

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 76

Divendres, 19 de maig de 2006

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 85, segona i darrera reunió

Í N D E X

Projecte de llei

de reforma de l'Institut Català de la Salut (debat de totalitat) (tram. 200-00051/07) (p. 3)

Designació

d'un membre del Consell Consultiu de la Generalitat (tram. 283-00003/07) (p. 14)

Designació

d'un membre del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (tram. 284-00030/07) (p. 14)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el contenciós relatiu al patrimoni artístic del Museu de Lleida Diocesà i Comarcal (tram. 302-00175/07) (p. 15)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Pla d'infraestructures del transport de Catalunya (tram. 302-00176/07) (p. 19)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la integració i la protecció de les persones tartamudes (tram. 300-01029/07) (p. 23)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les campanyes institucionals (tram. 300-01032/07) (p. 27)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la creació de places d'educació infantil (tram. 300-01034/07) (p. 32)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la protecció i la tutela dels menors (tram. 300-01035/07) (p. 36)

Interpellació

al Consell Executiu sobre els plans d'usos i de gestió de les zones de protecció especial per als ocells (tram. 300-01033/07) (p. 41)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 85.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou de matí i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident primer, el vicepresident segon i les secretàries primera, segona i quarta. Assisteixen la Mesa la secretària general, el lletrat major i la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència i de Política Territorial i Obres Públiques, de Relacions Institucionals i Participació, de Justícia, d'Educació i Universitats, i de Cultura, les conselleres de Salut i de Benestar i Família, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió.

— **Projecte de llei de reforma de l'Institut Català de la Salut** (debat de totalitat) (tram. 200-00051/07)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei de reforma de l'Institut Català de la Salut. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyora Marina Geli, consellera de Salut.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el matí d'aquest dia parlamentari presentem el Projecte de reforma de l'Institut Català de la Salut.

Si em permeten fer una mica d'història..., explicar el perquè d'aquest Projecte, quins són els seus objectius, quins instruments utilitzem per a la reforma i, fonamentalment, algun dels continguts bàsics d'aquest avantprojecte, d'aquest Projecte de llei.

Catalunya, ja fa vint-i-cinc anys que té transferides les seves competències..., que exerceix les competències sanitàries –vint-i-cinc–, que emanen de l'Estatut del 79, abans, per tant, de la Llei general de Sanitat.

I això va fer que l'any 83 es creés l'Institut Català de la Salut com a entitat gestora de la Seguretat Social, dels serveis i prestacions sanitaris. Si bé l'any 1986 amb la Llei general de sanitat es canvien les regles del joc, es treu de la Seguretat Social i del seu finançament el sistema sanitari, encara fins avui perdura aquesta entitat com a gestora de quelcom que ja no gestiona.

La resta de comunitats autònomes al llarg d'aquests últims anys ha anat fent reformes i ha convertit els seus ens de gestió en ens autònoms. Aquesta és una assignatura pendent de Catalunya.

De fet, l'any 1997 i l'any 1998 l'anterior Govern va redactar –i ho tenim, i ho tenen vostès a la seva disposició– articulats de llei molt semblants al que avui estem presentant, atès que aquest és un debat complex –ho entenem–, però absolutament necessari. I aquesta reforma que avui presentem és una reforma que afecta molts ciutadans i molts treballadors. El 80 per cent dels ciutadans de Catalunya estan atesos per una entitat de l'Institut Català de la Salut; el 80 per cent de la primària.

Són els grans hospitals on fem una part importantíssima també de recerca i de docència; més de 38.000 treballadors; una de les empreses del sector públic i privat més importants de Catalunya, amb un pressupost de 2.300 milions d'euros anuals.

I el perquè..., els deia, quins són els motius substantius d'aquest Projecte de llei? Clarament, per defensar el sector públic. És curiós, eh?, que aquests dies es parla que estem intentant privatitzar; tot al contrari. Els que defensen el sector públic han de ser capaços de reformar-lo. Aquest és un element importantíssim. Si no, a poc a poc es va perdent la qualitat.

De fet, l'Institut Català de la Salut s'ha anat descapitalitzant els últims anys; amb moltes dificultats d'inversió, per una rigidesa excessiva..., 11.000 interins dels 38.000, quan nosaltres vam entrar al Govern. I no culpo, eh?, l'anterior Govern. Parlo de la rigidesa d'un sector que va amb unes regles del joc no adequades a la realitat d'avui.

Per tant, és clarament en defensa del sector públic que nosaltres..., aquest Projecte de llei que avui els presentem el Govern de Catalunya. I clarament en defensa del sector públic. Molt lluny, tot al contrari de la privatització. Volem que a través de l'instrument empresa pública...

On volem anar? Quins són els objectius? La modernització, la desburocratització, la flexibilització, les garanties clares de qualitat, d'eficàcia, d'eficiència, d'autonomia de gestió de cada un dels seus centres, de capacitat de descentralització, de desconcentració, de treball des de la proximitat, de més transparència, de més participació dels professionals i dels usuaris en la presa de decisions i també dels alcaldes, en la proximitat, de processos de democratització interna. Aquests són els objectius fonamentals.

I aquest és un debat pendent a tota la funció pública. Però ara, avui, el que ens ocupa és una part molt important d'una empresa de serveis que té una transcendència important i que s'ha de dotar clarament. Perquè, si no fem això, els que pensen que els mercats ho faran millor tindran raó; perquè no podrem defensar un sector públic eficient, capaç de donar autonomia a cada un dels seus centres. Perquè ara tenim, si vostès em permeten, una empresa amb un cap molt gran, molt burocratitzat, que alenteix els processos, que ha fet, i objectivament, durant aquest últims vint-i-cinc anys. Vostès vagin a veure les grans inversions que hem començat a fer als grans hospitals de l'Institut Català de la Salut.

I, per tant, nosaltres el que plantegem és una empresa pública amb un consell d'administració, garant precisament que és el sector públic. Un consell d'administració de diferents..., on diferents departaments del Govern de la Generalitat participin: Departament de Salut, per descomptat; Departament d'Economia; Departament de Justícia, perquè els treballadors sanitaris de Justícia passaran a aquesta empresa; el Departament de Benestar i Família, perquè hi ha un vessant sociosanitari molt important. I també els agents socials, com a membres del Consell d'Administració, perquè ningú

tingui dubte que aquesta és una empresa també dels treballadors, del sector públic, i per tant els agents socials, en el Consell d'Administració.

Així també, en benefici d'aquesta democratització des de la proximitat, d'aquest control des de la proximitat es crearan a cada centre de salut, a cada hospital, òrgans de govern amb participació dels alcaldes i alcaldesses, amb participació de la societat civil, perquè, atès que és transcendent per als ciutadans el servei que presta aquesta empresa, hem de tenir un contrast des de la proximitat en la seva participació.

En aquest procés de modernització, conservem una entitat única, una empresa única: l'Institut Català de la Salut, però unitats de gestió descentralitzades amb comptes de resultats a cada una d'elles. Comptes de resultats..., no parlo només en el sentit estrictament econòmic, eh? Parlo de la capacitat de cada centre de salut, de cada hospital, de rendiment de comptes amb relació a la qualitat assistencial.

I també insisteixo, insistim des del Govern que aquesta és la fórmula que nosaltres hem trobat per a la participació professional. És molt difícil participar en una empresa centralitzada. I de fet, alguns dels debats que han anat implícits aquests dies, de conflicte social, eren aquests. Els nostres treballadors i treballadores se senten lluny de la seva capacitat de participació en el seu centre en la presa de decisions, perquè costa molt gestionar empreses centralitzades, on les decisions han de passar totes pel carrer Balmes, que és on hi ha la seu corporativa de l'Institut Català de la Salut. I, en canvi, amb aquests instruments, amb aquests canvis, entenem que és una fórmula diferent; de canvi, de modernització, de participació, de democratització de la presa de decisions.

Aquesta és una llei, per tant, ambiciosa, amb un preàmbul i vint-i-set articles. Una llei instrumental, que té la mirada posada clarament en la millora de l'atenció a qui ens devem, als ciutadans, però també en la participació d'aquests ciutadans en la presa de decisions d'una empresa de serveis sanitaris com és aquesta, a través de la societat civil en el territori, en la proximitat i a través del món local. És un projecte de llei clarament amb la mirada posada en la participació del canvi de sentiment de pertinença dels nostres professionals, estatutaris majoritàriament, perquè entenguin que ells pertanyen a una..., se sentin orgullosos de pertànyer al sector públic, a una empresa, Institut Català de la Salut; però també sentiment de pertinença al seu propi centre, al seu propi hospital, al seu propi departament, perquè aquest és un dels debats pendents, clarament, de la funció pública: no pertànyer a una cosa burocràtica, que no sap qui el mana, amb uns polítics canviants, amb uns gestors a vegades vistos al costat de l'Administració, sense possibilitat de participació en un ens tan gran. Una mirada posada en la millora de la gestió i la transparència.

I, per tant, per això els demanem el vot favorable a aquest Projecte de llei, per resoldre el que altres comunitats han fet. És curiós!, Catalunya, que ha estat la primera comunitat –vint-i-cinc anys!– que es va anticipar a la resta d'Espanya a demanar les competències, com sempre ha fet Catalunya... L'esperit de Catalunya és

més risc, més autogovern. Ho vam fer abans que la resta i, a més a més, ens vam anticipar al que després va evidenciar i concretar la Llei general de sanitat, la Llei Ernest Lluch, que va optar per un sistema nacional de salut, però a més ens va dir, va dir clarament: «Anem cap a un model federal» –federal!– «de gestió sanitària.» Perquè en aquell moment, l'any 86, algunes comunitats –Catalunya, el País Basc, Andalusia– ja tenien transferències. Aquesta Catalunya que s'anticipava i, en canvi, que no ha estat capaç de modernitzar l'Institut Català de la Salut durant aquests últims anys suficientment; no vull dir que no s'hagin fet processos de canvi i de millora. Per tant, hi ha molta ambició.

Jo voldria desterrar aquí alguns dubtes que aquests dies es plantejaven. El primer és una paraula com màgica, no?, que no som capaços a vegades de discutir amb profunditat: la confusió entre les empreses públiques i la privatització. Això és fals, absolutament fals. Precissament ja he dit que és en defensa del sector públic. Qui no fa reformes és que en realitat no s'estima suficientment el sistema públic. I potser per això, en el rerefons, un punt de valentia política ha faltat en els últims anys.

Segon, l'estatus dels treballadors. Aquest és un altre debat pendent de la funció pública. Algú diu: «Laboralitzarem els estatutaris.» La Llei no ho diu; tot al contrari, diu: «Seran adscrits en aquesta empresa pública els estatutaris i un petit grup de funcionaris.» Els estatutaris són els funcionaris del sector de la salut.

També, per descomptat, diu que es decidirà amb posterioritat, sí, l'estatus del laboral, que és un estatus també necessari en alguns casos. Per tant, no ens encallem, si us plau, amb les paraules; no ens hi encallem. No fem demagogia amb les paraules, perquè ens fem un mal favor.

I si no, els convido clarament a tornar a veure per què hem arribat fins aquí. A més a més, a Catalunya, amb un model que es pot comparar. Què ha passat en el sector públic no Institut Català de la Salut, en els últims anys? La capitalització és molt millor, perquè té instruments molt més fàcils d'inversió.

Comparin l'Hospital de Mataró amb l'Hospital de Vall d'Hebron. Vagin a veure'ls. Quina diferència, no? Tots dos són dos hospitals públics: Consorci del Maresme, cent per cent Departament de Salut; Vall d'Hebron, entitat gestora de la Seguretat Social, encara patrimonialitzada a l'Estat. Desmitifiquem coses. El sector no Institut Català de la Salut, per falta de reformes, ha precaritzat encara més el seu personal: 11.000 interins –11.000– dels 38.000. Per tant, aquestes reformes, per què han estat pendents durant tant de temps? Per què les altres comunitats autònomes ho han fet i nosaltres no?

Però és igual, no volem parlar del passat, parlem del present. Avui és un dia important. Aquest dia, amb l'aprovació d'aquest Projecte de llei de reforma de l'Institut Català de la Salut, tancaria una part i aclariria clarament el sistema sanitari de Catalunya; un sistema sanitari que compartim, per descomptat, amb una part majoritària d'un proveïdor, estrictament del Departament de Salut, Institut Català de la Salut, que és el que avui volem modernitzar, fidelitzar, dotar d'instrument.

I una altra part també pública, de consorcis i empreses públiques del Departament de Salut, moltes també lligades al món local de Catalunya, i una part de sector privat col·laborador amb el sector públic.

Per tant, els demano el seu vot favorable. Aquesta Llei té molta ambició i refà la història. Refà la història perquè només aquells que volen la qualitat i l'eficiència del sistema públic són capaços d'encarar les veritables reformes.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió l'il·lustre senyor Francesc Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Hola, molt bon dia, senyores i senyors diputats. Gràcies, senyora consellera, per la seva exposició. Jo li he de confessar una cosa; és a dir, nosaltres hem presentat una esmena a la totalitat i, li ho he de dir clarament, no pel que vostè diu. Si el contingut fóra d'acord amb el seu discurs, probablement no tindria cap sentit la nostra esmena a la totalitat. I amb això ja li dic molt. És a dir, del seu discurs jo en puc subscriure una gran part. Però anem per parts.

Estem d'acord, per exemple, en la importància que té la Llei de l'ICS. És a dir, estem parlant de 38.000 treballadors, estem parlant d'un pressupost de 2.300 milions d'euros i, per tant, no cal discutir aquesta importància. Però és clar, això ens vol dir una cosa molt clara, això ens diu que és una llei troncal, que marca model; no és qualsevol llei. És una llei que té molt a veure amb el model sanitari català i marca model. Nosaltres li hem estat oferint constantment un pacte sanitari. Ens ha contestat aquí al Parlament que d'acord; ens ho ha dit a través de la premsa i també ens han fet algun diàleg a través de la premsa. Només li vull dir una cosa, consellera, els pactes es fan; per què no l'han fet durant aquests dos anys i mig? És ara l'hora de fer-lo? És ara l'hora de començar a fer el pacte, amb la situació política que tenim? Ara és el moment, de veritat? És clar, i hem de començar per la Llei de l'ICS. Esta és una simple reflexió que li faig només d'entrada.

Però deixi-me-li dir una cosa, nosaltres ja la vam advertir fa dies que una llei d'aquesta naturalesa requeria una molt especial cura i una estabilitat política. Participació i consens, acord i una estabilitat política. Deixi'm dir-li clarament que no és una llei que es pugui fer, presentar i pretendre aprovar amb un govern agònic. (*Remor de veus.*) Li ho dèiem fa uns mesos, no es pot aprovar una llei com la de l'ICS –no es pot aprovar una llei com la de l'ICS– en un clima de confusió política. No es pot aprovar.

Vostè ha parlat també de confusió, i entrarem en la confusió. La confusió la trobem entre el que es diu a la memòria i el que figura a l'articulat. La memòria de la Llei ens descriu un escenari, cert, de demanda creixent i, per tant, de costos creixents a causa de la pressió que exerceix sobre la demanda factors com la demografia, l'envel·liment de la població. També la memòria ens parla de

la incorporació a les noves tecnologies, un canvi cultural en la pròpia demanda i els costums de la gent. En aquest escenari –en aquest escenari– l'Institut Català de la Salut és un element central de model i ha d'adaptar el seu marc de gestió per tal de poder contractar els seus serveis, la seva activitat, amb el Servei Català de la Salut de forma similar a com ho fan la resta dels proveïdors de serveis. Li deia, li dèiem fa no gaires dies en un article que els consorcis i empreses públiques –i l'ICS és i serà una empresa pública– són alguna cosa més que fórmules de gestió. I en això, en el seu discurs, hem dit el mateix, són sector públic. Evidentment que són sector públic. De manera que calen regles de joc iguals per a tots els proveïdors, transparència en l'assignació de recursos i la regulació a l'hora de retre comptes, que han de garantir l'eficiència del servei sense introduir elements de rigidesa en una gestió que requereix una adaptabilitat permanent per les característiques de la demanda. Ho ha dit vostè també. Ho torno a dir jo. Sense introduir elements de rigidesa en la gestió.

També li dèiem una altra cosa. Tenim un sistema mixt en la provisió. Els centres són de titularitat pública o privada, però amb independència de la titularitat tenen un finançament públic per cobrir les necessitats de la població; són, per tant, tots, servei públic; són servei públic amb independència de la titularitat. I són complementaris. Cal el compromís de convivència activa que vetlli perquè la potenciació de tots els sectors creï sinèrgies a favor de l'esmentat servei públic. És a dir, regles de joc iguals per a tothom, sense prejudicis ideològics. Això també li dèiem a l'article quan li contestàvem. I avui vostè ens diu el mateix.

Però, què ens passa? Que a la pràctica sí que hi han prejudicis ideològics, i no són per part del nostre Grup, consellera –no són per part del nostre Grup. Quan jo li parlo de govern agònic i li parlo de confusió ideològica li estic parlant d'això. Tots sabem –no es molestin–, aquest Govern pot repetir després el color polític, potser sí; jo penso que no passarà, però és un govern, aquest, en aquesta legislatura, agònic. Hi ha una confusió ideològica que vostè ja coneix. En l'articulat –en l'articulat– de la Llei de l'ICS, no anéssim al 99..., al 97 o al 98. Hi havien dos esborranys bastant més ambiciosos que estos i s'ha introduït precisament la confusió ideològica per part d'alguns que han compartit govern i d'alguns que encara el comparteixen. Perquè precisament no tenen clar què és el servei públic i què significa aquesta igualtat d'oportunitats, aquesta igualtat a l'hora d'adjudicar els serveis per tal que l'eficiència sigui efectiva.

Per això, per fer una llei com la de l'ICS cal tenir molt clars aquests valors i també les circumstàncies. I vostès no tenen en compte ni les circumstàncies ni tenen en compte els valors. Vostès avui necessiten, per aprovar aquesta Llei, el vot de la confusió –el vot de la confusió de què vostè parlava–, aquesta confusió que confon sector públic amb el que no ho és, aquesta confusió que es pensa que és privatitzar allò que no ho és. Aquesta confusió no la tenim nosaltres, consellera, és en el seu Govern, avui, i hi estava ahir. I avui vostè necessita aquests vots de la confusió per aprovar la Llei d'ahir. És una llei massa important per aprovar-la amb un govern agònic, amb uns vots de confusió.

Aquest és el problema que tenim. I per això mantenim nosaltres avui –per això mantenim– la nostra esmena a la totalitat. Per això, consellera. La confusió es manifesta en la clara contradicció entre el que vostè diu, amb el qual estem d'acord i amb el qual no li presentaríem esmena a la totalitat, amb el que després es fa a l'articulat. Aquest és el gran problema d'aquesta Llei. I nosaltres ho hem de portar al Parlament perquè si això no ho fem com ho hem de fer, el que es farà impossible és un veritable pacte per la sanitat catalana. Aquest és el gran problema que tenen, que avui poden no solucionar els problemes que tenen i fer molt difícil solucionar-los demà, quan aquest Govern o aquest període agònic, final de legislatura, s'hagi acabat i poguéssim obrir un panorama que realment pugui donar una veritable resposta als problemes de la sanitat catalana.

Aquest és el debat que nosaltres els proposem aquí; és el que teníem de fer. Per això jo li demano no ja que votéssim nosaltres l'esmena a la totalitat sinó que faci una reflexió, pari un moment, i tiréssim la Llei de l'ICS, que és necessària, en el moment que es pugui tirar amb totes les garanties.

Deixi'm fer-li una sèrie de consideracions tècniques per a clarificar això que estem dient. S'ha pretès fer una llei molt participativa, però en realitat tot es queda en una qüestió retòrica. La voluntat participativa manifestada de manera repetida no es veu reflectida en l'articulat del Projecte, ans al contrari, suggereix seguir principis contraris al que diu que la conformen. I així, a tall d'exemple, podem dir que «la participació comunitària es veu limitada a un consell general de participació i a un consell de participació als centres que es puguin crear, les funcions del qual són d'assessorament, consultives, de seguiment i de supervisió», títol II, article 5, paràgraf 2. Existeixen flagrants contradiccions entre principis que s'anuncien i que són molt importants per a l'ICS, com ara el de la descentralització de la presa de decisions, el de l'autonomia dels centres i el de l'eficiència econòmica administrativa. I el que hi ha al text, així, per exemple, no es dona autonomia jurídica als centres hospitalaris de l'ICS i estan sotmesos a una direcció jerarquitzada. Aquest és el concepte d'autonomia de gestió? Jo estic d'acord amb el concepte d'autonomia de gestió, però no és un concepte en abstracte, ha de figurar en l'articulat i l'hem de potenciar en l'articulat. I en l'articulat es fa el contrari del que en la memòria se'ns diu.

Alguns dels continguts del Projecte suggereixen intencions possiblement, per a nosaltres, no gaire clares, des del nostre punt de vista, a millorar l'eficiència del sistema. Per exemple, l'afirmació que: «En el cas dels consorcis i altres entitats on l'Institut Català de la Salut participi majoritàriament, tampoc no es permetrà la contractació de tercers per a la seva direcció i gestió.» Forma part de la confusió que dèiem abans. Això no és el discurs –això no és el discurs. Aquests «no» que estan introduïts a la Llei, que evidentment està inspirada en la que nosaltres proposàvem, s'hi introdueixen uns «no» que són uns «no» de confusió ideològica. Aquests són els «no» que li permeten avui intentar tirar endavant una llei de l'ICS que –hi insisteixo– si s'aprova tal com està, no només no servirà per a aquest període de

sessions sinó que no ens obrirà l'horitzó que necessitem en les pròximes legislatures.

Hi han d'altres continguts que també ens preocupen en l'articulat. La direcció del nou Institut Català de la Salut roman totalment centralitzada en el seu Consell d'Administració i el gerent director general, com es dedueix del text 2, a article 7 i 9. En el punt de l'article 9 es defineix que «és funció del gerent exercir la direcció del personal de l'Institut i en concret l'aprovació i modificació de les plantilles dels serveis corporatius als centres de servei». Quina és l'autonomia real dels centres de l'ICS que tant ens prediquen al Projecte? Una mostra d'aquesta supeditació ho és també el fet que sigui el conseller o la consellera de Salut qui presideixi el Consell d'Administració. No és central, aquest tema, però també és un símptoma. Es nega als centres la capacitat de disposar de personalitat jurídica pròpia i, per tant, els principis de descentralització i autonomia dels centres queden denegats. En l'apartat 5 de l'article 11 s'explicita «la voluntat de fer possible la incorporació d'altres centres i serveis a l'Institut Català de la Salut en unes condicions clares; si aquests tenen personalitat jurídica diferenciada s'integraran en la personalitat jurídica de l'Institut Català de la Salut». Tornem a estar en la confusió; constantment estem en la confusió. Parlem d'autonomia dels centres, i a l'articulat la neguem.

La tutela del Departament d'Economia i Finances, i això, permeti'm dir-li amb tota la simpatia, no voldria tanta tutela, consellera. No necessita ni vostè, com a consellera, ni el pròxim o els pròxims consellers que vinguin al Departament de Salut tanta tutela del Departament d'Economia i Finances; em sembla excessiva. Evidentment que l'ha de tenir, però no tanta.

Jo veig aquí l'alcalde de Reus que riem; quan hem estat en alguns consorcis, aquesta tutela evidentment sabem que ha d'estar, però també sabem que ha de tenir uns límits molt més importants dels que van en aquest articulat.

El règim de personal deixa les coses tal com estan. El que vol dir que no saben... Jo penso que sí que saben com es podria millorar el règim de personal. Jo penso que sí. Però tornem. Vostè ha d'aprovar aquesta Llei amb uns vots que no li permeten precisament clarificar i fer allò que vostè pensa. Clarificar i fer allò que a la millor, amb una majoria parlamentària capaç de pactar allò que ha de pactar, podríem clarificar. Però algun dels vots que vostè necessita per tirar endavant la Llei de l'ICS li estan convocant manifestacions davant. Aquest és el Govern de la confusió i el Govern agònic. Aquest és el problema que vostès tenen. I és per aquest problema que no s'ha de tirar en aquesta circumstància una llei de l'ICS cap endavant.

No els estem fent oposició, els estem allargant la mà, consellera. I els estem allargant la mà sincerament. Els estem dient: miri, vostè no necessita els vots de la confusió, vostè i el país necessiten els vots de la clarificació. Vostè necessita aquest ampli espectre social que té Catalunya respecte a la sanitat, que és el gran acord, que féssim allò que sabem que s'ha de fer i que no ens deixéssim portar per minories que determinen governs en un moment agònic del Govern per aprovar allò tan

important i tan troncal com és la Llei de l'ICS. Perquè si ho fem així ens estem barrant el futur. I potser, precisament per totes aquestes coses –precisament per totes aquestes coses–, el que ens expliquen, com ha sigut possible que a partir d'una legislatura que nosaltres i vostès hem parlat del gran pacte sanitari, no s'hagi tirat endavant. Els pactes sanitaris es tiren endavant amb oportunitat política, sabent quin és el moment de l'oportunitat política, això és Parlament. Portar en un moment que no és el moment de l'oportunitat política una llei tan important com l'ICS és equivocar-se. No fer-ho en el moment que tocava és equivocar-se. No fer els pactes als àmbits que toca és equivocar-se. I fer-los amb qui no toca, també és equivocar-se.

I entenc, i vull que entengui, que en una llei de l'ICS es necessita una molt ampla majoria. Molt ampla. No només política, també social. No només d'acord amb els grups de l'oposició, també amb els consorcis, amb aquests consorcis que alguns dels bancs que ara estan aquí moltes vegades confonen amb sector privat, quan són purament sector públic. També amb els agents i amb els proveïdors, que són privats però que fan servei públic. També. Que molts dels que estan aquí no només confonen el sector privat sinó que no els admeten que estan fent un servei públic, amb diners públics i per a la població de Catalunya. I que pensen que són un defecte del sistema. Aquest és el gran problema que tenen. Que el pacte sanitari no només és amb forces polítiques sinó també amb agents socials. I molts d'aquests agents socials no se'ls qualifica convenientment des dels seus propis bancs, dels que donen el seu suport al Govern.

I jo li demano que no aprovi una llei amb vots de la confusió. Que accepti que estem al final d'una legislatura i que, per tant, aquesta Llei hauria de passar en unes altres circumstàncies, en un altre moment, possibilitant un gran acord i un gran pacte de sanitat, i no aprovant-la amb els vots dels que li convoquen manifestacions per determinats continguts d'aquesta Llei, que vostè i jo sabem que es queden curts –curts–, i que, per tant, hauríem de possibilitar un altre tipus de llei. Aquesta és la nostra proposta, aquesta és la nostra manera d'allargar-li la mà. Retiri la Llei i pacti el que ha de pactar amb tots els sectors. I, sinó, a partir del moment que passéssim al debat, evidentment li farem les nostres aportacions intentant facilitar-li que allò que vostè i gran part del seu Departament saben que s'ha de fer i que avui la Llei impedeix, ho poguéssim fer, perquè ens convé a tots plegats. No es deixi portar per les seves aliances, accepti i sigui capaç d'aprofitar les sinèrgies amb el sector, amb els consorcis, amb els sectors de la sanitat catalana, que col·laboren i que són servei públic. Accepti això i tirarem endavant. A nosaltres ens tindrà en aquest sentit. Però no ens tindrà si tenim de frenar la Llei en base a aliances, confusió i en un moment agònic.

Gràcies, senyora consellera; gràcies, senyors diputats.

El president

Poden fixar posició els grups parlamentaris. I en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre senyora Carme Valls.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor diputat que presenta l'esmena a la totalitat, si vostè està d'acord amb el discurs, per què no acceptar esmenar l'articulat i treballar la Llei? Si el discurs de la consellera li sembla bé, per què negar-se a debatre les esmenes a l'articulat?

Aquesta Llei entra a tràmit, entra a tràmit parlamentari, per tant, podem estar treballant-la conjuntament en Ponència i treballar, com ja s'ha fet abans en l'avantprojecte. No és veritat que no hàgim treballat l'avantprojecte amb totes les persones del sector: hi han hagut més de cent reunions per fer-ho! Hi han hagut reunions amb vostès, amb tots els grups parlamentaris. Hi ha consens amb el Grup Socialista, amb el Grup d'Esquerra Republicana, amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds... S'ha consultat a Convergència i Unió, s'ha consultat al Partit Popular. Per què ara presentar una esmena a la totalitat quan sabem que és una llei necessària i que vostès també la tenien en el calaix preparada per poder desenvolupar algun dia? Tenim els seus esborranys i tenim el que vostès, el que vostè en diu «confusió».

Permeti'm que li ho digui, a mi, em sembla que la confusió i la manca de model era de la Llei que tenien al calaix. En certa manera, li ho ha dit molt clar la consellera, vull dir, el que ara anem a fer és liderar amb el sector públic i dirigir-lo. Vostès en el seu esborrany parlaven, també, de descentralitzar..., totes les raons que li ha donat la consellera també les tenien aquí, però tenien una petita diferència, que jo crec que és bastant gran. Vostès deien: «No, és que nosaltres entrem en un procés» –això ho deien l'any 98– «de transformació, més ambicions, dotant autonomia als centres i a la gestió de centres i serveis.» Però, aleshores, feien un petit canvi i deien: «En el capítol 2 de la Llei concretarem jurídicament la personificació d'un grup, que en direm "grup sanitari públic català", "serveis sanitaris de la Generalitat de Catalunya", com a garant de la conducció i la coordinació del procés de transformació de l'ICS i al qual se li encomana l'establiment de principis i de valors.» O sigui, un grup feia principis i valors. Qui ha de fixar els principis i els valors d'un sistema públic? Un grup o el Govern? Perquè al Govern l'elegeixen, i, per tant, si l'elegeixen és garant dels drets de ciutadania. I resulta que en aquest esborrany o en aquest model que vostè ens diu, principis, valors, línies generals de plans d'actuació els marcava un grup sanitari públic català, un servei català de la salut relacionat amb un grup que no sabem ben bé qui era, el Servei Català de la Salut barrejava planificació, compra, execució, valoració i donar compte, un servei català de la salut que en els seus proveïdors es barrejava...

Escolti'm, ara partim d'una decisió valenta de la consellera, no? El Departament lidera. El Departament planifica. Això va ser una de les primeres decisions que va prendre la consellera quan va prendre possessió de la consellera. Per tant, és el Departament que marca la garantia dels drets de ciutadania donant autonomia i donant autogestió als centres.

El nostre Grup, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, creu que hem de mantenir a dintre del sistema sanitari els

critèris que ens han donat i els critèris que creiem nosaltres que són els bàsics: la universalització dels serveis, que és una garantia universal de drets de ciutadania; l'atenció de qualitat; la prevenció, i la promoció de la salut. I per fer això no és només una competència entre proveïdors, per fer això es necessita un lideratge clar i es necessita saber com fer-ho i com organitzar-ho i com marcar objectius a tots aquests sectors: l'equitat per territori, per gènere, per classe, fins i tot, social. Hi ha moltes desigualtats a Catalunya. Si vostè ho deixa tot a les mans dels proveïdors competint entre ells, no acabaríem liderant els canvis que necessiten. Això no ho vol fer. Per tant, com que no ho vol fer, el que hauríem de fer és esmenar l'articulat en els punts que vostè li agradaria que no fossin adequats i retirar l'esmena a la totalitat, perquè en el discurs hi estem d'acord. Segurament, això era un esberrany no ben aprofundit i no és el que vostès volien fer exactament, perquè el que hem de fer amb diner públic és millorar la qualitat de l'assistència, concursar amb criteris totalment transparents, fer una transparència de la gestió i acabar produint salut, no produint més malalties ni competint perquè uns proveïdors diguin que hi han unes malalties que s'haurien de fer i, potser, aquestes no són les que són més necessàries. Bé.

Per tant, hem de produir salut, no medicalitzar, no intentar utilitzar, doncs, diagnòstics ràpids o donar massa psicofàrmacs. Escolti'm, sap el que podríem estalviar si ho féssim bé? Si ho féssim bé, si lideréssim bé podríem estalviar moltíssims diners. Tenim aquí ja..., en l'últim any en què vostès van governar tenim dades de la despesa en psicofàrmacs a Catalunya: 43.000 milions de pessetes.

Escolti'm..., només que ho féssim una mica més bé, que intentéssim donar una assistència més diferenciada, molts d'aquests diners podrien anar a parar a poder contractar més personal. I, per tant, a mi em sembla que intentar no canviar-ho és retardar una mica més el canvi aquí, a Catalunya. Perquè, a veure, les altres comunitats autònomes bé ho han canviat. Totes, sense excepció, han creat serveis regionals de salut amb models jurídics diferents, totes les comunitats autònomes.

Quan Catalunya va rebre les transferències de l'Insalud de l'any 81, no ho va fer perquè aquí a Catalunya teníem una altra xarxa també sanitària: era difícil consorciar-ho, les dues coses. Tenim un servei català de la salut, tenim un institut català de la salut, però ara, en aquests moments, ens queda petit, perquè només és una entitat gestora de la Seguretat Social..., no acaba de tenir l'autonomia de gestió.

La consellera ho ha dit molt bé fa un moment: «Qui no fa reformes és que no s'estima gaire el sector públic.» Si vostès no volen..., vostès volen fer la reforma, si la tenien al calaix! No es van atrevir a fer-la, per què no fer-la ara conjuntament amb tots?

I vostè em diu: «Oh, és que hi ha confusió.» No, miri, sempre que hi ha consens, sempre que hi ha debat, vaja..., hi ha un moment en els debats que sembla que hi hagi una confusió, però ho sembla una estona, perquè quan després es continua parlant en concret, s'acaba arribant a acords en l'articulat.

Vostè diu: «Oh, és que no vull ni posar-m'hi.» Perquè una esmena a la totalitat és que no vol ni posar-s'hi. Jo li dic: «Retiri-la i posem-nos-hi. Posem-nos a mirar en l'articulat en quins punts li sembla que hi ha aquesta confusió, que jo li asseguraria que em sembla que no hi és.» Aleshores..., de totes maneres, ho podríem discutir en concret i potser així milloraríem la Llei.

Aquesta Llei, li ho ha dit ben bé la consellera, és una llei precisament senzilla i instrumental, amb vint-i-set articles. I, per tant, a vegades ens diuen: «No, és que vostès, quan posem molts articles, diuen que en posem molts.» Ahir ho vam estar discutint en moltes lleis. «Quan en posem pocs, llavors diuen que en posem pocs.» No, miri..., aquesta Llei té aquests dos objectius ben clars: millorar la possibilitat de gestió dels centres i donar un estatus laboral a moltíssimes interinitats que hi ha en aquest moment en el sistema. Escolti, són dos objectius que jo crec que compartim tots. I, per tant, amb una llei amb aquests punts sí que hi ha un canvi qualitatiu, un canvi qualitatiu amb la Llei que vostès tenien en el calaix..., aquest esberrany.

Els òrgans de direcció..., els òrgans de direcció són el Govern. Miri, el Consell d'Administració, president o presidenta, el conseller o la consellera de Salut; els vocals..., tres de Salut, dos d'Economia, un de Presidència, un de Governació, un de Benestar i Família, un de Justícia i dos sindicats. Possibilitat també de crear una comissió executiva amb funcions delegades, naturalment; però, la direcció, els objectius els marca la gent que estava elegida, el Govern elegit per la ciutadania i aquest és el que marca.

Per tant, no entenem l'esmena a la totalitat. No és una llei que sigui qualitativament difícil de discutir. És una llei que, precisament, el que vol és respectar els drets dels trenta-vuit mil treballadors i treballadores que presten actualment els seus serveis a l'ICS. És una llei que, evidentment, comporta un canvi de model assistencial, en el sentit que millora la capacitat d'autonomia i autogestió dels centres. I això, com vostè sap, pot millorar l'eficiència, no solament de la inversió, sinó dels objectius de Salut, perquè, a veure, el Departament no és Departament de Sanitat, ja és Departament de Salut. Per tant, els seus objectius i els objectius de tots els centres han de ser produir salut a la ciutadania. Per produir salut, a vegades —a vegades—, fins i tot, no s'ha d'anar al metge, ni a la metgessa, perquè el que s'ha de fer és altres estratègies de promoció i de prevenció.

Per tant, jo penso que, en aquest moment, discutir aquesta Llei no és dolent, fins i tot per aprofundir aquest consens, i jo crec que això aclariria la confusió que vostè pugui tenir. Jo no la tinc, la confusió. El nostre Grup Parlamentari no la té, la confusió.

Per tant, ens sembla..., i li asseguro que tenim una molt bona salut i que no agonitzem de cap manera. Estem en un moment de treball intens i aquesta Llei és per continuar treballant.

Per tant, creiem que permetrà un ICS dinàmic i un ICS que sigui..., que es desburocratitzi, que tingui una gestió molt més àgil i pròpia i que adapti la seva funció i el seu funcionament... (*Veus de fons.*) Acabo, senyor president... Que adapti a la descentralització necessària.

Hi ha un decret de descentralització, doncs, per adaptar-nos també..., que l'ICS pugui adaptar-se en aquesta descentralització i que s'acosti a la ciutadania i que pugui tenir òrgans de participació, necessitem aquest canvi.

Moltes gràcies, senyor president, per la seva benvolença; i moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

El Sr. Bertran Arrué

Bon dia, a totes i a tots, il·lustres diputats i diputades, el senyor Sancho estava apellant constantment als vots de la confusió. No sé exactament a què es referia, però, en tot cas, el que està clar és que vostè sí que té el discurs de la confusió. Vull dir, vostè, senyor Sancho, està confús ara i des de fa dos anys i mig, perquè vostè des de..., fa dos anys i mig que va estructurar els seus discursos en base a tòpics, en base exclusivament de tòpics i els va reproduint, i els va reproduint i els va reproduint...

Jo li recomanaria que vagi canviant de xip, perquè les coses han canviat, no sé si se n'ha adonat, en aquestes últimes setmanes –les coses han canviat–, vagi canviant de xip, perquè segurament algunes de les coses que vostè va reproduint en base a tòpics, doncs, segurament vostè els mantindrà; però, en tot el cas, en el discurs els haurà d'anar canviant.

Dit això, val la pena recordar la situació política actual a l'hora d'afrontar aquesta Llei, perquè aquesta Llei la va iniciar un govern catalanista i d'esquerres i arriba al Parlament de la mà d'un govern socialista provisional. I això a ningú se li pot escapar. A ningú se li pot escapar que arriba en unes condicions de feblesa quan va poder sortir d'un govern fort amb unes condicions de fortalesa.

I el meu Grup es pregunta: «És el millor escenari, aquest, per discutir una llei tan important com la de la reforma de l'ICS, una llei que afecta la prestació social més important de la Generalitat de Catalunya, amb una despesa de més de set mil milions d'euros, que és la provisió de serveis públics més important que fa la nostra Administració, una llei que afecta a trenta-vuit mil persones que hi treballen? És l'ICS, si es creés en empresa, però és l'ICS com a ens gestor de la Seguretat Social, també, l'organisme més important que té més assalariats de tota l'economia catalana?

Tots els sindicats s'hi han manifestat en contra, tots els sindicats s'han manifestat en contra d'aquesta Llei a través d'un manifest. És el moment més important, és el moment més òptim per afrontar aquesta Llei, aquest Govern provisional socialista? És més, està preparat aquest Govern provisional socialista per gestionar un procés tan complex com aquest, després que el seu Partit cometés l'enorme irresponsabilitat de quedar-se en minoria? Perquè, si s'han quedat en minoria, és per la seva irresponsabilitat. I vénen al Parlament de Catalunya a presentar-nos una llei perquè el Parlament l'aprovi quan estan vostès en minoria parlamentària.

Jo crec, sincerament, que hi hauria d'haver molt més seny a l'hora d'afrontar processos legislatius com aquests.

Creiem sincerament –ho creiem sincerament– que és molt discutible que aquest sigui el millor moment per afrontar processos legislatius d'aquestes característiques.

Però, d'altra banda, hi ha aquesta esmena a la totalitat que presenta Convergència i Unió, un partit que en el seu esperit i a l'hora de visualitzar la sanitat catalana està molt lluny del model sanitari que defensa l'esquerra nacional d'aquest país, l'Esquerra Republicana. Perquè vostès..., i siguem sincers, senyor Sancho, vostès no volen que hi hagi un sector públic que sigui realment la columna vertebral del sistema de salut català. Vostès no volen que hi hagi un sector públic que sigui la columna vertebral del sistema de salut català.

Per tant, vostè no apeli constantment al discurs de la confusió. Nosaltres sap perfectament que acceptem la diversitat de proveïdors a dins del sistema de salut, però, dins de la diversitat de proveïdors, creiem en una columna vertebral que sigui el sector públic de la Generalitat de Catalunya, una columna vertebral que sigui un sistema nacional de salut públic.

I un tercer element a tenir en compte a l'hora de valorar quina serà la posició d'Esquerra en aquesta Llei és també la nostra incidència, la nostra incidència en aquesta Llei. Nosaltres quan vam afrontar el debat sobre aquesta Llei, en el tràmit del Govern, vam deixar molt clar que sí a la modernització, sí a la modernització del sistema nacional de salut, però sí a un sistema públic de salut amb la prioritat d'oferir qualitat. Això és absolutament fonamental, perquè si perdem la perspectiva de la qualitat com a eix fonamental pel qual hem de crear un sistema públic de salut, i ens basem i comencem a anar només amb criteris crematístics, monetaris, etcètera, perdrem totalment la visió del que finalment hem d'acabar fent. I quan hi havia aquests dies les manifestacions dels metges dient que en males condicions laborals no poden fer una bona prestació d'aquest servei, doncs, exactament pot passar el mateix amb una llei: si no fem una llei de qualitat, hi haurà una mala prestació del servei. I, per tant, és fonamental que assegurem els fonaments perquè pugui haver-hi després una bona prestació d'aquest servei públic.

Quina va ser l'aportació d'Esquerra en aquest sentit? Primer, garantir la personalitat única d'aquesta empresa que ara s'ha d'estructurar. Hi havia el risc que un govern iniciés la fragmentació d'aquesta empresa pública si no asseguràvem la personalitat jurídica única, i, evidentment, amb fragmentació ja em diran com aconseguim crear un sistema que sigui de qualitat per a tots els ciutadans d'aquest país, si hi ha diversitat d'estructures jurídiques.

Un segon element fonamental: assegurar l'ús públic de les instal·lacions. No pot passar, com passa en alguns centres sanitaris d'aquest país, que al matí hi hagi unes llistes d'espera de quatre mesos per fer determinades intervencions i a la tarda, pagant unes determinades quantitats de diners, es pugui fer en tan sols dos o tres dies. Això és injust i posa en risc la cohesió del sistema, per-

què el ciutadans un dia es preguntaran per què han de seguir pagant impostos, per què han de seguir pagant impostos per mantenir uns centres sanitaris en què al matí hi ha unes llistes d'espera de quatre mesos, quan a la tarda, pagant uns milers d'euros, no han de passar per aquestes llistes d'espera. I, per tant, estem posant en risc la mateixa estructura del que és el sistema públic de salut, i, per tant, nosaltres hem d'incidir que no es pogués, a través d'aquesta empresa pública, que hi hagués ús privat d'instal·lacions.

I un tercer element: evitar la subcontractació de la gestió, una pràctica que en un moment determinat –i en el Govern, sobretot, de Convergència i Unió– es va estendre, que va en contra de qualsevol principi de modernitat, perquè precisament el que ara s'està intentant introduir dins de la cultura del que és la globalització és que el que s'ha de retenir és el capital organitzatiu, precisament el que s'ha de retenir és el capital organitzatiu al servei del que és qualsevol organisme, i, en tot cas, el que es pot anar externalitzant, i amb precaució, són les extremitats, són els òrgans executors d'aquest capital organitzatiu. I vostès, precisament, el que van promoure va ser la descapitalització del capital organitzatiu a través de la subcontractació de la gestió. Doncs bé, això és el que nosaltres també hem volgut evitar amb les nostres aportacions a aquesta Llei.

Un quart element a tenir en compte és que no és el mateix, des d'Esquerra Republicana, evidentment, formar part d'un govern catalanista i d'esquerres que no formar-ne. I per què? I no és una qüestió de rebequeries, no és una qüestió que ara nosaltres ens sentim ferits, sinó perquè formar part d'un govern es sustenta en el principi de lleialtat. Què vol dir? Què vol dir, el principi de lleialtat? Que nosaltres acceptem la interpretació que en aquest cas el Departament de Salut i la consellera Geli al capdavant fan de l'Acord del Tinell que vam signar tots, que és en el que estem d'acord, que és la base fonamental de l'Acord catalanista i d'esquerres. Evidentment, si nosaltres no formem part d'aquest Govern catalanista i d'esquerres, tenim la llibertat d'interpretar l'Acord del Tinell en la mesura que els nostres postulats ideològics així ens hi obliguin. Per tant, aquest principi de lleialtat que és acceptar una interpretació de l'Acord del Tinell en el sentit que vostès l'han volgut fer, com el Partit Socialista havia de respectar aquella interpretació que es feia des del Departament, posem per cas, de Benestar i Família d'aquest Acord del Tinell, ara nosaltres no estem sotmesos a aquest principi de lleialtat.

I per tant nosaltres, tot i rebutjant l'esmena a la totalitat de Convergència i Unió, sí que presentarem les esmenes corresponents per interpretar en la forma d'Esquerra Republicana de Catalunya aquest Acord del Tinell i que afectaran elements estructurals d'aquesta Llei, també vull avisar –també ho vull avisar. Perquè Esquerra Republicana no hauria fet aquesta Llei d'aquesta forma; hauria fet una altra llei i d'una altra forma, en el sentit de voler modernitzar l'ICS, que és l'únic requisit que marca l'Acord del Tinell, perquè l'Acord del Tinell només explicita que s'ha d'afrontar la reforma de l'Institut Català de la Salut per aconseguir un ens més àgil, més eficaç i més eficient, i, per tant,

nosaltres presentarem esmenes estructurals en la línia d'aconseguir un ens més àgil, més eficaç i més eficient, tal com entén l'agilitat, l'eficiència i l'eficàcia Esquerra Republicana de Catalunya.

En quines línies aniran aquests elements estructurals a partir dels quals presentarem esmenes? En primer lloc, en la relació entre l'Institut Català de la Salut i el Departament de Salut. Nosaltres no volem intermediaris. Creiem que el principal executor de la política sanitària d'aquest país s'ha de relacionar directament amb el Departament de Salut; quan parlo de Departament de Salut estic parlant dels principals organismes del Departament de Salut, i, per tant que no hagi de passar pel Servei Català de la Salut, aquesta relació. Nosaltres creiem que el Servei Català de la Salut ha anat perdent el seu sentit fundacional; primer havia de ser un organisme que fes només compra de servei, al final ha acabat fent provisió, al final ha acabat construint centres, al final ha acabat fent una compra en un mercat que no existeix, perquè és evident que no hi ha un mercat sanitari de provisió pública a serveis sanitaris, i, per tant, hi ha una confusió actualment en el Servei Català de la Salut. Nosaltres no volem que l'Institut Català de la Salut hagi de passar per aquest intermediari, i volem que es relacioni directament amb vostè, senyora Geli, o amb el conseller o consellera que en el seu moment pugui regir els destins del Departament de Salut.

Un segon element estructural: el règim laboral. Nosaltres no creiem en la fragmentació de les relacions laborals. Podríem discutir quines relacions laborals han d'haver-hi, però no creiem en la fragmentació de les relacions laborals. Per tant, aquesta barreja a què ens podem veure abocats d'aquí a uns anys entre estatutaris, laborals i altres tipologies de contractació, creiem que és un error. Per tant, nosaltres proposarem que hi hagi unes úniques relacions laborals de cara al futur; no que es mantinguin les del present, sinó també de cara al futur.

I un tercer element –i acabo, senyor president– és la mateixa naturalesa de la creació d'empresa pública. Per què no podem pensar en altres fórmules jurídiques que no allunyin tant la provisió de la planificació? Per què hem de pensar només en aquest instrument d'empresa pública? Per què no podem crear altres fórmules jurídiques que no allunyin tant la provisió de la planificació?, és a dir, que allunyem tant els gestors d'aquesta empresa pública, atès que, evidentment, doncs, que les capacitats que es poden exercir a través d'una empresa pública no són les mateixes que a través d'una agència, posem per cas, que a través d'altres tipus d'organismes.

Per tant, nosaltres segurament voldrem acostar molt més el que són els gestors d'aquesta provisió de servei públic al que...

El president

Senyor diputat, ha acabat el temps.

El Sr. Bertran Arrué

...és el servei..., al que és el Departament.

Per tant, ja els dic que nosaltres serem enormement exigents en el proper tràmit parlamentari que s'ha de

començar a desenvolupar, i si aquestes esmenes estructurals...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Bertran Arrué

...que nosaltres presentarem no s'atenen, evidentment, ens veurem obligats a rebutjar aquesta Llei en el futur.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'illustre senyor Joan López.

El Sr. López Alegre

Bon dia a tothom. Conselleres, consellers, senyores i senyors diputats, he de manifestar que, escoltat el que he escoltat, tinc por de quedar-me a l'atur parlamentari (*rialles i remor de veus*), i a partir d'aquí voldria fer una sèrie de consideracions sobre el perquè tinc aquesta temença, i prometo no estendre'm, els deu minuts que tinc, només sobre les meves temences particulars, sobre el meu futur parlamentari.

Ha parlat el senyor Sancho que teníem un govern agònic, la senyora Valls l'ha descrit com un govern en forma, el senyor Bertran ens ha parlat d'un nou escenari, i jo crec que tenim el govern de *Matrix*, en què, senzillament, hi ha una realitat i uns altres que estan al govern que s'endollen un cable i veuen una cosa que no passa a la resta del món. (*Rialles.*)

Sí que els he de dir que el president Maragall va parlar ahir que ell i el senyor Carod no trenquessin els ponts, com si això fos la batalla de Bastogne, per si de cas el que pogués passar en el futur. Veig que després del president Maragall, entre uns i els altres de l'exgovern catalanista i ex d'esquerres, s'han dedicat a minutar-se tota la tarda d'ahir i aquest dematí seguim en aquesta línia. Nosaltres, abans d'intentar que aquest Parlament tramiti lleis de la importància de la Llei que tenim entre mans, els suggerim un retir espiritual en algun lloc que sigui realment de pes en la història del catalanisme, per exemple Poblet, on potser aquests ponts que no s'han de destruir entre uns i els altres els puguem cimentar bé i, un cop sapiguem quin és el futur del país les properes setmanes –perquè sembla que això canvia dia a dia, si no minut a minut–, com a mínim puguem saber, les coses que realment importen, per exemple la salut, com s'han d'afrontar.

Mirin, nosaltres, si això hagués seguit dintre de la normalitat anòmala que vivíem quan hi havia l'exgovern catalanista i ex d'esquerres... Per cert –per cert–, he de dir que, si el senyor Bertran diu que era catalanista i d'esquerres perquè hi era Esquerra Republicana, ara suposo que estem en el Govern *conjunto vacío* perquè tots els epítets del Govern els posava Esquerra, i ara no sé quina mena de govern tenim, tenim el govern... mm. (*Rialles.*)

Dit això, estic essencialment..., si haguéssim estat davant de la situació d'anomalia normal que estàvem vi-

vint els darrers vint-i-nou mesos, nosaltres, a l'esmena de la totalitat d'avui, ens hauríem abtingut, essencialment perquè creiem que això no només afecta trenta vuit mil persones, que òbviament les afecta, sinó que afecta els 7 milions de catalans que som, en el seu univers, usuaris de la salut pública de Catalunya. I, per tant, creiem que un tema d'aquesta importància mereixia, dintre d'aquesta legislatura, la seva tramitació. Estava en el programa electoral del Partit Popular de Catalunya a les últimes eleccions al Parlament de Catalunya; estava en el programa electoral del Partit Socialista; estava en el programa electoral de Convergència, i crec que estava en el programa electoral del conjunt de forces, un treball sobre una remodelació de l'ICS. Uns, en una línia –crec que la línia que hi havia en els programes de Convergència, PSC i el PP era bastant similar–, i la línia del programa d'Esquerra i d'Iniciativa era en la línia del que to ja sabem: allò que ha portat al desastre de la gestió pública a tots els països del món. (*Remor de veus.*)

Però bé, estava en els programes de tothom. Per tant, nosaltres no hauríem votat favorablement aquesta esmena a la totalitat; ens hauríem abtingut perquè creiem que aquest era un dels tants temes que en aquesta legislatura s'haurà quedat com la mostra més evident del fracàs d'aquest exgovern catalanista, excatalanista i ex d'esquerres.

Ara bé, a dia d'avui, nosaltres creiem que intentar, en una situació en què tenim un govern que no sabem el que és, que no sabem quants dies durarà, tractar un tema com és el sistema del servei sanitari de 7 milions de catalans, afrontar-lo quan no sabem si això durarà una setmana, dues o dos mesos és un sense sentit, i que el tema té tanta importància que a dia d'avui això no es pot afrontar en condicions de normalitat. I, per tant, ja anuncio d'entrada que, malgrat que aquesta no era la nostra posició prèvia, sí que votarem favorablement aquesta esmena a la totalitat.

Vull fer alguns comentaris sobre la Llei, i també sobre la intervenció de l'honorable consellera, intervenció que per cert agraeixo, perquè crec que ha aportat una sèrie d'elements que són prou importants. També crec –i disculpi'm, honorable consellera– que hi han algunes qüestions en què en li ho vostè –i li ho dic ara amb bon to– l'ha traït d'alguna manera el subconscient. Primer ens diu vostè –i en això el Partit Popular de Catalunya coincidim al cent per cent– que hem de parlar de qualitat, de desburocratització, de descentralització i de transparència, temes que li hem sentit altres vegades i que a nosaltres aquesta música, amb relació a la gestió de la salut, ens agrada i ens agrada molt. Però a continuació –i aquí és on jo crec que a vostè la traeix el subconscient– ens parla que, al final, la qüestió és canviar la situació actual, en què a molts centres no se sap qui mana i on hi han polítics canviants. Crec, aproximadament, que puc obrir cometes, tancar cometes i posar al final *sic*.

I, miri, això sustenta el nostre canvi de posició a votar aquesta esmena a la totalitat. Hi estem d'acord des del Partit Popular: a molts centres, a dia d'avui, no se sap qui mana, i la situació que he descrit al començament ens fa palès que, certament, estem en un temps de po-

lítics canviants. I, per tant, ens agrada la primera part, però la praxi del dia a dia ens ha demostrat que vostès no han estat capaços, en aquests dos anys i mig, no ja de gestionar la sanitat pública catalana, sinó de gestionar res d'aquest país. Primer element.

Segon element. Nosaltres creiem que en el seu discurs, que, com li dic, una part ens ha agradat i ens ha agradat molt, també creiem que ja hi ha en aquests moments un cert to destinat a la campanya electoral. Hi ha una part del seu discurs que està fet en clau interna d'esquerres. Vostè es dedica a defensar-se i a justificar-se. Ens diu: «La creació d'una empresa pública no és la privatització.» Comprenem aquest discurs; vostè a dia d'avui té problemes, li ho ha dit l'il·lustre diputat d'Esquerra Republicana: el CATAC en això no està d'acord, els altres sindicats no hi estan d'acord, vostè té un flanc esquerre que és el que el vota, hem vist en el seu eslògan de campanya que vostès només volen el vot de l'esquerra radical, més radical... I per tant comprenem que vostè a dia d'avui, en la línia del que vol el Partit Socialista, que és el vot radical d'esquerres, faci un discurs dient: «Una empresa pública no és privatitzar», és comprensible. Però aquest el problema del Partit Socialista, no és el problema del conjunt de la sanitat catalana.

Seguim. Tenim un dubte, que és el que ens hauria portat a l'abstenció, i que el tenim des del començament: estem davant d'una voluntat certa de reforma?, o estem davant de la voluntat que ningú surti malparat? Que no se m'enfadi ningú. Durant vint-i-tres anys hem viscut un model de sanitat sociovergent o, dit d'alguna altra manera, on existia un pacte entre el Govern de la Generalitat i els ajuntaments. No es va desenvolupar la LOSC, tots els elements de transparència que havia de tenir la gestió sanitària catalana no es van desenvolupar, i nosaltres creiem que tot aquest procés fins a aquest punt ha anat molt lent, no perquè hi hagués aquesta voluntat de transformació de què ens parlava el senyor Bertran –i això és interpretació del PP, comprenc que el que diré no és ciència–, sinó que l'únic que volia Esquerra era sumar-se a la participació d'aquest repartiment del pastís de la sanitat que hi havia entre la «sociovergència». I ells això ho han intentat, tot el «tinglado» aquest que vostès tenien muntat se n'ha anat a l'aigua, i a dia d'avui, ara, ells estan estupefactes perquè, és clar, ja no podran jugar a tot això. (*Veus de fons.*) Exacte, «mecatxis», senyor Ferran. Això també ho diu el meu fill de dos anys.

A partir d'aquest punt, el dubte sobre si estem davant d'una voluntat de reforma o sobre si estem davant de senzillament no violentar ningú, no ho diu només el Partit Popular de Catalunya. És molt interessant la lectura del Dictamen del Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya, que ens diu: «La transformació en el model de gestió de l'Hospital de Santa Caterina o de l'Hospital de Santa Maria no ha implicat millores perceptibles per part de l'usuari ni millores perceptibles a la gestió econòmica en el sistema de gestió d'aquests hospitals.» Per tant, tenim dues experiències prèvies: Santa Caterina i Santa Maria, que una institució com el Consell de Treball, que suposo que tots convindrem que no és del PP, sinó que tothom hi té representació, diu: «Atenció, perquè les transformacions que han fet fins al dia d'avui no han donat els resultats que s'esperaven.»

Estem realment davant d'una voluntat de reforma valenta, com vostè diu? Si és així, per què hem estat durant vint-i-nou mesos jugant a veure com podíem integrar la part pel que s'ha vist principal del Govern catalanista i d'esquerres que teníem, que es pogués sumar al consens «sociovergent» sobre el tema de la sanitat catalana? Jo crec que tan valents no érem. Com en tants altres casos, buscàvem no violentar ningú.

Li diré algunes qüestions, per acabar, i molt ràpides. Nosaltres, per exemple, en el que fa referència a l'article 21 de la Llei, tot el que és el traspàs del patrimoni de la Seguretat Social, hi estem d'acord. Nosaltres creiem que en tot el que fa referència als governs territorials, com a mínim trenta-quatre, si no hi ha una bona coordinació tindrem problemes. Nosaltres creiem que el tema del personal, on vostès a l'oposició havien fet moltes promeses, hi han molts temes per definir que en justícia generen neguit en els treballadors de l'ICS.

I, per tant, creiem que en aquesta Llei encara hi ha molta feina per fer. Durant vint-i-nou mesos vostès s'han dedicat a intentar fer contents una part del seu Govern, que era Esquerra, i sens dubte a la propera legislatura, quan això comenci seriosament, s'haurà de fer una llei pensant no en un grup parlamentari sinó en el conjunt de la sanitat d'aquest país: els metges, el conjunt del personal administratiu, els usuaris i quin és aquest model de gestió.

Acabo. Diu Xavier Sala Martín, en un article publicat recentment a *La Vanguardia*, que en aquest món hi han tres models. Els diré que jo a Sala Martín, per liberal, l'admiro, i com a nacionalista el temo, perquè crec que és el més intel·ligent dels nacionalistes. Diu: «Hi han tres models. El nord-americà: pagues poc i no et donen re; el danès: pagues molt i t'ho donen tot, i el català: pagues molt i no et donen re.» Doncs bé, seguint el que diu Sala Martín, el repte que tenim amb la Llei de l'ICS és: pagar una mica menys i que ens donin servei.

Moltes gràcies.

El president

Senyora Dolors Comas, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyores conselleres, senyors consellers, diputades, diputats, mentre sentia les diferents intervencions que hi ha hagut, pensava en una qüestió bàsica, i és que el país no s'atura. El país no s'atura, passi el que passi en aquesta cambra el país no s'atura. Però hi han posicions que han sortit aquí a defensar paralitzar coses, paralitzar lleis que poden ser, que seran beneficioses per al país.

I a mi no m'han fet riure algunes intervencions, no m'han fet riure. No m'han fet riure perquè impliquen aturar el país. Ni tampoc penso que sigui de rebut voler unir-se d'alguna manera des d'altres posicions als interessos que acaben beneficiant la dreta. Miri, senyor Bertran, la ignorància és molt atrevida. Potser que pen-

sin a deixar de fer el ridícul anomenant l'actual Govern, legítim, encara que estigui en minoria, com vostès l'anomenen.

En tot cas, intentem avançar des de la responsabilitat. Avui analitzem un projecte de llei en què hi ha hagut molta participació, moltes intervencions, també la nostra, també la d'Iniciativa Verds - Esquerra Alternativa. I no partiré de la supèrbia per dir què hi hem aportat nosaltres. Vull analitzar el resultat que apareix avui aquí..., i que nosaltres tenim, en aquests moments, l'obligació de definir-nos a iniciar o no aquesta tramitació. I, per tant, diré què és el que considero positiu per part del nostre Grup –i evidentment votarem en contra del retorn d'aquesta Proposició de llei–, i quins aspectes pensem que podríem millorar per poder acabar de buscar els consensos necessaris.

Que cal una reforma de l'Institut Català de la Salut? Crec que això ho volem tots. Que és necessari modernitzar l'Institut Català de la Salut perquè pugui complir millor i amb més eficàcia les seves funcions? És evident. Crec que en els nostres programes electorals ho dèiem tots. Per tant, nosaltres, des d'Iniciativa Verds - Esquerra Alternativa volem que l'ICS continuï sent la columna vertebral del sistema públic, volem la consolidació i millora del sistema públic, i per això és necessària la reforma. No tocar res, deixar-ho com està, condueix a un ofegament, a un estancament.

Calen instruments de millora organitzativa i de gestió, fer complir de forma més eficaç les funcions assistencials preventives de l'Institut Català de la Salut. Pensem que és positiva l'autonomia dels centres, que hi hagi una adaptació a la desconcentració i descentralització administrativa, tot preservant el caràcter unitari, evidentment, de l'Institut Català de la Salut, i això pensem que s'ha de fer des de la lògica del sistema públic, respectant els principis, el control democràtic, els mecanismes de participació. I és això el que justament estableix la Llei.

Una consideració inicial que volem que quedi encara més clara en la Llei: l'ICS no és un proveïdor més del sistema sanitari públic, com vol Convergència i Unió –ho ha dit clarament aquí el senyor Sancho. Ja he dit abans que és la columna vertebral, l'eix bàsic. Aquest paper específic li atorga l'actual Llei d'ordenació sanitària de Catalunya i cal preservar-lo, fent tot el possible per preservar-lo encara que pugui definir-se una nova dimensió en les relacions de l'Institut Català de la Salut amb el CatSalut, amb el Servei Català de la Salut.

Això no vol dir que l'ICS tingui, hagi de tenir un tracte diferent. Vol dir que és diferent, és el sistema públic per excel·lència, i la prova és que quan la Generalitat vol impulsar una innovació ho fa a través de l'Institut Català de la Salut, i a més, per lògica democràtica. L'ICS, que és l'essència del nostre sistema públic, depèn directament de la instància pública que té la responsabilitat en salut, depèn del Departament de Salut sense intermediaris. La relació nosaltres pensem que ha de ser directa. Quan hi ha problemes –la darrera vaga de mestres ho ha mostrat– la gent vol interlocutors directes, vol parlar amb els màxims responsables en el sistema de salut, volia parlar directament amb la consellera...

L'ICS no és un proveïdor més, hi insisteixo, i mantenir la diferència és important.

Evidentment, aquesta Llei no és la llei de privatització de l'Institut Català de la Salut, com alguns temen. Ha sigut la intervenció de Convergència i Unió en aquesta tribuna, que ha explicat que fóra la privatització de l'ICS. Seria convertir-lo en un proveïdor més, seria donar la gestió a tercers, seria que no tingués vincles directes amb el Departament. Per què? Per estimular la competència pura, per deixar-lo reduït a no-res, perquè els sectors privats estiguessin contentíssims. No és aquest el model nostre, no és el model d'aquesta Llei.

De fet, l'ICS queda integrat en l'Administració de la Generalitat. La Llei garanteix la seva dependència del Departament de Salut, i fins i tot queda reforçada. Hi ha quantitat d'articles, que és així. L'article 1.3 encomana expressament al Departament de Salut que garanteixi que l'estratègia assistencial i econòmica de la nova empresa pública estigui en coherència amb els objectius i prioritats del Departament. L'article 13.2 parla del contracte programa de l'Institut Català de la Salut i estableix que el Departament de Salut ha de garantir que el model de contractació respon a polítiques generals del Departament. L'article 4.6, molt important, prohibeix la contractació de tercers per gestionar els centres de l'Institut Català de la Salut. L'article 14.2 prohibeix l'ús dels centres i serveis de l'Institut Català de la Salut per a prestar-los a l'assistència sanitària privada; molt important, també. Article 6: Consell d'Administració, el presideix el conseller o consellera de Salut i s'estableix una clara majoria dels representants de la Generalitat. Article 7, totes les funcions al Consell d'Administració, i totes les diferents disposicions que de forma transversal..., hi ha múltiples salvaguardes i reforçament del paper de la Intervenció General i d'Economia i Finances. Per tant, aquesta empresa pública –que és pública, al mateix temps– no funcionarà com altres empreses públiques, perquè tindrà una relació directa, una relació estreta amb el Departament de Salut.

Entenem, per altra banda –i d'això sí que volia assenyalar que n'hem de parlar més–, que en el període d'esmenes hem d'abordar una qüestió que al nostre entendre queda amb una ambigüïtat en la Llei i que entenem que caldria definir de manera clara, i és la política de personal de l'Institut Català de la Salut. Nosaltres entenem que la política de personal ha de ser una política única. L'Institut Català de la Salut ha de tenir una política única i de gestió de personal. Per què? Perquè és coherent amb el que diu la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, que estableix una equiparació del personal de tota la sanitat catalana de caràcter públic, i no seria lògic, per tant, que dintre del mateix Institut Català de la Salut pogués haver-hi diferents tipus de personal segons els centres, com tampoc ho és, per exemple, que determinats professionals, els metges, posem per cas, tinguin un conveni propi. Precisament perquè ha d'haver-hi una política unitària de personal.

Considerem..., és a dir, és evident que pot haver-hi tipus diferents de personal, els tres tipus de personal, però que cal optar en aquesta gestió de personal única pel personal estatutari, que entenem nosaltres que ha de constituir el grup clarament majoritari en els centres

assistencials. El personal funcionari ha de ser excepcional i, en tot cas, el personal laboral, reservat als directius.

I és important ser clars, precisament perquè aquesta Llei ha de generar confiança. I si es pot fer la lectura que potser s'opta per un tipus de personal que no és l'estatutari, majoritari en l'ICS, és que s'està d'alguna manera transmetent desconfiança en aquest tipus de personal. I potser alguna cosa d'això hi ha en el fet que els sindicats hagin mostrat una oposició a la Llei, una oposició que entenc que és provisional, que se n'ha de continuar parlant.

Per tant, tenint en compte que la dimensió laboral és molt important, perquè la sanitat depèn precisament dels seus recursos humans, nosaltres confiem que en el tràmit parlamentari puguem arribar a consensos polítics, socials i sindicals. Tothom s'ha de sentir bé amb aquesta Llei, tothom s'ha de sentir bé amb aquesta reforma. És un pas endavant i un pas important. No podem perdre l'oportunitat. En tot cas, nosaltres treballarem perquè així sigui.

Gràcies.

El president

Cridem a votació.

(El Sr. Bertran Arrué demana per parlar.)

Senyor Bertran...

El Sr. Bertran Arrué

Sí, per contradiccions de la senyora Comas.

El president

Té un minut.

El Sr. Bertran Arrué

Senyora Comas, que el Govern és provisional..., el Govern provisional em sembla una obvietat, i si a hores d'ara no ho vol veure és el seu problema. I que el Govern és socialista..., no sé si se sentiria més còmoda amb «ecosocialista», però en tot cas el seu Grup només està a tres lletres d'acabar sent només socialista.

I, d'altra banda, val a dir que, en tot el procés de negociació de la Llei que hem fet al Govern, moltes de les aportacions que vostè ara ha fet en el seu discurs, nosaltres vam estar molt sols negociant amb el Partit Socialista aquestes qüestions, per tant, esperem que ara s'esmeni una mica més en el procés d'esmenes.

Gràcies.

(Pausa llarga.)

El president

Passem, doncs, a la votació de l'esmena a la totalitat del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 50 vots a favor i 65 vots en contra.

Designació d'un membre del Consell Consultiu de la Generalitat (tram. 283-00003/07)

El setè punt de l'ordre del dia és la designació d'un membre del Consell Consultiu de la Generalitat. En compliment de l'article 3.a de la Llei 1/1981, del 25 de febrer, del Consell Consultiu de la Generalitat, correspon de procedir a l'elecció d'un nou membre donada la renúncia del senyor Joaquim Tornos. Els membres designats cal que ho siguin per majoria de tres cinquenes parts. La candidata proposada és la senyora Antònia Agulló i Agüero. La votació pot ser per assentiment o electrònica i secreta. Els grups parlamentaris..., assentiment?

Doncs, atès que hi ha quòrum suficient i que aquesta votació es fa per assentiment, amb conformitat dels grups parlamentaris, no havent-hi cap objecció ni cap oposició, queda designada la senyora Antònia Agulló i Agüero com a nou membre del Consell Consultiu.

Designació d'un membre del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (tram. 284-00030/07)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la designació d'un membre del Consell de l'Audiovisual de Catalunya. D'acord amb l'article 4.1 de la Llei 2/2000, del Consell de l'Audiovisual de Catalunya per a l'elecció dels membres del Consell, cal la majoria dels dos terços dels diputats i diputades de la cambra. El candidat proposat és el senyor Rafael Jorba i Castellví. La votació també pot ser per assentiment o electrònica i secreta, i els grups parlamentaris...

Doncs, entenc que la fem per assentiment, i atès que també hi ha quòrum suficient..., atès que hi ha quòrum suficient i que els grups parlamentaris estan d'acord a fer-ho per assentiment, no havent-hi cap objecció ni cap oposició, queda designat el senyor Rafael Jorba i Castellví com a membre del Consell de l'Audiovisual de Catalunya. *(Pausa.)*

Alteració de l'ordre del dia

Els recordo, senyores diputades i senyors diputats que, d'acord amb els portaveus es va acordar passar ara al bloc de mocions. Em senten o no? És que si m'haig d'acostar massa... Deia que, d'acord amb els portaveus i a proposta que va sortir ahir, vam quedar que passaríem ara al bloc de mocions, eh? Evidentment, això implica una modificació de l'ordre del dia, també hi ha assentiment al respecte... Em senten bé o no? És que... *(Veus de: «No!».)* Doncs, farem... Ara, ara, ara. Doncs, això, en tot cas, han quedat clares les meves paraules? Molt bé.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el contenciós relatiu al patrimoni artístic del Museu de Lleida Diocesà i Comarcal (tram. 302-00175/07)

Queda modificat l'ordre del dia i passem al quinzenè punt, que és la Moció sobre el contenciós relatiu al patrimoni artístic del Museu de Lleida Diocesà i Comarcal, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per a la seva exposició l'il·lustre senyor Josep Pont.

El Sr. Pont i Sans

Molt honorable president, honorables consellers, senyores i senyors diputats, senyores i senyors, just en el darrer Ple, per motius sobrevinguts amb l'última remodelació del Govern, i, en concret, atenent la circumstància especial de l'exconsellera de Cultura, aquest diputat que els parla va renunciar a exposar els arguments de la interpellació respecte al tema que ens ocupa, no pas perquè no fos important ni urgent denunciar el que passa o pot passar en referència al Museu de Lleida, del fons de la qüestió, espero però que els diputats en tinguin coneixement suficient mitjançant la documentació que vaig trametre a tota la cambra a principis d'any.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Museu de Lleida, les institucions museístiques, la pròpia raó de ser de qualsevol museu queda en greu perill si prospera la voluntat de la conselleria de cedir una part del patrimoni sense cap mena de respecte a raons legítimes i museològiques. Internacionalment parlant, la justificació de la propietat del fons museístic es basa en documentació legal d'adquisició, o bé per la posició pacífica i ininterrompuda, sense reclamació durant un mínim d'anys. Trencar aquests criteris, no sols posa en perill les peces de Lleida sinó de tots els museus. Si sense obeir raons tècniques ni tampoc la més elemental prudència que sempre havia exercit i recomana la Junta de Museus, regalen una part del fons de Lleida, obririen la porta a tota mena de reclamacions, entre altres les que a la veïna comunitat ja han anunciat respecte a obres del MNAC. I també a les reivindicacions que dins del país, de ben segur, per mimetisme, es generaran.

Com és possible que fins al moment, el Museu de Lleida resti en la indefensió de no haver pogut encara demostrar davant ningú la seva legítima propietat? Com s'ha pogut arribar a un estat de dret en un estat de dret i dins el marc de la gran civilitat de què ens vanagloriem els ciutadans de la vella Europa, aquest desori? Doncs, bé, a hores d'ara resta pendent el recurs per part del bisbe de Lleida, encara no resolt, demanat que d'una vegada per totes s'analitzi i es dictamiï respecte a la legítima propietat, documentació que fins ara no ha vist..., no havia estat ni tan sols consultada per la congregació de bisbes. I, tanmateix, documentació que mai ha pogut ni pot aportar la part demandant, senzillament perquè en la pràctica totalitat de les obres no la té.

En aquest context és un error avançar-se en la resolució, sense aclarir primer la propietat i més fer-ho amb

un document al nostre entendre poc clar, ambigu, i, per tant, subjecte a interpretacions diverses. Fins a l'arribada de l'exconsellera a la presidència del Consorci, aquest sempre havia manifestat per unanimitat el respecte i l'espera a les decisions que pogués prendre l'Església, sense renunciar, en cap cas, al legítim dret de la via civil. El bisbat de Lleida, que no un altre, conserva els títols de propietat, d'adquisició, de compravenda, de permuta i donacions de la pràctica totalitat dels objectes. Cal tenir en compte, a més, que durant més de cent anys el Museu ha estat en possessió pacífica ininterrompuda de la col·lecció, sense que s'hagués produït fins a l'any 1997 cap reclamació.

Ens trobem, doncs, davant d'un cas únic, el bisbat de Lleida és el primer i el darrer d'un propòsit per unificar fronteres civils eclesiàstiques, és també l'únic cas que relaciona i compromet els fons museístics als canvis de límits. Un seguit d'accions que no obeïen a cap intervenció de bon veïnatge sinó a una estratègia que té noms i cognoms i objectius. El bon veïnatge no pot basar-se més que en el respecte mutu.

El Museu de Lleida, que històricament el Consorci que el regeix havia mantingut sempre la mateixa línia. Primer, i això no s'ha dit, devolució de les obres que té en dipòsit als propietaris que les reclamin, no a uns tercers. Segon, aclarir civilment –civilment– la legítima propietat de les obres reclamades. Tercer, posteriorment a tot això, obrir portes de diàleg amb la Franja, que no en un altre lloc, buscant fórmules de gestió i gaudi conjunts, acords que qui li parla havia iniciat amb èxit amb gent de la Franja i amb el mateix senyor Marcelino Iglesias.

Senyores i senyors del Govern, si com han anunciat ens voten favorablement la Moció, cosa que els agraeixo, deixaran sense efectes els perills a què condueix un document ambigu, i reconduiran les sospites d'un massa llarg silenci en tot el procés, o les declaracions processió de les obres coincidents amb les dels alts càrrecs aragonesos, i també la manca de credibilitat que es produeix entre tots els temes d'ampli abast quan no s'ha generat la necessària confiança entre els ciutadans. Els ciutadans han de saber si el Govern té clar quin és el paper que ha d'exercir respecte a unes obres d'art que són béns patrimonials de Catalunya. No és una recomanació, és una obligació inherent als seus honorables càrrecs i també a la nostra funció de diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Pont. No s'han presentat esmenes, poden ara intervenir per posicionar-se en nom dels grups, en nom del Grup Socialista l'il·lustre diputat senyor Francesc Xavier Boya.

El Sr. Boya i Alós

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, estem davant d'una Moció que fa referència a una qüestió que, com vostès saben, ha tingut..., és un llarg litigi de caràcter territorial, que ha tingut amplis ressons als mitjans de comunicació d'àmbit lleidatà, i fins i tot ha tingut, també, agres..., agres debats polítics respecte a aquesta qüestió.

Nosaltres ja anuncio ara que farem un vot favorable a aquesta Moció, atenent a una qüestió que ens sembla fonamental: aquesta Moció no es contradiu amb la resolució que va aprovar el Departament de Cultura i que, d'alguna manera, recull en bona mesura una resolució aprovada el 5 d'abril, que recull en bona mesura, també, allò que és l'esperit d'aquesta Moció. Per tant, entenem que no havent-hi contradicció entre aquesta resolució i la Moció, nosaltres votarem favorablement aquesta qüestió, no sense abans dir en aquesta intervenció que per al Govern de Catalunya, el que ha sigut fonamental en aquest conflicte ha estat sobretot la recerca d'un àmbit d'acord amb l'Aragó. Nosaltres entenem que aquest és un territori en el qual aquest art que avui està en litigi n'és una mostra fefaent, hi ha hagut una història compartida i volem que hi hagi també molts acords de futur que s'han d'establir, que s'han de consolidar en, diguem-ne, un àmbit de pau social, de pau mediàtica, i que, per tant, sense cap renúncia a allò que considerem és un patrimoni també lleidatà, hi ha d'haver un bon clima d'entesa que faci possible un acord que permeti el gaudi d'aquest art per part de tots els ciutadans catalans, d'Aragó, i especialment d'aquest territori de la Franja, que ha sigut un territori de transició des de l'àmbit de la cultura i de la política també.

Per tant, en definitiva, del que es tracta és que el Govern apliqui amb rigor les lleis de patrimoni, que faci possible aquest acord amb l'Aragó per tal de trobar una solució viable al conflicte de l'art i, en definitiva, que en la resolució que avui aprova aquest Parlament hi ha hagi també, al voltant d'aquesta qüestió, un consens polític que és imprescindible.

Nosaltres entenem que el que no es pot fer és aprofitar una qüestió com la de l'art sacre, en aquest moment en litigi, per fer purament d'aquesta qüestió un instrument de desgast, sigui del Govern que sigui.

Per tant, aquesta entenem que és una qüestió de territori, és una qüestió de país i el millor favor que podem fer avui a les Terres de Lleida és justament trobar un consens polític al voltant d'aquesta qüestió i, efectivament, fer complir allò que avui és un document jurídic en ferm, que és la Resolució del 5 d'abril de la conselleria, i que, en definitiva, avui tampoc no ha tingut encara cap al·legació, i per tant és el full de ruta de solució d'aquest conflicte, que esperem que trobi, en el si d'aquest marc que avui completem amb aquesta Moció, un àmbit de solució que passi per l'acord.

No oblidem, senyores diputades i senyors diputats, que el conflicte de l'art és fonamentalment un conflicte de l'àmbit de l'Església, que ens afecta, perquè el patrimoni és obvi que és un patrimoni compartit i comú, i que per tant els ciutadans tenen dret al seu gaudi, però en definitiva hem de poder diferenciar també allò que està dintre del marc de les competències de l'Església i allò que està en el marc de les competències dels poders civils i, en aquest cas, del Govern.

Per tant, esperant que aquesta Moció votada unànimement sigui un element més a favor d'aquest consens i de la possible trobada d'una solució a aquest conflicte, hi insisteixo, per consens de tots, esperem que això sigui així i que ens permeti avançar en un acord amb les

institucions aragoneses, i, en definitiva, com deia, al servei d'aquest objectiu fonamental, que és que tots els ciutadans puguin gaudir d'aquest art, que és patrimoni de tots.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Boya. En nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carmel Mòdol.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, és evident que amb la Resolució de la conselleria de Cultura es fixaven uns paràmetres pels quals s'hauria de conduir de forma legal tot el conflicte, tota la discussió que afecta l'art sacre. Però és evident també que la Moció que avui votarem al Parlament de Catalunya està per damunt de la mateixa Resolució de la conselleria de Cultura, i que per tant és aquesta Moció la que marcarà el futur desenvolupament, si no n'hi ha un altra que la corregeixi, de tota la discussió sobre l'art sacre del territori de Lleida.

De totes maneres, anem a pams. Em permetran que els expliqui una part de la documentació que es conserva als arxius del museu, als arxius del bisbat, de fet, i que permet escatir com es va produir la conformació del Museu de Lleida, com va ser l'actuació del bisbe Messeguer. Fa més de cent anys, hi ha una carta, hi ha un testimoni que un rector d'una de les parròquies afectades, titulars d'aquest art que ara està en litigi, enviava al bisbe de Lleida, i li deia: «Senyor bisbe, bisbe Messeguer...» El cito, perquè l'han posada en qüestió a vegades, la figura del bisbe Messeguer; des de l'Aragó se l'ha tractat de vegades com un espoliador, i cal dir les coses pel seu nom, no? I li deia, com deia, aquest rector, al senyor bisbe: «Senyor bisbe, l'antiquari de Saragossa que està interessat en aquest retaule me'n dona cinc-centes pessetes» —parlem de cinc-centes pessetes de les de fa cent anys—, «nosaltres, aquest rectorat, el vendríem amb molt de gust al bisbat de Lleida» —que era la diòcesi que en aquell moment abastava aquesta rectoria— «a canvi que vostè iguali el preu que el senyor antiquari de Saragossa ens està oferint.» El bisbe Messeguer va igualar les cinc-centes pessetes i es va quedar amb el retaule.

Però aquesta carta en va tindre una segona, perquè ens adonem de com s'ha compost el patrimoni del que és l'actual Museu Comarcal i Diocesà de Lleida; compost en els seus orígens per l'actuació, com assenyalava, del bisbe Messeguer.

La segona carta del mateix rector li deia: «Senyor bisbe, ja que vostè em compra el retaule, li vull recordar que l'antiquari de Saragossa em pagava les trenta pessetes que val el trasllat del retaule fins a les seves dependències a Saragossa. Per acabar de fer el tracte, vostè també hauria de fer-se càrrec d'aquestes trenta pessetes que val el trasllat.» I el bisbe Messeguer es va fer càrrec d'aquestes trenta pessetes. I, finalment, el retaule va ser incorporat al que és el patrimoni del Museu Comarcal i Diocesà de Lleida.

Aquesta és la raó de tot plegat. Aquí no s'hi valen confabulacions d'altra mena, ni comparar el tema del Museu Diocesà i Comarcal amb tota la qüestió dels «papers de Salamanca», que desafortunadament algunes vegades s'ha vingut esmentant.

Tampoc s'hi val, en certa manera, la neutralitat del Govern de la Generalitat. El Govern de la Generalitat ha de ser belligerant en la defensa dels interessos del territori, d'una part del territori, com és el territori de Lleida, que a vegades sent, en certa manera, l'oblit per part de l'Administració central de la Generalitat. Això que ha passat a Lleida, molts ciutadans –tot aquest litigi que s'ha anat desfermant– pensen –i jo crec que legítimament, el meu Grup pensa que legítimament– que si s'hagués donat aquesta circumstància a l'àmbit metropolità, probablement la lectura hagués estat una altra. Per això, hi ha una especial sensibilitat en aquesta qüestió.

Nosaltres creiem que amb la Moció que avui votarà afirmativament el Parlament de Catalunya, i agraïm al Grup socialista el canvi d'actitud... El «canvi»... –tampoc se'n pot dir així, no hi ha hagut canvi, ho reconec–, la precisió de la seua actitud, perquè és veritat que en totes les accions que havíem dut fins ara a terme al territori, jo crec que erròniament el PSC no hi era; sí que hi era, en canvi, el Partit Popular, i hi havia Convergència i Unió, i hi havia Esquerra Republicana de Catalunya. Agraïm aquest canvi, perquè creiem que d'aquesta manera, amb una votació unànime de la cambra catalana, queda blindada per al futur la conservació d'aquest patrimoni, queda blindada per al futur la convivència i queda blindat per al futur que busquem tots plegats una solució que satisfaci a totes les parts. Perquè no oblidem que la Franja es va començar a segregar, primer, per la via administrativa, però s'ha intentat segregar després per la via eclesiàstica; sempre buscant la ruptura d'una comunitat que només té que coses en comú.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Mòdol. En nom del Grup Popular té la paraula... (*Veus de fons.*) Perdó...? Senyor Boya, perquè em demana la paraula, digui'm?

El Sr. Boya i Alós

Per contradiccions, senyor president.

El vicepresident primer

Té trenta segons.

El Sr. Boya i Alós

Trenta segons; menys. Amb tota cordialitat, al senyor Mòdol, que ens deia que el Partit Socialista no hem estat en alguns acords. El que sí que és cert és que el Partit Socialista ha estat treballant en aquesta qüestió, ha volgut fugir dels titulars de diari. I, per tant, vostè sap que hem treballat activament en una resolució que ha encarrilat definitivament aquest conflicte.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies. (*El Sr. Mòdol i Bresolí demana per parlar.*) Senyor Mòdol, té trenta segons.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Molt bé; només per aclarir que el Partit Socialista ha tingut sempre des del territori l'ofertament per participar conjuntament en la defensa d'aquests interessos i que, en tot cas, no era per l'interès de sortir als diaris, sinó per defensar un patrimoni que considerem de tots els catalans i catalanes, i que no hi va ser.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Mòdol. Pel Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Montanya.

El Sr. Montanya i Mías

Sí. Gràcies, president; molt breument. Tots els que tenim una formació jurídica sabem que quan hi ha separacions i divorcis és millor que siguin de mutu acord; si no, passa el que passa, no? (*rialles*), com s'acaba d'escafenir. Però bé, parlant envers... (*Veus de fons.*) Efectivament. En la qüestió que ens ocupa, nosaltres només volem manifestar, doncs, el que hem fet durant tot aquest llarg recorregut del litigi envers el patrimoni artístic del Museu Diocesà, que és simplement, doncs, estar al cantó dels interessos de Lleida, al cantó dels interessos dels lleidatans, i també ser molt respectuosos envers els nostres veïns de les poblacions de Barbastre o de Montsó, i respectar també profundament, doncs, els seus interessos.

I, precisament, pel que estem manifestant o posant de manifest des de l'inici –des de l'inici–, des del Partit Popular de Lleida, s'ha posat sempre de manifest que consideràvem que el més adient era resoldre aquesta problemàtica via judicial. I nosaltres hem apostat des de l'inici, ho repetim, perquè sigui la justícia la que es manifesti envers quina institució amb personalitat jurídica és la legítima propietària de les obres, que per nosaltres no ofereix dubte: és el bisbat de Lleida. I tot això, per sobre d'interessos partidistes i sense buscar, doncs, ni la fotografia als mitjans de comunicació, que, a algú, potser el beneficia; a uns altres, ens ha perjudicat, per exemple.

I, per tant, creiem que s'ha de donar la paraula o l'última paraula a l'Administració de justícia i mirar d'evitar al màxim polititzar una situació que afecta la identitat, la cultura, les relacions de veïnatge amb la Franja, amb els municipis germans i veïns de l'Aragó amb Lleida, i per resoldre també definitivament una situació que les diferents administracions, curiosament totes elles socialistes –el Govern d'Aragó, l'Ajuntament d'Osca, l'Ajuntament de Lleida i el Govern de la Generalitat–, no han sabut negociar ni resoldre.

Nosaltres, lògicament, donarem suport als quatre punts de la Moció.

Res més, president.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Montanya. (*El Sr. Mòdol i Bresolí demana per parlar.*) Perdó... Senyor Mòdol, digui'm...

El Sr. Mòdol i Bresolí

Sí; perdó, president, per contradiccions amb una expressió que ha fet anar el senyor Montanya.

El vicepresident primer

La veritat és que se'm fa difícil veure la contradicció, però li dono de tota manera trenta segons.

El Sr. Mòdol i Bresolí

No, no, només per ser fidel a la realitat... Ha fet esment del divorci entre el PSC i Esquerra Republicana per aquesta qüestió, i vull aclarir que, molt anterior a la sortida del Govern de la Generalitat per part d'Esquerra Republicana, el senyor Montanya sap que el paper d'Esquerra Republicana al territori ha estat sempre el mateix.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Mòdol. (*El Sr. Montanya i Mías demana per parlar.*) Senyor Montanya, trenta segons...

El Sr. Montanya i Mías

Jo menys, senyor president, perquè pensava que el senyor Mòdol diria que havia sigut una ruptura de mutu acord; veig que no. I, per tant, doncs, accepto l'aclariment que ha fet.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Montanya. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Nosaltres intentarem fer el nostre posicionament de forma molt breu, només dient que, després de les diferents intervencions plenes de, deixin-m'ho dir, recel, sospites, no sé si tensions després de divorcis o separacions, com deia el senyor Montanya, no sé ben bé què dir-ne..., en tot cas, del que de les diferents intervencions ens ha semblat és que, malgrat que existeix un acord del Govern de la Generalitat de Catalunya per intentar solucionar un conflicte, un litigi que porta molts anys obert i que evidentment en el territori ha obert moltes ferides, malgrat aquest intent, i que a vegades per arribar a aquest tipus d'acord i a la necessitat d'arribar a aquests consensos el que cal precisament és apaivagar els ànims, és silenci, és tranquil·litat, el que ens hem trobat és tot el contrari.

I malgrat que hi ha aquest acord, i, a més a més, que ja els ho avancem també, que nosaltres donarem suport a aquesta Moció, i que, per tant, ajuda, per si quedava alguna mena de dubte, a concretar i a precisar la intenció i la voluntat que es té amb l'acord arribat entre els

dos governs, malgrat això, el que ens trobem és, de nou, que els silencis, que potser han estat per arribar a aquests acords, s'interpreten com a sospitosos, s'interpreten com a deixadesa. I tot plegat ens fa pensar que probablement potser sí que es posa per davant altres interessos que no són els d'arribar al resultat d'un acord, els d'arribar al resultat d'una solució, sinó els d'arribar a certs protagonismes o a certs titulars.

Jo ho poso com a dubte, perquè evidentment cadascú deu saber en funció del que treballa i quines són les seves prioritats. La nostra és ben clara: els nostres silencis, sí que moltes vegades han estat en funció de poder arribar a acords i en funció de poder deixar treballar a qui toca. I en tot cas, això a vegades s'interpreta..., o s'acusa, o se'ns acusa d'invisibilitats, i a vegades es fan molt evidents aquestes invisibilitats, sincerament.

En tot cas, a nosaltres no ens fa cap..., no ens representa cap contradicció votar a favor d'aquesta Moció, només faltaria. Ens sembla que ajuda a reblar el que ja s'ha arribat, l'acord a què ja s'ha arribat i que ja ha signat el Govern de la Generalitat de Catalunya.

I en tot cas el que sí que volem deixar clar és que el bé a preservar, i ens agradarà dir-ho, perquè no hem sentit que cap altre grup ho digués, és la unitat d'aquesta col·lecció. Em sembla que hauríem de ser tots molt conscients que, com a història, com a patrimoni, per història i per cultura i per país, el que hauríem d'intentar és que això no es trenqués. I com a mínim, ens ha agradat que algú ho digués.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Camats. Cridarem a votació... (*El Sr. Pont i Sans demana per parlar.*) Senyor Pont, digui'm.

El Sr. Pont i Sans

Per contradiccions i per deixar clar, abans de la votació, un tema que crec que és clar i fonamental.

El vicepresident primer

Abans de la votació, l'ús de la paraula no el té, perquè no hi ha esmenes presentades...

El Sr. Pont i Sans

No, no, per contradiccions...

El vicepresident primer

De totes maneres, per contradiccions li dono trenta segons.

El Sr. Pont i Sans

...perquè, pel que s'ha dit aquí, jo ho he entès... —si vostè em dona la paraula—, he entès que era una contradicció en l'exposició de motius.

El vicepresident primer

Endavant, té trenta segons.

El Sr. Pont i Sans

La contradicció és la següent. Al meu entendre, com a proponent de la Moció, aquesta Moció contradiu –en alguns casos complementa, però en altres contradiu– aquest acord, el que va fer el Govern. I, per tant, no es pot votar –o hi ha un malentès– dient que és el mateix.

És a dir, hi ha dos punts clau: que no es pot fer res fins que se n'acordi la propietat i que mentrestant les peces són inamovibles. I això no ho diu l'acord del Govern.

I, per tant, el que ha proposat Convergència i Unió és diferent de l'acord. Que quedi clar.

El vicepresident primer

Jo crec que queda perfectament clar en la redacció de la Moció i crec que ho han entès així tots els portaveus.

(Pausa llarga. El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Posem a votació la Moció relativa al patrimoni artístic del Museu de Lleida Diocesà i Comarcal.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat aprovada per 124 vots a favor.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Pla d'infraestructures del transport de Catalunya
(tram. 302-00176/07)

El setzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre el Pla d'infraestructures del transport de Catalunya. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula, per a la seva exposició, l'il·lustre senyor Josep Rull.

(Pausa. El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat. Remor de veus.)

El vicepresident primer

Si us plau... Si us plau, senyores i senyors diputats... Si han de sortir de l'hemicicle, facin-ho amb celeritat i silenci. Senyor Rull, té la paraula.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, em sorprèn que no hi hagi la presència avui del conseller de Política Territorial i Obres Públiques, el senyor Joaquim Nadal, oi més si es té en compte la seva condició de diputat d'aquesta cambra i quan es tracta de debatre un tema que és molt rellevant; de fet, potser és una de les qüestions més transcendents que ha plantejat el Departament de Política Territorial al llarg d'aquesta legislatura.

Vostès ja coneixen quina és la visió, quina és la valoració que Convergència i Unió fa d'aquesta proposta de pla d'infraestructures de transport de Catalunya; ho vam comentar a bastament en la substanciació de la interpellació. Nosaltres qüestionàvem diversos aspec-

tes del procés d'elaboració d'aquest Pla d'infraestructures de transport. Bàsicament, el que dèiem és que hi havia una contradicció molt manifesta, molt clara, amb la Llei de mobilitat, que va ser un gran instrument de consens, un gran instrument de concertació, que vam ser capaços d'aprovar amb una majoria molt àmplia en el transcurs de la darrera legislatura.

Però, més enllà, la idea força, la idea clau de la intervenció que vam fer i que m'agradaria reproduir en aquesta Moció, era la següent: en qüestions que fan referència a infraestructures que són cabdals per al país i que tenen un procés de gestió, molt sovint, lent, que afecta més d'una i fins i tot de dues legislatures, el que correspondria és d'arribar a nivells de consens molt importants. Fóra totalment, diguem-ne, negatiu per al conjunt del país que, entre governs i governs, utilitzéssim aquests plans estratègics d'infraestructures com a armes llencívols. Nosaltres criticàvem l'actitud de l'actual Govern, en el sentit que havia desprogramat de manera unilateral i fins i tot, en determinats casos, arbitrària grans acords estratègics pactats per tots en les anteriors legislatures. Posàvem el cas més evident del Pla director d'infraestructures de l'Autoritat del Transport Metropolità, en el sentit que planificava diverses actuacions que han estat desprogramades sense cap mena de criteri per l'actual Govern. Per tant, no té sentit que, en funció dels canvis de govern, hi hagi constantment aturades, tirades enrere respecte a projectes que són fonamentals.

Què ens demana la societat civil? Què ens demanen els sectors econòmics i productius del nostre país? Ens demanen solvència, ens demanen rigor, ens demanen seriositat. I, per tant, l'objecte d'aquesta Moció subsegüent és justament això: és demanar que bastim aquest consens en seu parlamentària. El Govern no ha estat capaç de bastir aquest consens a través dels mecanismes ordinaris. De fet, si analitzem quina ha sigut la reacció i quin ha sigut el sentit de les al·legacions que s'han presentat en el Pla, el que veiem és que, tant a nivell territorial com a nivell polític, ha generat, diguem-ne, una fricció molt important, fins i tot per part del Grup minoritari que dona suport al Govern, d'Iniciativa. Qui ha esmenat amb més intensitat aquest Pla ha estat Iniciativa per Catalunya, en el conjunt del territori. I també ho feia Esquerra Republicana, i també Convergència i Unió, i també el Partit Popular.

Per tant, si aquesta Moció tenia sentit en el moment que la vam plantejar, senyores i senyors diputats, avui, atesa l'actual aritmètica parlamentària, atès el nivell real de suport que té aquest Govern en el Parlament de Catalunya, pren molta més força. *(El conseller de la Presidència i de Política Territorial i Obres Públiques entra al Saló de Sessions.)* Tindria lògica... –benvingut, senyor conseller–, tindria lògica que el Govern aprovés un pla d'aquestes característiques amb una minoria estrident en el Parlament de Catalunya? No tindria cap mena de sentit, no tindria cap mena de lògica. Per tant, l'objecte d'aquesta Moció subsegüent és que aquest Pla es tramiti parlamentàriament, atenent-nos a allò que estableix el mateix Reglament del Parlament en el seu article 148, que permet que plans i programes del Govern puguin ser debatuts i puguin ser votats en seu parlamentària.

Per tant, creiem que votant aquesta Moció s'aconseguirien dues coses: primer, aconseguir un àmbit on poder bastir aquest consens polític real que blindés aquest Pla de cara a legislatures futures –primer element–, i segon, avaluar, evidentment, el nivell real de suport que ha tingut l'actuació del Govern. Per tant, avui, més que mai, i a aquestes alçades de la legislatura, correspondria, per un exercici de responsabilitat política, fer aquest plantejament, perquè no ens imaginem el Govern aprovant unilateralment un pla d'aquestes característiques amb la minoria estrident que avui té.

Per tant, senyores i senyors diputats, per responsabilitat política, el nostre Grup parlamentari el que els demana és que puguin donar suport a aquesta iniciativa, plantejada en positiu, plantejada per sumar i no per restar.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rull. No s'han presentat esmenes. Toca ara intervenir, per fixar la posició dels grups... En nom del Grup Socialista, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, amb relació a aquesta Moció, el nostre Grup vol fer una intervenció, abans de posicionar-se, per valorar les característiques d'aquest Pla i el procés que s'ha produït, que ha tingut lloc en aquests mesos, amb relació al seu consens territorial i a la seva elaboració.

Aquest és un pla d'infraestructures integrador, que promou la intermodalitat, un pla que prima el ferrocarril sobre la carretera, un pla que intenta superar la fragmentació existent, que és..., era –per fortuna, era– sectorial i parcial i a què ara s'intenta donar la cohesió necessària. Un planejament que no és per a dos dies, ni per a quatre mesos, ni per a dos anys, sinó un planejament que arriba allà on ha d'arribar el planejament de les infraestructures del país, això que dona forma a la cohesió territorial, el que tantes vegades en parlem, que és el límit, la data del 2026.

Senyor Rull, vostè va donar suport a un govern que va manifestar una al·lèrgia estrident al planejament. Cada vegada que hi havia un problema, oferien un planejament, que a més a més era puntual, escadusser, amb una intenció exclusivament electoralista i partidista, una mena de tap per dir: «Si aquí hi ha un problema, sortim amb un pla», però després no li donaven la unitat necessària. I és llàstima que el nacionalisme conservador no hagi recollit la tradició de la planificació dels grans moments en la història de l'autodeterminació..., perdó, de l'autogovern de Catalunya (*veus de fons*), com per exemple la Mancomunitat. Sí, perdoni, senyor..., no se m'enfadi, senyor Llobet.

Per exemple, la Mancomunitat va tenir un pal d'infraestructures –ho va recordar el conseller Nadal en aquest hemicicle–; la Generalitat Republicana, també. Quaranta anys de franquisme van fer un planejament no democràtic, sense participació. Però quina llàstima!, quina llàstima que vint-i-tres anys de nacionalisme conservador, de nacionalisme de dretes d'aquest país, no ha-

guessin recollit la tradició de la Mancomunitat, la tradició de la República i haguessin fet l'esforç de planejament.

Aquest Govern, senyor Rull, en dos anys i mig, ha fet, ha posat en marxa –i li ho diré ara perquè ho tingui present, perquè ho recordi– set plans territorials, divuit plans directores urbanístics, negociats i parlats amb el territori, 121 municipis que no tenien planejament, 121 municipis de Catalunya que no tenien planejament i els quals el seu Govern, el Govern de Convergència i Unió, mai va impulsar, ni va estimular que el tinguessin, tenen ara un sistema de planejament.

Però és que si això fos poc, senyor Rull, aquest Govern ha impulsat el Pla director de l'Alguaire; el Pla director urbanístic del tren transversal, que vostè li té una al·lèrgia especial, estrident al·lèrgia especial; l'estudi informatiu del tren orbital, una aspiració també del territori de la segona corona, allò de l'arc metropolità, tan interessant, tan important, i especialment com a veí –i aquí hi ha un altre veí del territori, també del Penedès, com el senyor Raventós, del seu Grup–, que tenim en tanta estima i defensem sempre en el territori –o la senyora Dolors Montserrat, que també ha estat defensora d'aquest tema.

Per tant, un pla que ha tingut un procediment, senyor diputat, com correspon a un pla d'aquestes característiques, que ha tingut un procés d'al·legacions que fins i tot es va ampliar, un pla que té realment un autèntic valor i una autèntica vigència i que demostra allò que el Govern ha de fer, que és governar.

Què farà el nostre Grup? Estar a l'alçada de la responsabilitat que li correspon, no només com a grup que representa el partit més important d'aquest país, Catalunya, que té majors quotes de responsabilitat a tot arreu... I per tant també li dic, senyor Rull: aquest partit –i ja li ho anuncio–, pel que toca, pel que queda de legislatura, per la responsabilitat, està disposat a perdre votacions; per responsabilitat. Perquè el que no farà mai aquest Govern i no farà mai aquest partit és enganyar els ciutadans. Ara, sempre estarem a l'alçada de la responsabilitat institucional que ens correspon. I per tant –gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats– nosaltres actuarem en conseqüència.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Labandera. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Oriol Amorós.

El Sr. Amorós i March

Gràcies, senyor president. Bé, he de reconèixer al senyor Rull el do de l'oportunitat, perquè realment fa vostè una moció molt oportuna, per la importància del tema que tracta i també pel moment polític, li ho he de reconèixer. Perquè, certament, com vostè ha argumentat molt bé, els canvis polítics de la darrera setmana reforcen molt la necessitat que un debat d'aquesta importància sigui dut al Parlament, no només aquests canvis polítics, però, certament, el reforcen d'una manera molt important.

En primer lloc, parlem d'un projecte molt important. El Pla d'infraestructures del transport de Catalunya mar-

carà el paisatge, i marcarà la fesomia, i marcarà la manera de viure dels catalans i catalanes dels propers anys, perquè marcarà com es belluguen, com es mouen, com utilitzen el territori, quin ús en fan ciutadans i ciutadanes. I, per tant, és un pla que la seva importància fa del tot..., del tot necessari que es generi en el seu entorn un gran consens o el màxim consens possible. No ha estat així –no ha estat així– ni dins ni fora del Govern. És públic i notori. La proposta inicial que es fa, certament, no ens va agradar, a nosaltres; no va agradar tampoc al Grup d'Iniciativa per Catalunya. I per això allà on érem, a dins del Govern, vam dur aquest debat; el conseller coneix bé la nostra posició, li hem fet arribar la nostra posició reiterades vegades per escrit, en documents.... Altres institucions del territori, ajuntaments, han fet una pila d'al·legacions, com sol passar en aquests casos; però, en qualsevol cas, sí que creiem que la importància i l'abast de llarg termini que té aquest Pla fan del tot recomanable que mirem d'arribar al màxim d'acord i que mirem d'assolir el màxim de consens. Això és pot fer des del Govern amb control parlamentari quan el Govern té una majoria àmplia. Quan el Govern ja no té una majoria àmplia només es pot fer des del Parlament.

Per tant, recolzarem aquesta Moció. Entenem que és del tot oportú, que aquest debat ja no pot tancar-se i circumscriure's en un lloc que no té majoria, que està en minoria i que està en provisionalitat. I, per tant, el que té sentit és que aquest debat, si s'ha de fer, es faci on hi ha, on es pot construir, aquesta majoria, que és en el Parlament.

Dit això –i, per tant, la part més formal de la Moció queda argumentada, el motiu del nostre suport–, deixin-me que, ara que la coresponsabilitat de socis ja no ens obliga a mantenir una certa prudència respecte a les discrepàncies d'aquest Pla, que les havíem fet arribar a dins del Govern i en el marc del Govern, deixin-me que els digui... (*Veus de fons.*) No, en aquest cas no, senyor Pérez... En aquest cas no, en altres sí, però en aquest no –en altres sí, en aquest no. Doncs, deixin-me que els digui alguns dels elements que, per nosaltres, haurien de millorar substancialment en aquest Pla, i dels quals no ens sentim coresponsables, i ens agradaria.

Creiem que és un pla que no és intermodal, senyor Labandera –no és intermodal. No és intermodal perquè planteja moltes infraestructures viàries i ferroviàries en paral·lel sense estudiar la suficient intermodalitat. I sabem que en mobilitat avui dia és tan important la intermodalitat, lligar les infraestructures vigents..., de vegades té resultats molt més grans lligar i relligar infraestructures vigents que no pas fer noves infraestructures.

Creiem que, malgrat que es dedica un 68 per cent de la inversió al ferrocarril, en el fons el resultat que tenim és que d'autovies en creixeran 1.500 quilòmetres, de carreteres en creixeran 1.300 quilòmetres i ferrocarril només creixerà 1.100 quilòmetres. En un projecte important que s'ha d'estudiar bé, s'han de veure els detalls, s'ha de veure l'encaix definitiu com és l'Eix Transversal, però que no genera un canvi de modalitat potent en la ciutadania perquè en ficar molts diners a l'alta velocitat i al transport de mercaderies ens deixem l'element

més important per canviar la modalitat de transport a Catalunya, que són moltes petites inversions que s'han de fer en l'àmbit rodalies –en l'àmbit rodalies– que el Pla no contempla.

Certament, el Pla parla de l'estudi orbital. És una cosa que tots els grups catalans vam aconseguir, en les darreres negociacions de pressupostos, arrancar en el Congrés dels Diputats, però trobem a faltar una cosa molt important en aquest Pla que és creure's que la modalitat de transport a Catalunya ha de canviar de veritat. No s'ho creuen. No hi ha una aposta decidida pel canvi. Jo els faig una proposta. Jo els proposo que la modalitat de transport que tenim avui dia en el nucli de les grans ciutats siguem capaços d'estendre'l a la perifèria. Quan aquest 75 per cent de mobilitat sostenible que tenim, per exemple, al terme municipal de Barcelona l'estenguem a la ciutat real, les coses hauran de canviar. Ens hem de plantejar objectius i hem de definir en aquest Pla objectius de percentatges de modalitat. I el Pla no ho fa: el Pla només parla de despesa d'infraestructures, però no fa aquesta aposta per a una nova modalitat en la mobilitat.

És per això que creiem necessari del tot que aquest Pla sigui debatut al Parlament.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Amorós. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Consellers, il·lustres diputades i diputats, en primer lloc, dir a Esquerra Republicana que..., benvinguts a l'exercici de la responsabilitat.

Jo crec que, efectivament, pertoca ara, en aquests moments, no entrar en una valoració intrínseca o a fons del Pla d'infraestructures, que jo crec que, de moment, d'entrada, no hem de perdre de vista que està en fase, encara, de l'aprovació definitiva i per part de si el Govern té en compte o no les al·legacions que ha fet en el territori, al·legacions que no són «baladí», evidentment, fins i tot, l'altre dia el mateix conseller ho enumerava..., parlem de 4 al·legacions d'altres departaments, de 101 corresponents a altres administracions, 93 a ajuntaments, 4 a consells comarcals, 11 d'entitats de caire econòmic..., parlem de cambres oficials, federacions d'empresaris, ports, consorcis: 18 entitats... Vull dir, enraonem d'un pla..., que ens fa la sensació..., és un pla que és controvertit, que no té el ple suport, no només ja del Govern, que es visualitza, perquè també el que ara mateix el partit polític que encara dona suport al..., el partit majoritari que dona suport al Govern també hi ha presentat al·legacions, sinó, fins i tot, ara ja hem vist la intervenció del mateix Oriol Amorós, en representació d'Esquerra Republicana.... Jo crec que el que aquí hem d'entrar a defensar o a treballar és en base a la Moció presentada pel Grup de Convergència.

Evidentment, des del meu Grup, és una Moció adient en aquests moments. En el seu moment, el 21 d'abril, quan la va entrar i la vaig llegir, el primer que vaig fer, evidentment, va ser anar a buscar l'article del Regla-

ment, perquè si efectivament..., quin era el mecanisme. Ho vaig trobar adient. El senyor Labandera ho comentava abans: «Hem de treballar per recuperar l'autogovern de Catalunya.» Nosaltres, des d'aquí, des del Parlament de Catalunya, hem de treballar per recuperar la tradició parlamentària de Catalunya. I la tradició parlamentària de Catalunya és que si tenim un reglament que fa poc el vam aprovar per consens entre tots, i hi ha una figura, que jo crec que la és de l'article 148, que dibuixa clarament aquells plans importants de país, aquells plans importants, no només el Pla d'infraestructures, el Pla d'equipaments comercials, o la xarxa Natura; plans que afecten tota la ciutadania, que afecten tot el país, que són importants per desenvolupar no per a dos o tres anys... –i ho ha dit vostè–, a vint anys vista! Jo crec que és evident que aquest Pla és, el seu lògic, si a més el Reglament ho permet, que el Govern ho envii al Parlament perquè siguem entre tots que hi busquem el màxim consens, com ha dit molt bé el senyor Rull. Perquè no pot ser..., perquè no pot ser que un pla a vint anys vista, que sabem perfectament que no pot estar a l'atzar de l'alternança política de cada Govern.

Però, és clar, el 21 d'abril encara no sabíem com estaria el Govern, què succeiria. Però, a data d'avui, jo crec que és una Moció, jo crec que és una proposta del tot adient. Ara, avui dia, un govern en minoria, com molt bé ha dit abans el senyor Uriel, un govern provisional socialista, intentar aprovar un pla... –no ho dic jo, simplement permetin-me que repeteixi les paraules de l'il·lustre diputat Uriel Bertran–, un govern provisional socialista el qual vol aprovar un pla que pot ser..., que, potser, dintre de dos, tres, quatre, cinc mesos, si hi ha un altre govern, o fins i tot essent el mateix Govern amb unes altres correlacions de forces dintre del Govern, s'hagi de modificar, jo crec que no seria bo per al país. Perquè jo crec que els empresaris, les entitats, tot aquest conjunt de persones que ara admeten fer les seves alegacions el que volen és una mica de seriositat, rigor en el futur i tindre seguretat.

Per tant, nosaltres creiem sincerament... Nosaltres donem suport... En fa la sensació..., pel que es veu guanyarem..., o es guanyarà la proposta que ha fet el Grup de Convergència, i, per tant, el Parlament de Catalunya instarà el Govern a enviar, a trametre el Pla, una vegada ateses les alegacions, perquè sigui sotmès a la consideració del Parlament de Catalunya.

Espero sincerament que siguin respectuosos amb la voluntat del Parlament de Catalunya majoritària i que el Govern, en la seva responsabilitat, el trameti amb el temps suficient perquè pugui ser debatut, escoltat, treballat amb les diferents associacions, aquí en seu parlamentària, perquè sigui aprovat per consens de totes les formacions polítiques i tingui una llarga vida el Pla d'infraestructures de Catalunya.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Llobet. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Bé. Parlem d'un pla d'infraestructures de transport de Catalunya prou important, fonamental jo diria per al futur del nostre país. És un pla que ha estat durant força temps en període d'allegacions. Això ha permès detectar que des del territori hi ha discrepàncies. És cert, s'ha recordat, i no s'ha dit res de nou aquí, perquè hi ha algunes propostes que no tenen l'aval, no tenen el consens de tothom. I també és cert que, des d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, hem presentat alegacions perquè creiem que és un pla millorable, i així ho hem traslladat als nostres companys de Govern.

Hem valorat ja, des del principi, que per primera vegada es posin en un pla les infraestructures viàries i les infraestructures ferroviàries, però també hem considerat que en la primera proposta, en la proposta original, hi faltava tenir presents altres elements que han de permetre, precisament, un canvi rotund en el model de mobilitat en el nostre país. Alguns d'aquests elements, que, al nostre entendre, s'haurien de tenir presents, són els altres serveis de mobilitat, que no són només els trens, de mobilitat sostenible o de transport públic, que, precisament, doncs, juntament amb els trens han de permetre això que deia en un principi, del canvi de model que nosaltres perseguim.

Està clar que no podem afirmar d'una manera consolidada que falta una carretera en un determinat lloc perquè l'altra està col·lapsada, si prèviament no podem justificar que hem dedicat tots els esforços necessaris en el transport públic. Aquí han anat el nostre treball, les nostres propostes, perquè creiem que precisament un tema com el del transport és un dels temes fonamentals en què podem demostrar que en aquest país creiem realment que el desenvolupament que hem de portar a terme ha de ser un desenvolupament sostenible. No podem complir Kyoto si no canviem el model de mobilitat.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Nosaltres, des que hem presentat les alegacions i des que s'ha posat aquest Pla d'infraestructures sobre la taula, hem estat parlant amb el Govern i, evidentment, tenim coneixement de la voluntat de replantejar molts aspectes del Pla d'infraestructures de transport, d'incloure-hi peticions del territori, d'incloure-hi peticions dels grups parlamentaris, d'incloure-hi altres infraestructures de mobilitat, que abans el senyor Amorós parlava de la intermodalitat. Doncs bé, això no és nou: el mateix Govern ja ha dit que té intenció d'incloure-hi intercanviadors, d'incloure-hi propostes d'infraestructures relacionades amb el transport de passatgers per carretera, etcètera.

Per tant, a nosaltres ens sembla que s'anava cap a un bon camí de revisió d'aquest Pla d'infraestructures; que, recordem-ho, no era un pla que el Govern ja hagués aprovat, era un pla que el Govern proposava i plantejava, precisament, en els territoris i en els grups parlamentaris. I, per tant, és un procés obert. I en aquest procés obert nosaltres també estem d'acord que és important buscar el màxim consens possible.

Ens sembla que ja es treballava en aquesta via, en la via de valorar al màxim les alegacions que es presentaven

dels territoris, i està clar també que els consensos no necessàriament han de passar pel Parlament. Està clar que el Parlament és una bona via, és fonamental, i, per tant, nosaltres no descartem aquesta possibilitat.

Però, volem destacar, precisament, que ja s'estava en la línia d'aconseguir un canvi en aquest Pla d'infraestructures que pogués portar a aquest model de mobilitat diferent. I nosaltres el que creiem és que s'ha de continuar, precisament, en aquesta línia, en la d'escoltar al màxim els territoris, en la d'escoltar les forces polítiques, que, com la nostra, des d'un principi hem anat insistint en quin ha de ser el model de mobilitat del nostre país. I, per tant, nosaltres creiem que aquest Pla d'infraestructures estem convençuts que acabarà essent diferent del que en un principi va veure la llum.

Moltes gràcies.

El president

Doncs, cridarem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem a votació la Moció sobre el Pla d'infraestructures del transport de Catalunya.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat aprovada per 126 vots a favor.

Interpellació al Consell Executiu sobre la integració i la protecció de les persones tartamudes (tram. 300-01029/07)

El novè punt de l'ordre del dia és la interpellació sobre la integració i protecció de les persones tartamudes (*remor de veus*) –senyores diputades, senyors diputats, el Ple continua–, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya; té la paraula per a la seva defensa la il·lustre senyora Dolors Montserrat.

(Pausa.)

Té la paraula, senyora diputada. Senyores diputades, senyors diputats!

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Permeti'm, senyor president, que doni la benvinguda a la consellera, que tenim aquí, aquí, la senyora Carme Figueras. Per mi és un honor avui, doncs, fer-li aquesta interpellació, tenint en compte que totes dues, quan érem diputades –vostè ara ja és consellera–, doncs, pertanyíem a la Comissió de Política Social, i, evidentment, vostè ara, com a consellera. Benvinguda, i moltes gràcies, doncs, per escoltar aquesta interpellació.

Il·lustres senyores i senyors diputats, permetin-me que saludi el president de la Fundació Espanyola i de la Catalana de la Tartamudesa, que avui es troba en el Parlament de Catalunya.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

Tot seguit, els comentaré que, segons un estudi realitzat per la mateixa Fundació, a Catalunya prop del 2 per cent

de les persones adultes pateixen el trastorn de la quequesa i també el 5 per cent dels nens entre els dos i els cinc anys, en l'etapa de l'aprenentatge del llenguatge; per tant, potser estariem parlant entre 120.000 i 130.000 famílies que pateixen o que tenen aquest trastorn.

Generalment, en aquesta etapa dels nens, es redueix en un 80 per cent, el 20 per cent restant es podria evitar si existís a Catalunya l'atenció precoç: amb el seu corresponent diagnòstic, un bon pla terapèutic i el tractament transversal corresponent.

Una persona psicòloga experta i entesa en el trastorn defineix la tartamudesa o quequesa com un trastorn que afecta el procés comunicatiu de la persona i que es caracteritza per interrupcions involuntàries en la fluïdesa de la seva parla. Aquestes interrupcions s'acompanyen amb tensió muscular en cara, coll, la por i l'estrès; elles són l'expressió visible de la interacció de determinats factors orgànics, psicològics i socials que determinen i orienten en la persona que ho pateix la conformació de ser, d'un fer i d'un sentir amb característiques pròpies.

D'altra banda, el quec és una persona amb determinades característiques biològiques, que s'esdevenen en una forma particular d'expressió verbal. Aquestes característiques són condicionades o incrementades per l'entorn, a través de les avaluacions negatives que de la forma de l'expressió verbal i gesticular se'n fa, tant per part de l'interlocutor com del mateix parlant, i això perjudica enormement la persona. En una persona que pateix quequesa perquè té un dèficit sensorial o de motor de parla, constatem i es pot constatar amb els estudis que les deficiències són en aquest cas superiors a les habitualment associades a aquests problemes.

La intensitat del trastorn varia en funció de la situació i sovint és més greu quan es produeix una pressió especial, per dir-ho d'alguna manera, per comunicar. Per exemple, un noi o una nena que és preguntat a classe, o en un examen oral, o en una entrevista laboral, o en anar a comprar, entre d'altres.

El quequeig pot acompanyar-se de certs moviments també, com és de les parpelles, els tics, els tremolors als llavis o a la cara, les extensions brusques del cap, moviments respiratoris o fins i tot estrènyer els punys per no poder expressar-se com vol. Tot això produeix un estrès i una ansietat tan gran en la persona que és molt important, i el perjudica moltíssim en el camp de la seva salut i en el camp de la seva qualitat de vida.

Coneixem que la proporció afectada és aproximadament, entre home i dona, de tres a un; que l'inici del trastorn es produeix entre els dos i els set anys, en un moment màxim, per dir-ho d'alguna manera, d'intensitat quan l'edat està al voltant dels cinc anys.

Coneixem que el 98 per cent dels casos s'inicia abans dels deu anys, i, segons investigacions, podem afirmar que més del 80 per cent dels casos es recuperen gràcies, evidentment, a l'esforç familiar i dels professionals que els familiars han de buscar, perquè a la sanitat catalana no existeix l'ajut necessari. I és evident que la recuperació –perquè hi ha un 60 per cent que ho fan de manera espontània, però queda un altre tant per cent molt important– es produeix més o menys al voltant del setze anys d'edat.

Vull manifestar, senyora consellera, l'agraïment a les famílies i a l'associació per les experiències personals aportades, pels estudis realitzats, així com l'esforç i el treball que porten a terme, perquè sense ells difícilment podríem conèixer les carències que pateix tot el col·lectiu a Catalunya.

Podria estendre'm parlant de processos assistencials, tractaments diagnòstics i d'altres, però crec, senyora consellera, que coincidiríem, vostè i jo mateixa, si avançem per tal de millorar les deficiències i per tal que sigui una realitat la intenció que té el Govern d'invertir per les persones i aconseguir millores socials a Catalunya.

Senyora consellera, la tartamudesa no és un trastorn nou, com poden ser les noves malalties o les noves síndromes, desconegudes fins fa poc, poso per exemple la síndrome de Rett, atrofies musculars, entre d'altres, etcètera, en què estem fent un gran treball de reconeixement, de resposta, d'inclusió en les noves lleis socials que en aquests moments s'elaboren en tràmit parlamentari, i que el mateix Grup Popular, mitjançant esmenes, volem que també es reconegui el trastorn dels quecs en la cartera, en el catàleg o cartera de serveis. Però veient que el mateix president de la Generalitat ja diu que hi hauran eleccions anticipades per aquesta tardor, difícilment aquesta llei tan completa que està en una fase encara de consulta la puguem veure, tant de bo que sí, perquè tots treballem amb aquesta intenció. Però la realitat és aquesta. Per tant, haurem de buscar una nova fórmula per ajudar aquest col·lectiu.

Avui, si existís l'atenció precoç en aquesta qüestió, amb el seu corresponent diagnòstic i tractament transversal, el 20 per cent dels nens que pateixen aquest trastorn no el patirien, ni les seves famílies. No existeix a Catalunya assistència sanitària de cap mena, de manera transversal o interdisciplinària, a Catalunya, especialitzada en disfasia.

Hi ha un desconeixement, senyora consellera, en pediatria enorme, per derivar la persona que pateix aquest trastorn, que fa que en la majoria dels casos els deriven a psiquiatria, tant per a nens com per a adults, quan no és el seu lloc. El seu lloc seria que el quequeig ha de ser tractat a través de la logopèdia o psicològic, de forma transversal.

Però també cal, senyora consellera, que transmetem al Departament d'Ensenyament que treballin en aquest sentit tant per aquell que pateix el trastorn com perquè aquells companys de classe coneguin i comprenguin i no discriminin el nen o la nena que té aquest trastorn. Hi han fórmules, mitjançant contes, mitjançant la creativitat en funció de l'edat, perquè els nens siguin educats en el coneixement i en la solidaritat dels seus companys.

Crec que s'ha d'estudiar també i analitzar si els exàmens que es porten a terme avui dia a les persones que tenen aquest trastorn que es fan orals, s'ha de canviar perquè siguin escrits. Això és evident que no em pertoca a mi, no ens toca a nosaltres, però els tècnics evidentment sí que poden veure si en aquest període escolar i també en el d'oposicions poden fer un canvi pel bé

i la millora de la mateixa expressió de la persona que té aquest trastorn.

Avui manca informació i consciència a la societat de com actuar davant d'aquest trastorn, perquè moltes persones confonen en molts casos que és una deficiència mental. Burles, acudits, riotes en els mitjans públics, com la televisió, la ràdio, la premsa i en la societat en general, perjudiquen molt el nen o la nena o la persona que quequeja..., cap a l'aïllament personal i també un aïllament social, que comporta, aquest aïllament, no poder-se realitzar, no poder-se desenvolupar com a persona a nivell escolar, a nivell laboral, social i, fins i tot, a nivell de desenvolupar-se en la seva pròpia capacitat intel·lectual.

Els problemes i frustracions a què es veuen abocats cada dia per barreres que semblen invisibles però que existeixen són enormes. Un exemple molt fàcil. Una persona que pateix aquest trastorn i necessita connectar amb sanitat, per exemple; li contesta un contestador automàtic, via telefònica, que funciona a través de la veu. Per tant, s'acaba molt més de pressa el que li diu a través de la veu que el que ell vol transmetre per fer la pregunta. I així podríem anar anomenant molts exemples, no?

O un dret que és importantíssim i que és cabdal i que no el podem oblidar, com és la discriminació o la impossibilitat d'accés a un treball, a una administració, a una empresa pública, pel fet que a les exclusions mèdiques encara figura la tartamudesa. Quin mal exemple no donem, doncs, a les empreses privades, si a l'empresa pública es manté encara això.

Miri, senyora consellera, jo sé que segur que vostè ho sap: el Consell de Ministres del 21 d'octubre del 2005 va prendre un acord, que el porto aquí i l'hi puc ensenyar, un acord de ministres que derogava totes i quantes disposicions existissin d'exclusió mèdica de la tartamudesa.

Però fixin-se el que està succeint avui a casa nostra. Avui, millor dir, aquests dies, el Port de Barcelona, que és del Govern de l'Estat, administrat pel Govern de la Generalitat i pel Departament de Política Territorial i Obres Públiques, ha tirat endavant un concurs públic de policia portuària per vint places. En la clàusula número 10.13 del quadre d'exclusions mèdiques figura la tartamudesa. Això a casa nostra. Poso un petit exemple.

Jo sé que vostè, honorable consellera, ho pot fer, i jo sé que vostè té la voluntat que aquesta exclusió i d'altres que puguin aparèixer en altres indrets desapareguin totalment. Vostè pot derogar aquesta exclusió mèdica allà on cregui que es pot venir contemplant la funció pública; la Constitució i l'Estatut ens obliguem a no discriminar i tothom té dret a un lloc de treball.

I –per acabar, senyor president– vostè sap que les persones adultes no tenen cap accés a cap tractament mèdic avui. És evident, senyora consellera, que no existeix un bon diagnòstic perquè no se'n fan, no se n'elaboren; difícilment, sense aquest diagnòstic –el que li comentava– no es podrà definir un pla terapèutic, la identificació dels professionals, com intervenir a nivell familiar, escolar i d'especialització... I és clar, cap a on han de caminar?, quin tipus de tractament és necessari: per

edats?, de durada?; quina modalitat de tractament: individual, per grup o combinada?

I per tots aquests motius, senyora consellera, el meu Grup i jo mateixa, en nom del Grup Popular, li pregunto quin és el capteniment del Govern de la Generalitat perquè aquesta indefensió en què es troben aquestes 120.000 famílies per aconseguir una justícia social i una justícia sanitària a Catalunya..., ho puguin aconseguir.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. (*Alguns aplaudiments.*) Correspon... –silenci, si us plau–, correspon ara intervenir, en nom del Govern, a la consellera de Benestar i Família, l'honorable senyora Carme Figueras.

La consellera de Benestar i Família (Sra. Carme Figueras i Siñol)

Bon dia, senyors diputats, senyores diputades. En primer lloc, volia saludar el senyor Adolfo Sánchez, el president de la Fundació Espanyola de la Tartamudesa, que es troba aquí avui entre nosaltres, agrair-li aquesta presència. I la segona cosa que voldria fer és agrair a la senyora Dolors Montserrat que m'hagi fet aquesta interpellació, que hagi presentat aquesta interpellació aquí avui, i de la manera que ho ha fet. Crec que ha mostrat un profund coneixement d'aquesta problemàtica, i coincideixo plenament amb tot el que vostè ha dit, hi coincideixo plenament, i és una cosa que no em preocupa; és a dir, el fet que des d'un punt de vista polític puguem tenir diferents visions en coses de la política no treu que, com hem fet sempre, col·laborem en aquests temes de política social que afecten i afecten tant tantes i tantes persones, i el que hem de fer és ajuntar els màxims esforços perquè, doncs, tota aquesta problemàtica que vostè ha explicat i de què jo ara parlaré pugui ser atesa. I, per tant, doncs, li torno a mostrar el meu agraïment, i estic contenta també que la meva primera interpellació aquí sigui per un tema com aquest, en què jo pugui prendre uns compromisos, doncs, davant del meu recent nomenament, perquè la situació millori i perquè avancem molt en aquest camp.

Vostè ho ha dit molt bé: a nivell espanyol, jo crec que la Fundació Espanyola de la Tartamudesa va aconseguir, amb tot el treball que va fer a nivell espanyol, de reivindicació i de fer valdre la seva veu, aquest acord del Consell de Ministres pel qual se suprimeix el quequeig, la tartamudesa, com a causa d'exclusió per a l'accés, doncs, a la funció pública, a funcionaris, a diferents nivells de l'Administració de l'Estat. Vostè ha explicat també, per exemple, el cas aquest d'aquest anunci de l'autoritat..., aquesta plaça de policia portuària i de guardamolls, que agafa un decret de la Generalitat de l'any 2002 i agafa com a causa d'exclusió mèdica el que seria també, doncs, el quequeig o la tartamudesa, i ho treu d'aquest Decret del 2002, publicat en el DOGC, que era per a la convocatòria de places de mossos d'esquadra. Jo els diré, perquè aquesta interpellació és feta al conjunt del Govern, quines són les coses que el Govern ha fet en aquests moments, però

crec que ens queden moltes coses per fer, hi estic d'acord.

Jo crec que, com vostè molt deia, aquesta ha de ser una intervenció interdisciplinària i interdepartamental perquè, doncs, afecta les persones, que des del moment en què comença a poder ser detectada..., i això és una cosa important; és a dir, poder entrar en la prevenció des de petit en el que és l'atenció precoç és molt important de cara al futur d'aquesta persona. Val a dir que aquesta és una discapacitat que no és visible però que en canvi pot arribar a ser una profunda discapacitat, que pot portar a problemes enormes, com molt bé deia vostè, a les persones que la pateixen, problemes a vegades insuperables, i que, per tant, doncs, com a tal l'hem de tractar.

En l'àmbit de l'ensenyament, de fet, s'està elaborant una guia de la tartamudesa, en col·laboració amb la Fundació Espanyola de la Tartamudesa, que es posarà a disposició del professorat i de centres, perquè el problema que tenim ara és que els professionals que intervenen en els diferents àmbits no tenen prou clar, no tenen prou coneixement, no se'ls ha donat prou formació per poder, realment, tractar aquesta problemàtica de la manera més adient per a les persones que la pateixen. Per tant, aquesta guia sobre la tartamudesa, perquè els professors dels centres tinguin aquest coneixement, i tot el que vindria desenvolupat a través, doncs, d'aquesta guia i de donar coneixement d'aquesta malaltia, d'aquesta discapacitat...

També, d'altra banda, amb el Departament de Salut, i també amb la Fundació Espanyola de la Tartamudesa, s'ha previst la creació d'una comissió que avaluï les necessitats psicològiques i logopèdiques dels nens i nenes que la pateixen, i així organitzar la resposta més adient a les seves necessitats.

Els nens i nenes que pateixen quequeig, a més a més..., ja està previst i han d'anar-ho incrementant i posar-ho més encara en l'agenda i ens els protocols, però estan previstos l'assessorament i seguiment per part dels equips d'orientació i assessorament psicopedagògic, els EAP, i dels centres de recursos educatius per a deficients, que és el CREDA del sector.

En l'àmbit sanitari, tot i que el tractament de la tartamudesa primària no forma part de l'actual cartera de serveis de la sanitat pública, ni a Catalunya ni a l'Estat, el que sí que haurem de revisar, ja li ho dic ara i és un dels meus compromisos, és que sigui a la cartera de serveis, sobretot a la cartera de serveis d'atenció, de tot el que serien serveis dels serveis socials, de la cartera de serveis socials. Ha de ser una discapacitat que estigui plenament dintre del que són els circuits de treball social, sanitari i de tot tipus respecte a les persones amb discapacitat; aquesta és una discapacitat més, que tindrà uns graus, i ja parlarem del tema dels graus en el seu moment.

Però, en tot cas, des de l'àmbit sanitari el que s'ha fet, doncs, és endegar diverses línies de treball per abordar els aspectes més rellevants d'aquesta disfunció. I les principals línies d'acció són, per una banda, la inclusió de l'atenció i suport de les persones amb tartamudesa en aquest catàleg del nou concurs de contractació de

serveis de rehabilitació i de logopèdia, del Servei Català de la Salut, és a dir, entrar bé aquest tema en tot el que serien els serveis de logopèdia i rehabilitació de sanitat, de salut; l'aplicació de l'acord entre els departaments de Salut i Educació, amb la finalitat que els professionals logopedes del Departament d'Educació realitzin activitats de diagnòstic i de tractament precoç –que me'n parlava vostè i li ho deia jo també al començament–, en aquesta població escolar entre els tres i set anys. El tractament precoç esdevé essencial en aquesta discapacitat, i, per tant, aquesta col·laboració de diferents departaments..., jo també hi apporto, doncs, tot el que pugui ser el suport de Benestar i Família, i faig el compromís també d'actuar, nosaltres, en tot allò que puguem en aquest tractament precoç.

La difusió, també, entre tot el professorat, com li deia, d'educació primària i secundària d'aquest material formatiu, per tal de millorar el maneig de nens i nenes amb tartamudesa en l'àmbit educatiu.

I també dir que el Govern té la previsió de constituir properament aquest grup de treball d'experts per a l'atenció integral de la persona afectada de tartamudesa, format per persones designades per departaments implicats en els diversos aspectes del problema: Benestar i Família, Salut, Educació, Treball i Justícia. Per part de Benestar i Família, no hi faltarà la nostra voluntat política.

També Interior ha treballat en el tema de l'exclusió per a l'accés als Mossos d'Esquadra. Aquest és un tema, doncs, en què s'han solucionat problemàtiques que hi havien hagut.

I hem d'acabar de posar en pràctica totes aquelles recomanacions que ens vindran també a través del que ha estat ja un conveni signat entre els departaments d'Interior i de Salut amb l'Hospital de Sant Pau, per disposar d'un instrument que valori una escala de tartamudesa, a proposta també de la Fundació Catalana de la Tartamudesa, perquè aquests trastorns de la parla, que afecten, com vostè deia, cent mil persones a Catalunya i que són causa d'exclusió en aquests moments, i que jo ja sé que la consellera Tura en aquest tema ja ha fet molts passos, però que deixin de ser, en qualsevol cas, causa d'exclusió i que aquest barem, aquest instrument de valoració de l'escala, permeti, doncs, la integració laboral al més alt nivell possible en aquests casos.

D'altra banda, li volia dir que, també, el meu compromís està plenament en el suport a la Fundació Catalana de la Tartamudesa. És a dir, sé que la Fundació Espanyola ha tingut un bon suport i té molt de suport per part del Govern de l'Estat, però també el compromís del nostre Govern, i en concret del Departament de Benestar i Família, perquè, doncs, al cap i a la fi, tot el que afecta la integració social de les persones amb una discapacitat és responsabilitat d'aquest Departament i, per tant, d'aquesta consellera.

Es tracta d'introduir la tartamudesa en les polítiques d'atenció i suport i foment de la integració social i laboral de les persones amb aquest trastorn de la parla, introduir-la, com li deia, en la cartera de serveis, de serveis socials, per tant, doncs, posar-la al nivell d'altres discapacitats, i, per tant, també el suport a totes

aquelles persones, aquelles entitats, en concret la de la Fundació Catalana, per a tot allò que es derivi de l'ajut, de l'ajut voluntari, de la defensa dels drets d'aquestes persones, per tal que, doncs, puguem aconseguir que també la seva tasca pugui ser al màxim d'efectiva possible, perquè tingui el suport d'aquest Govern.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable senyora consellera. Per al torn de rèplica, té la paraula la il·lustre diputada senyor Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies, honorable consellera. Jo el que he pogut constatar de la seva intervenció és que vostè en farà una prioritat –i crec que ben encertadament, el seu nomenament– a la consellera, d'aquestes qüestions de què avui tant vostè com jo hem parlat. No és una qüestió política, és una qüestió d'humanitat, és una qüestió política social, que moltes vegades vostè m'ha escoltat en aquest hemicicle quan he dit que la política social no porta unes senyes d'un color polític, sinó que tots els diputats i diputades d'aquesta cambra ens devem a aquest treball, no?

Jo li agraeixo moltíssim la voluntat que vostè m'ha demostrat, i estic segura que en aquesta comissió –m'ha semblat entendre– que vostè demanarà que es creï de manera interdepartamental per tal que el Govern abordi les carències que té aquest col·lectiu, a través..., perquè, doncs, no solament a Benestar i Família, sinó Salut, és Treball, és ensenyament, no?, i també, com vostè deia, al Departament de la consellera senyora Tura també li pertoca, per treure aquest greuge pels mossos d'esquadra..., doncs, que aquests passos que vostè deia que s'estan fent ja no es converteixin en passos, això ja ha de ser una realitat. I ara més que mai, perquè vostè sap molt bé que en aquests moments, com que cap departament els dóna una resposta, ja, que es pugui palpar, la realitat és que la tarifa d'un procés de diagnòstic a què ha d'anar una persona que pateix la tartamudesa està entre 350 i 400 euros, i gràcies a les gestions que ha fet la mateixa Fundació Catalana de la Tartamudesa. I, en funció d'aquest diagnòstic que s'han de pagar, evidentment, ells, troben uns bons professionals, els professionals que hi puguin haver a casa nostra, per poder portar a terme, doncs, tot un seguit de sessions de logopèdia, etcètera, que com a mínim se'n van als 1.200 o als 1.300 euros, i això, evidentment, s'ho han de pagar del cost familiar. Per tant, estan en greuge comparatiu amb tants i tants ciutadans que tenen una sèrie de serveis que vénen donats per les seves discapacitats, als quals tenen accés.

Per tant, per això li volia agrair la voluntat que vostè m'ha demostrat, però dir-li també, si us plau, que això de fer «farem uns passos»..., jo crec que ara ja no podem fer més passos. Ara ja hauríem d'anar cap a unes accions i actuacions, ja concretes, del mateix Govern de la Generalitat.

(El vicepresident primer substitueix el president en la direcció del debat.)

Nosaltres, honorable consellera..., jo he cregut en el criteri de presentar-li una moció. No és una moció perquè estiguem en contra del que vostè m'hagi dit, que ja he vist que és coincident, sinó al contrari: una moció que jo l'obro i la faig extensible a tots els grups parlamentaris perquè trobem..., jo l'he fet amb cinc punts de l'ordre del dia, i estic segura que entre tots la podrem complementar, millorar, per tal que, en uns moments en què tot fa la impressió que d'aquí a quatre o cinc mesos, doncs, haurà acabat la tasca parlamentària perquè s'hauran convocat noves eleccions, puguem des del seu propi departament, i també amb la conscienciació que vostè farà en el seu propi Govern, deixar aquesta qüestió i aquestes deficiències pràcticament solucionades en els pocs mesos que queden.

Dit això, res més, moltes gràcies, i esperar, doncs, el bon fruit de les seves bones paraules.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Montserrat. L'honorable consellera de Benestar i Família té la paraula.

La consellera de Benestar i Família

Sí; moltes gràcies, senyora Montserrat. Doncs sí, tres coses, voldria dir-li. Per una banda, una cosa que també caldria tenir en compte i que també ja agafo jo com a compromís en aquests moments, que és també, com a consellera de Benestar i Família, demanar al CAC, al Consell de l'Audiovisual de Catalunya, que treballi aquest tema, que faci un informe sobre aquesta situació, per evitar i perquè a més a més..., per una banda, evitar aquestes burletes, riotes, acudits que de vegades encara estan en aquest tracte quotidià o que pugui haver-hi en algun moment als mitjans de comunicació, aquestes recomanacions. De fet, la setmana que ve, si no tinc mal entès és la setmana que ve, se signa un conveni amb Televisió Espanyola, impulsat també amb la societat..., amb la Fundació Espanyola de Tartamudeja, precisament per evitar tot això. D'altra banda, hem d'entrar també en tots els temes de la visibilitat d'aquesta discapacitat i del que això significa per tal de fomentar el respecte. Per tant, jo crec que el CAC en el seu paper aquí a Catalunya..., tenim un organisme que en aquests temes hi pot fer molt, i, per tant, ja agafo jo també el compromís de demanar al CAC un treball al voltant d'aquest tema i unes recomanacions al conjunt dels mitjans de comunicació.

Segona cosa: el meu compromís, com li deia, amb relació a aquesta comissió interdepartamental o grup de treball d'experts, perquè, a més a més, conjuntament amb les persones afectades..., amb els representants de les persones afectades puguem fer un bon treball interdisciplinari, doncs, de suport a totes aquestes persones amb aquest trastorn de la parla, i el tercer compromís, la inclusió en la futura cartera de serveis socials, d'aquesta discapacitat.

I, finalment, voldria aprofitar que em queden uns minuts perquè jo crec que, i reconec que això és un tema en què jo, per primera vegada em vaig plantejar-me, la primera vegada, que fa..., deu fer gairebé un any, vaig

tenir ocasió, doncs, a través del Miquel Iceta, de parlar amb la Fundació catalana, amb el president de la Fundació espanyola i també, en el moment de constituir-se la Fundació catalana..., i vaig reconèixer que jo en sabia molt poc d'aquesta discapacitat. I em permetran els senyors diputats i les senyores diputades, perquè com que això també consta en acta, potser demano disculpes a aquelles persones que ja, com vostè, hagin estudiat aquest tema i ja saben quina és aquesta discapacitat i en què consisteix, però demano disculpes si algú, evidentment, ja ho ha treballat i ja ho sap, però com que jo reconec que jo no ho sabia des de fa poc temps, doncs, m'agradaria llegir allò que ells mateixos, en les seves recomanacions, les persones amb tartamudeja, recomanen que fem aquells que no tenen aquesta discapacitat.

Diu: «com actuar...», tradueixo del castellà, per tant, si dic alguna..., diu: «com actuar davant d'una persona que tartamudeja? Evitar fer comentaris tals com “parla més a poc a poc”, “no et posis nerviós”, etcètera, eh?, ja que fa que la situació de la parla es torni més tensa i més desagradable. No ajudis la persona que tartamudeja completant-li la frase.» Tots tenim tendència a ajudar a acabar..., ajudar-los a acabar aquesta frase; «Mantén el contacte visual i no t'avergonyeixis, ni et burlis i te'n riguis de la situació. Quan tu parles, utilitza un ritme pausat i tranquil, sense que sembli poc natural o exagerat. Intenta transmetre a la persona que allò important és el que diu i no com ho diu. Quan la persona que tartamudeja surti del bloqueig o parli fluidament, no li diguis frases com: “ho has fet bé, et felicito, estàs parlant molt millor”, això fa que se senti avaluat cada vegada que parla»; «Quan parlis amb una persona que tartamudeja, tracta en tot moment de comportar-te igual que ho faries amb una altra persona, respecta-la, aquesta és la millor ajuda que tu li pots brindar.»

Els agraeixo aquesta atenció i moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera.

Interpелlació al Consell Executiu sobre les campanyes institucionals (tram. 300-01032/07)

El desè punt de l'ordre del dia és la interpелlació al Consell Executiu sobre les campanyes institucionals que formula el Grup Parlamentari Popular i en el seu nom l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, deixi'm que li digui que és per a mi un plaer poder-li fer una interpелlació per estrenar el seu nou..., la seva nova responsabilitat com a conseller de Presidència del Govern de la Generalitat de Catalunya, no? Jo pensava, i deixi'm que també li ho confessi, no?, que aquesta interpелlació la respondria el se-

nyor Saura, com a conseller de Relacions Institucionals i Participació, tenint en compte que cada vegada que s'ha hagut de fer una fotografia per sortir en els mitjans, doncs, ha estat ell el que ha protagonitzat, si em permet l'expressió, aquest tipus de campanya, no? Però, en qualsevol cas, ja li dic que suposo que el Govern és solidari perquè vostè sabrà perfectament contestar al que ha fet vostè, el que ha fet el senyor Saura i el que ha fet el Govern o el desgovern o el que queda del Govern, no?

Miri, fa un parell de setmanes –tres potser– vam saber a través dels mitjans de comunicació que el senyor Maragall, el president de la Generalitat, i el líder de Convergència i Unió havien pactat la campanya institucional del Govern amb motiu del referèndum que avui mateix s'ha convocat per al proper 18 de juny. I la veritat és que poc va transcendir d'aquells acords o d'aquell pacte, més enllà de quatre trucades, i d'alguna reunió entre els membres dels diferents equips, no va transcendir res més a la societat, i, com a mínim, en aquest Parlament no hem tingut coneixement d'aquest pacte, no?

Sí que és veritat que el president de la Generalitat ha reiterat en moltes ocasions que aquest campanya institucional havia de ser o havia de destacar els avenços que segons ell, segons el..., anava a dir el Govern, bé, el Govern actual, té aquest projecte d'Estatut, no?, respecte a l'Estatut de 1979. Vostès, el Departament de la Presidència..., bé, crec que era abans de l'última remodelació..., perdoni, em perdo, no sé qui era conseller en aquell moment, però en qualsevol cas hi ha un comunicat del Govern de la Generalitat que diu que..., de data 6 de maig, que diu: «El Govern llança la campanya institucional per fomentar la participació en el referèndum del nou Estatut.» Segons les informacions d'aquesta mateixa nota de premsa, diu que aquesta campanya es desenvoluparia en dues fases, la primera s'iniciava el mateix 6 de maig, no deia quan acabava, per tant és la primera pregunta que li faig. I deia que la segona campanya, segons aquesta mateixa nota de premsa, s'iniciarà el proper 12 de juny; és a dir, d'aquí a poc més de deu dies, no? I que s'acabarà el 16 de juny. El lema de la campanya institucional serà, si el seu cap de partit, el senyor Zaragoza no ho impedeix, la campanya del Govern serà: «El 18 de juny, vota.» I, per tant, jo crec que això ha quedat prou clar.

Bé, vostè sap perfectament, honorable conseller, avui es convocarà el referèndum i la Llei electoral general, i també la Llei 22/2005, del 29 de desembre, del Parlament, estableix clarament que les administracions a Catalunya, durant els períodes electorals només poden fer campanyes de caràcter institucional adreçades a informar els ciutadans sobre la data en la que s'han de celebrar les eleccions o el referèndum, el procediment per votar, i els requisits i els tràmits del vot per correu.

Diu la Llei que aquestes campanyes en cap cas poden suggerir, directament o indirectament, opcions de vot. Per tant, honorable conseller, la Llei catalana i espanyola no pot ser més clara. Jo crec que és meridianament clara, no? La campanya «Nou Estatut, d'ara endavant» avui ja és il·legal; ja és il·legal, ho diu la Llei, la general i la catalana.

Per tant, honorable conseller, jo li demano que avui mateix totes les banderoles, totes les tanques que estan distribuïdes pel país, siguin retirades. No permeti que el Govern cometi il·legalitats. Totes les trameses dels quaderns sobre l'Estatut que envia el conseller Saura han de ser aturades... Senyor Ferran, tinc por que el Govern de la Generalitat incompleixi la Llei; d'això tinc por.

S'han d'acabar, honorable conseller, tots els anuncis a televisió i a la ràdio sobre aquesta campanya «Nou Estatut, d'ara endavant»; i la pàgina web de la Generalitat només pot informar de la data del referèndum, el procediment per votar i els requisits per poder votar per correu. Això és paraula de Llei, honorable conseller. I, per tant, m'agradaria saber si vostè o algun membre del seu Govern ha donat instruccions ja a les empreses o qui sigui perquè es retiri tota aquesta campanya dels carrers i les places dels nostres pobles i ciutats.

Miri, honorable conseller, jo i el meu Grup Parlamentari, jo crec que bona part del país i també el Partit Socialista Obrer Espanyol és plenament conscient, no?, de la tremenda transcendència que aquest referèndum té per al futur polític, no de Catalunya, no, perquè escolti, no passa res, si no s'aprova aquest Estatut, tenim un Estatut vigent, fantàstic, encara per desenvolupar, i podem encara treballar i treballar molt bé, no?; sinó que aquest referèndum té una tremenda transcendència per al futur polític del president de la Generalitat, de Pasqual Maragall, no? Hi ha veus dintre del Partit Socialista que diuen que seria millor que anunciés que es retira abans del referèndum, no?, perquè aquest referèndum no es convertís en un plebiscit contra la seva persona, però no vull entrar en això, no?

El que vull dir, honorable conseller, és que el Govern de Catalunya no pot actuar al marge de la llei. Vostès no poden malbaratar recursos públics, que són de tots els catalans, per fer un campanya institucional de partit. Jo entenc perfectament que vostès vulguin que el «sí» guanyi, per moltes raons. Escolti, si volen fer campanya pel «sí», si us plau, que el Partit Socialista, que Iniciativa per Catalunya, que Convergència i Unió es rasquin la butxaca i que la paguin de les seves butxaques. Els catalans no tenim perquè, amb els nostres diners, donar suport a una opció política legítima però que no és la que tenen tots els catalans i catalanes, no?, per tant, anem en compte amb el que es fa amb els diners de tots.

La famosa carta del president de la Generalitat, aquella carta que està datada a 12 de maig i que va arribar a les llars dels catalans molts dies abans que fins i tot l'Estatut fos aprovat al Senat, no? Pot dir-me, honorable conseller, qui és el responsable de la tramesa d'aquesta carta signada pel president de la Generalitat?

Miri, dir que el seu Govern és un caos em sembla que és una obvietat, no?, i, per tant, no esmerçaré gaire temps, no? Però, és que en aquest procés ho hem vist, no?, anunciar a bombo i plateret que: «escolti, farem, el dia del referèndum, tindrem dues hores més de votació perquè tothom pugui anar a votar», i quedar-se tan amples, honorable conseller. Després culpar els mitjans que això no..., jo he sentit talls de veu del conseller

Saura a les ràdios dient que era una opció que el Govern estava plantejant-se. Com pot vostè dir que això es cosa que els mitjans s'ho inventen, si jo he sentit el senyor Saura?, i no era cap persona del programa *Polònia* imitant-lo, no, era el mateix conseller Saura, honorable conseller. Per tant, escolti, una mica de serietat, mirin-se les lleis, que algú els assessori abans de dir les coses que diuen, no?

Escolti: qui va autoritzar i qui és el responsable d'aquesta carta? Vostè, honorable conseller, sap, si no ho sap ho hauria de saber, i si no, ja li ho dic jo, la Llei electoral prohibeix, fins i tot al Govern de la Generalitat, tenir accés al cens electoral. Ho diu la Llei general orgànica del règim electoral. Vostès només poden tenir el cens electoral després de convocar-se el referèndum, i el referèndum es convoca avui. D'on han tret tot això? Honorable conseller, qui ha comès aquesta il·legalitat?

Per no parlar d'aquesta campanya, honorable conseller. No sé si vostè la reconeix. L'ha vist?, l'havia vist abans? Això sembla una roda de reconeixement. Aquesta és una campanya que va presentar el senyor Saura, la va repartir, va fer deu mil fulletons com aquest, ho va repartir el 23 d'abril dient que l'Estatut ja s'havia aprovat a les Corts Generals i encara no s'havia tramitat en el Senat, vull dir, era una campanya que mentia, que no deia la veritat, i després el conseller Bargalló, el conseller primer, va dir, el va desautoritzar dient que el Govern no havia començat cap campanya institucional; que el conseller de Presidència del Govern de Catalunya desconeixia el contingut d'aquest fulletó, honorable conseller. Vostè coneixia aquest fulletó? Era el portaveu del Govern en aquell moment... Vostè tenia coneixement que existia aquest fulletó? Per tant, escolti, el conseller Saura, va per lliure?, o és que vostès no li deien el que feien al conseller primer? Jo crec que aquesta és una pregunta clara que vostè hauria de contestar, no?

Miri, en qualsevol cas, i acabo, pel temps, fins ara el Govern de la Generalitat, aquest Govern que fins ara era tripartit –ara és bipartit i no sé si en els propers dies això pot acabar pitjor, crec que és difícil– s'ha gastat més de 8 milions..., 8 milions d'euros a promoure el projecte d'Estatut d'autonomia, sense saber tan sols si s'havia d'aprovar o no s'havia d'aprovar, no? La gran majoria d'aquests diners en despesa publicitària –no, no digui que no, senyor conseller, perquè tinc les respostes del mateix Govern en el meu escó, no?

Jo, per tant, li demano, de debò, que deixin de malbaratar recursos que són de tots, que avui mateix treguin aquesta campanya il·legal de tots els carrers i places de Catalunya, i si us plau, facin una campanya com la llei marca, que és una campanya simplement explicativa que hi ha un referèndum, que s'ha d'anar a votar, i de com es pot votar per correu.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sirera. L'honorable conseller de la Presidència i de Política Territorial, senyor Joaquim Nadal, té la paraula.

El conseller de la Presidència i de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats..., il·lustre senyor diputat, plaer per plaer: jo també estic encantat de poder respondre a aquesta primera interpellació com a conseller de la Presidència, entenent que qui respon és el Govern, per boca de qui sigui, conseller o consellera; el Govern tria qui contesta i, naturalment, la resposta és bona en nom del Govern; un govern que ara és el que és, que té l'estructura que té, que té les responsabilitats que té i que, naturalment, les pensa assumir, les pensa exercir, les pensa aplicar, i ho pensa fer amb la correcció més estricta.

Sobre això, jo el que li voldria dir, senyor Sirera, és el següent. Primer de tot, ahir el molt honorable president de la Generalitat de Catalunya, el senyor Pasqual Maragall, va signar el Decret de convocatòria del referèndum de l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

Aquest Decret, el cito de memòria, però deia: «Es sotmetrà a consulta el text aprovat per les Corts Generals.» Aquest text aprovat per les Corts Generals s'inclou com a annex en aquest mateix Decret, en versió catalana i en versió castellana, i es publica. Com a tal text, perquè és el que es sotmet a consulta, el Govern de la Generalitat l'enviarà a totes les llars de Catalunya, tal qual; el text sobre el qual es pregunta. El Decret que ahir va firmar el president de la Generalitat deia quina seria la pregunta formulada i deia quin dia es celebraria el referèndum, que serà el diumenge 18 de juny.

El Govern ahir va aprovar dos altres decrets, concretament del Departament de Governació: un per aprovar el manual d'instruccions per a totes les operacions de caràcter logístic entorn de la convocatòria del referèndum, per aprovar també el procés de formació de les meses amb relació als ajuntaments i totes les qüestions que se'n deriven, i un altre, per establir la col·laboració econòmica del Govern a través dels seus pressupostos a totes les forces polítiques amb representació parlamentària, sigui quina sigui la seva posició respecte al tema objecte de consulta.

De manera que, amb una escrupolositat absoluta, el Govern, des que ha tingut coneixement de la tramitació a les Corts Generals i de l'eventual aprovació, ha anat complint fil per randa totes les determinacions de la Llei i ha fet honor a una de les coses que vostè reclamava, i que ha complert estrictament, que és que a cada moment correspon un tipus d'informació, un tipus de campanya, un tipus de presència pública del Govern, que pensa complir i que ha complert fins ara d'una forma escrupolosíssima; compliment estricte de la Llei, però sense cap dimissió de les seves responsabilitats, dels seus compromisos amb el poble de Catalunya, de les necessitats d'informació i coneixement del tema objecte de consulta per part del poble de Catalunya.

I en això, deixi'm dir-li que vostè, que habitualment és tan prudent en les formes i tan temerari en els continguts, avui ha comès una nova temeritat, crec jo. Quina temeritat ha comès? Primer, respecte a les cartes del president. Qui n'és el responsable? L'Oficina de difusió, vinculada a l'Oficina del president. Hi ha un únic problema –problema que no té cap transcendència le-

gal—, que és la data respecte a la tramesa —i poques famílies van rebre la carta amb anterioritat a la data que portava la carta—, i naturalment això hauria deixat de ser un problema si en comptes de posar «12 de maig», hagués dit «maig del 2006». El president de la Generalitat es pot adreçar a les famílies de Catalunya sempre que vol, com vol i amb el contingut que vol, i només faltaria, i ho pot fer per carta o per qualsevol altre mitjà que cregui convenient.

I aquí ve la primera temeritat, senyor diputat. És evident que el Govern no té accés ni té per què tenir accés al cens electoral abans de la data de convocatòria i abans de la constitució de la Junta Electoral a l'efecte de la convocatòria del referèndum.

Però a qui ha enviat cartes el president de la Generalitat de Catalunya, al cens electoral o als caps de família? Als caps de família —als caps de família. Jo a casa meva tinc quatre electors i només he rebut la carta jo.

És a dir, el president de la Generalitat —el president de la Generalitat—, tinguin-ne la seguretat, no ha fet servir el cens electoral —no ha fet servir el cens electoral—, perquè no el tenim, perquè en disposem, perquè és l'Institut Nacional d'Estadística qui el proporciona i encara no l'ha proporcionat. Per tant, s'ha adreçat a caps de família o a persones individuals (*veus de fons*) claríssimament —claríssimament. I si no, anirem a buscar la base de dades sobre la qual s'ha treballat i vostè veurà que no és en cap cas —no és en cap cas— el cens electoral, perquè el cens té un altre contingut i té un nombre d'electors superior al nombre de cartes emeses, com a mínim per meitats, és a dir, el cens electoral és del doble d'electors que el nombre de cartes emeses, siguin qui siguin els destinataris d'aquestes cartes, preferentment caps de família, no en tingui cap dubte. Però s'han fet 2 milions de cartes i hi haurà, en el cens electoral, com a mínim, 4 milions d'electors. Per tant, no té res a veure.

Però, segona qüestió, senyor Sirera, segona temeritat —segona temeritat. Els contractes de la campanya informativa sobre els continguts de l'Estatut establien fil per randa que la data de finalització de l'objecte de contracte eren les dotze de la nit d'ahir, de tal manera —de tal manera— que vostè avui ja no trobarà a cap mitjà escrit, ni veurà a cap mitjà audiovisual, a cap... No em digui: «Li prego que retiri...» No, no, no; així es va contractar. I, per tant, no cal que ens intenti donar lliçons intentant sembrar el dubte i la confusió entre els ciutadans de Catalunya respecte a la voluntat de compliment de la Llei. La campanya de difusió de continguts i informativa sobre l'Estatut d'autonomia de Catalunya ha conclòs minuts abans que fos publicada en el *Diari Oficial de la Generalitat* la convocatòria oficial del referèndum per al dia 18 de juny que avui es publica. Per tant, tingui la més absoluta tranquil·litat que la campanya institucional acabava clarament a les 00:00, o a les dotze de la nit, d'ahir.

S'han retirat totes les banderoles? S'ha retirat totes les cartelleres? S'ha acabat, en tot cas, el contracte. Avui mateix qualsevol empresa publicitària pot posar damunt de les cartelleres allò que tingui contractat de nou. No cal retirar-ho; cal només que qui té la titularitat

d'aquell espai publicitari en faci l'ús que com que n'és el propietari pot fer-ne, ja no és un espai propietat del Govern de la Generalitat de Catalunya.

I, finalment, el dia 2 començarà una nova campanya —començarà una nova campanya. I la nova campanya que començarà el dia 2 és una campanya per incentivar la participació, recordant allò que la Llei diu: la data del referèndum, les condicions per anar a votar, les característiques d'allò que es vota i la tramesa del text que es sotmet a consulta. Res més. Per tant, jo el tranquil·litzo, li demano que dissipï totes les inquietuds; les inquietuds vénen per altres camins de caràcter molt més polític que no l'acció i el capteniment del Govern pel que fa al compliment de la Llei.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Aquest Govern pot haver sofert diversos processos de remodelació, però aquest Govern té, respecte al compliment de la Llei, un principi sagrat, que és que les lleis les fem nosaltres, Govern i Parlament, per fer-les complir i per complir-les, i si no, no serviria per res. I sobre això ningú té cap prevalença per donar lliçons a ningú. No hi vegi cap il·legalitat, tot al contrari.

I en el proper torn m'agradaria entrar en alguna altra qüestió més de fons sobre la transcendència política d'allò que ens hi juguem, en el referèndum del dia 18 de juny, i sobre diferents actituds. I naturalment, li passo per alt, li passo absolutament per alt qualsevol referència a campanyes de partit, que, com pot comprendre, formen part de l'esfera dels partits. I qualsevol insinuació sobre...

El president

Honorable conseller...

El conseller de la Presidència i de Política Territorial i Obres Públiques

...interferència —acabo— entre les campanyes dels partits i les campanyes del Govern és una insinuació maliciosa que no li puc admetre. Per això la hi passo per alt.

El president

El senyor Sirera té la paraula.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., honorable conseller, vostè parlava de processos de «remodelació» del Govern. Bé, jo crec que tothom sap que són processos de «descomposició» del Govern, no?

Vostè acusa l'oposició de temerària. Bé, jo ho accepto; però, clar, prefereixo ser temerari que no mentir, eh? I en aquesta campanya que es va repartir a deu mil ciutadans i ciutadanes el 23 d'abril deia: «Una vegada aprovat a les Corts Generals el nou Estatut, entra en la darrera etapa de la seva tramitació», quan no s'havia aprovat encara per les Corts Generals. Per tant, això és mentir als ciutadans de Catalunya. I senyor conseller, els catalans no ens mereixem un govern que menteixi.

Carta del president de la Generalitat. Honorable conseller, és il·legal. Vostè ara ha tractat de dir que bé..., vostè ha dit que s'ha enviat als caps de família i que l'ha rebut vostè. Quin Govern més masclista, eh! Per què no l'ha rebut la seva dona, honorable conseller? (*Remor de veus.*) Clar, perquè quan hi ha una família de dos, s'envia a un només. Ai, caram –ai, caram–, que llestos, no? Senyor conseller, vostè sap perfectament d'on han sortit els llistats. En qualsevol cas, jo li demanaria que aclarís encara més aquesta selecció que el Govern de la Generalitat ha fet perquè arribi una carta i per estalviar-se el fet que arribin dues cartes a les llars dels ciutadans. Per tant, anem en compte amb el que estem fent. Jo li demano prudència, com a mínim, prudència, no?

Vostè diu: «La campanya ja s'ha acabat, ahir a les dotze de la nit s'havia enllestit, el contracte ja s'havia acabat, i per tant no tornarem a veure anuncis a la premsa, no...» Miri, jo li faig confiança, no?, li faig confiança. Venint cap aquí he vist una tanca que deia: «D'ara endavant...»

I clar, i a vostè jo el que li demano és que no faci trampa, honorable conseller; el contracte ja s'ha acabat i per tant ja ens n'oblidem. Escolti, quan hi ha una campanya electoral i els partits posen banderoles, després han de pagar que les retirin. Per tant, el que vostè no pot fer és dir: «Ecolti, sap què?, això va acabar ahir, nosaltres ja hem fet el que havíem de fer, i ara, oh!, si l'empresa que vam contractar les manté, les banderoles i les tanques, fins al 2 de juny, ah!, nosaltres, què vol que hi fem?»

Ecolti, vostè és Govern de la Generalitat, vostè ha d'instar l'empresa que ha contractat que retiri aquestes banderoles i aquestes tanques, perquè són il·legals. No pot –no pot– escudar-se en aquest argument, si em permet..., no el qualificaré, però una mica trampós, senyor conseller. Una mica trampós, i vostè ho sap. I li ho dic amb tot el respecte. És legal? És possible. Escolti, no és ètic el que vostè fa, no és ètic i ho sap perfectament.

Acabo. Honorable conseller, jo no he fet referència a campanyes de partit; jo sé que vostè ho vol fer i vostè per això ha acabat la seva intervenció dient el que ha dit, no?, i fent referència a la campanya aquesta infecta que ha iniciat el Partit Socialista de Catalunya, no?

En qualsevol cas, deixi'm que li digui una cosa, honorable conseller. És cert que això és el Parlament de Catalunya, estem interpellant el Govern, no és una qüestió de partits; però vostè és el conseller de Presidència del Govern de la Generalitat. I, per tant, jo crec que vostès han de garantir que existeixi una convivència social a Catalunya sense cap mena de problema. Per tant, vostès tenen una responsabilitat, que és fer una apellació i una crida als partits polítics a deixar de fer aquestes campanyes que crispen i que poden trencar la convivència a Catalunya. (*Veus de fons.*) Sí, sí, ja sé que això els molesta; això els molesta perquè saben que avui han rebut la crítica unànime fins i tot dels seus, no? Ahir mateix, la consellera Tura deia a TV3 que aquesta campanya no li semblava bé. M'agradaria, honorable conseller, que també vostè fes una apellació des d'aquí, des del Parlament, als partits polítics, a fer una campanya acurada. Perquè miri, es comença amb eslògans com aquest i s'acaba

assaltant les seus del Partit Popular. Jo li demano, honorable conseller, que no deixi de banda a aquells que potser som minoria, però som tan catalans com els que més.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Molt honorable conseller té la paraula.

El conseller de la Presidència i de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor diputat, primer, respecte a la campanya vigent fins avui, les campanyes electorals acaben un dia abans de les eleccions i hi ha un dia de reflexió entre mig. Les banderoles es retiren l'endemà de les eleccions, no el dia que acaba la campanya electoral i el dia de reflexió. Per tant, el Govern de la Generalitat ha ordenat a les empreses que ha contractat que retiri les banderoles, que les han de retirar. No ha ordenat –perquè entén que no ho ha de fer– que es retirin els papers enganxats a les cartelleres. Simplement queda automàticament entès que en recupera la propietat, l'empresa publicitària que és titular d'aquella cartellera i que pot enganxar-hi de seguida –i si és una bona empresa i és bona negociant, haurà corregut a posar-hi ja un nou cartell per tapar l'anterior que ja no paga. I avui han deixat de publicar-se els anuncis, i podria ser que els anuncis de ràdio i de televisió acabessin avui. Han d'acabar..., jo he dit a les dotze d'ahir, però podria ser que siguin les dotze d'avui. M'han passat una nota dient: «No està clar.» Per tant, no me la jugo prou com per dir... Però escolti, la meva temeritat en tot cas vindrà de vint-i-quatre hores.

Ara, anem a l'altre, anem, primer, a aquest «Catalunya no es mereix...» Diu: «Catalunya no es mereix un govern que menteix.» «Catalunya no es mereix aquest Estatut», deia el senyor Pío García-Escudero al Senat, en el debat. I en la línia argumental, que el senador que parlava en nom del Grup Popular en el Senat contra el text de l'Estatut, hi havia una càrrega tal d'anticatalanisme, d'enfrontament amb Catalunya, de confrontació entre Catalunya i Espanya, de confrontació entre un determinat concepte d'Espanya i un determinat concepte de Catalunya, que tot allò que vostè deia respecte a les campanyes dels partits, en realitat... (*Veus de fons.*) No, nosaltres no som Catalunya; Catalunya som tots. Però tan és així que res no els autoritza a vostès, contra la Llei, a promoure un referèndum contra Catalunya a tot Espanya, recollint quatre milions de firmes i promovent al poble d'Espanya a intentar polaritzar-se contra el poble de Catalunya, que és tan espanyol com la resta. De manera que la seva actitud permanentment sofista és d'una perversitat total, perquè en el fons, qui primer esgrimeix l'Estatut com una arma política contra Catalunya són vostès. I després, qui fa servir en l'Estatut una determinada manera, una sola determinada manera d'entendre el «no» respecte a la seva actitud, vostès ho consideren un atac frontal a la seva dignitat.

Però és clar, és molt difícil –i no ho dic ara ja en nom del Govern, sinó amb relació a les qüestions que vostè

ha plantejat respecte a un determinat partit polític—d'intentar donar lliçons quan un ha sigut el primer que ha intentat animar a la confrontació i l'animadversió. I és ja, no només temerari, sinó un punt demagògic, permeti-m'ho, afegir a tot això que si vostès ho fan és per la pau i la tranquil·litat a Espanya i a Catalunya, i si ho fan uns altres, o si ho fa el Govern, és perquè s'assaltin les seues del Partit Popular. La seva ratlla és tan fina que la tenen vostès posada allà on només els convé, i no miren la ratlla dels altres, ni la ratlla de l'interès col·lectiu. I com que Catalunya som tots, no només vostès o la manera que tenen d'entendre-la vostès, ha d'admetre que, si vostès s'han posat en una actitud molt determinada i des d'unes posicions molt determinades contra aquest Projecte d'Estatut, no els haurà d'estranyar que, en el debat que es produeixi durant la campanya electoral de l'Estatut, els arguments siguin de continguts entre el que vostès diuen respecte a uns suposats riscos de l'aprovació d'aquest Estatut i les bondats del seu contingut.

El president

Honorable conseller...

El conseller de la Presidència

No ho hauran de témer, aquest és el debat que s'està plantejant i aquest és el debat en què estan entrant els partits.

El Govern farà la feina que li toca —acabo, senyor president—, els partits que facin també, cadascú des de les seves posicions, la que legítimament els toca.

El president

Passem al dotzè punt de l'ordre del dia...

Interpellació al Consell Executiu sobre la creació de places d'educació infantil (tram. 300-01034/07).

...que és una interpellació del Grup parlamentari de Convergència i Unió sobre creació de places d'educació infantil. Té la paraula, senyora Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Moltes gràcies, senyor president. Gràcies, per la paraula. I aquesta interpellació, abans de fer-la, voldria jo també sumar-me a les felicitacions i donar la benvinguda al conseller d'Educació i Universitats. Ahir se li va donar la benvinguda, permeti'm que avui jo la hi reiteri. La vida política fa que les persones es vagin retrobant en llocs diferents, i ara aquesta circumstància fa que vostè i jo ens retrobem aquí, al Parlament.

Aquesta serà una interpellació que, si fos una altra persona, potser ens hauríem plantejat si l'havíem d'ajornar, però certament, coneixedors del seu bagatge i coneixedors que vostè també vol donar normalitat a aquest període transitori que li ha tocat encarrilar, pensem que l'hem de mantenir. I l'hem de mantenir, perquè tenim l'inici de curs a prop, i l'inici de curs afecta les diferents etapes educatives i les diferents edats. I avui, nosaltres

voldríem parlar del zero a tres anys. I ho voldríem fer, perquè molt sovint, darrerament, sentim expressions com aquelles de «durant dos anys i mig hem fet més feina que en vint-i-tres anys», o «amb dos anys i mig s'ha fet més feina que en els darrers quatre anys». Fa pocs dies, la seva predecessora, en una població gironina, inaugurant un centre que havia iniciat Convergència i Unió, deia: «Es demostra que el tripartit ha fet més que en vint-i-tres anys per aquesta població», obviant dos instituts, obviant un parvulari, obviant una escola nova, obviant una remodelació. Jo sé que vostè és més partidari de les exactituds, i per tant aquesta exageració o aquesta mentida vostè ben segur que no la dirà.

Ara bé, també és cert que encara diumenge passat llegíem en una bona entrevista que el president de la Generalitat reiterava que en dos anys i mig s'havia fet més que en quatre anys. «En els quatre anys darrers», deia en aquest cas —depèn del dia, a vegades anem de quatre anys i a vegades anem de vint-i-tres anys—, bé, aquest diumenge anàvem de quatre anys. Doncs mireu, senyor conseller, què ens ha passat amb les llars d'infants, perquè aquest és un tema important, és un tema que preocupa la població, és un tema que preocupa les famílies d'una manera molt important.

Miri, nosaltres hem fet un seguiment, com ens correspon, i hem pogut veure que per al pressupost del 2005 s'anunciava que el 2006 hi hauria sis mil noves places per a l'any que ve —que és aquest curs—, ja en realitat, i que el finançament ho permetia. Això era el 2005 per al 2006. El del 2006, per al curs 2006-2007, vuit mil noves places. Per tant, veient aquests anuncis, nosaltres havíem fet un seguiment també pressupostari, que ara precisament fa un any ja vam avisar que el Pla que es presentava de finançament impossibilitava, al nostre entendre, crear les trenta mil places fins al 2008 i que, com a molt, arribaríem a 15.800. Vostès ens van dir que..., el seu Govern ens van dir que era una precipitació, que era una inexactitud, i els fets ens estan donant més que la raó.

Anem a veure, senyor conseller, doncs, al nostre entendre, des de la nostra posició, quina és la situació a Catalunya. La situació a Catalunya és que es va presentar un mapa —una radiografia estàtica, eh?, sense unes previsions serioses, però bé, és una distribució, una radiografia— i havent presentat el mapa, semblava que ja estàvem salvats: tenim un mapa, cada població sap el que li toca, i vet aquí que s'ha acabat el problema, tindrem trenta mil places. Doncs bé, vostè estarà d'acord amb mi que les places són aquell resultat d'unes actuacions que permet que un infant tingui una taula, una cadira i una màrrega per si ha de descansar en aquesta edat de zero a tres anys.

Anem a veure quantes places tindran els infants de zero a tres anys en les llars públiques de l'any vinent. A través de les informacions públiques i a través de les estadístiques del mateix Departament podem veure quin ha estat l'increment net de places, d'acord? Convergència i Unió havia endegat un pla de trenta mil places, que va ser molt i molt criticat. Vostè, això, ben segur que ho coneix com a regidor que ha estat —tinent d'alcalde i també per la seva participació al consell escolar—, potser fins i tot com a tinent d'alcalde va haver de decidir

si feia cas al senyor Maragall quan era líder del PSC i deia que no s'apuntessin a l'oferta de Convergència i Unió, tot i que hi va haver ajuntaments com el de Cornellà de Llobregat que va decidir fer-ho, i d'altres ben notables. No sé, en aquest cas no vull arribar a aquest detall, però el que sí que és cert és que podem veure com i quins efectes va tenir aquell Pla i com ha actuat el Pla de les trenta mil.

Miri, senyor conseller, amb colors queda molt clar, i jo li diré les xifres: Tenim un pla de Convergència i Unió que va del 2001 al 2004, perquè la convocatòria del 2004 va aparèixer, la del tripartit, el juliol. Per tant, no es va poder crear cap plaça fins a partir d'aquella convocatòria. Per tant, el curs 2004-2005, l'oferta venia a càrrec dels convenis signats abans.

Anem a mirar quin increment net de places tenia cada any, i ha tingut, i quina evolució tenen. Miri, senyor conseller, del 2001 al 2002 hi va haver un increment, fixi's: 1.592, 3.523..., l'impacte de les municipals fa que, el 2003, l'impacte de creixement net sigui de 2.586, i que el 2004 aquell gran impuls arribi pràcticament a 5.000 -4.902. Molt bé, aquí surt la convocatòria del tripartit i comencem a veure els seus efectes. Creixement net, per tant nombre de taules, cadires i màrfegues per a infants, que vol dir quants infants i quantes famílies han trobat resposta que abans no la tenien. Miri, 2005, 1.822, i per al 2006-2007 anem pràcticament a les 1.500.

Ens pot explicar –primera pregunta de la interpellació, lògicament–, senyor conseller, a què es deu que, tot i haver millorat el finançament dels ajuntaments –que lògicament alguna cosa deu tenir a veure, a part de la voluntat, el fet de tenir un nou model de finançament que ha permès més recursos; però jo no li negaré que valoro aquest increment que es va fer en els ajuntaments–, com es pot explicar que, havent incrementat les partides i l'import dels mòduls i dels convenis, l'impacte sigui tan baix? Com es pot explicar que, any rere any, el tripartit hagi creat menys places netes que l'etapa de Convergència i Unió?

No m'ho invento jo, ho diuen les estadístiques del Departament.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Per tant, senyor conseller, aquí tenim un problema. Un problema, no sabem si d'optimització de recursos, de saber administrar... El que sí que tenim és un problema de dir la veritat. Estem davant d'un gran fracàs d'aquest Pla de les trenta mil, estem davant d'una gran mentida: 8.000, 6.000, 30.000 noves... Arribarem a 60.000 el 2008 i d'aquí al 2008, 60.000 places. *(Veus de fons.)* Sí, sí, senyor conseller, n'hi havia pràcticament 30.000, i el mapa diu que es doblarà; ho diu –ho diu–, que les 60.000 públiques hi seran al 2008. Ho diu –ho diu–: 30.000 que ja existien, més 30.000.

Jo li pregunto, al senyor conseller, ara que es fa càrrec d'aquesta conselleria nova, i, per tant, complexa perquè ja ho és de per si, però encara la hi han complicat més amb una altra part que ja té la seva complexitat, i sé que em dic. En aquest sentit, jo li voldria demanar que em donés la raó. Per què?

Perquè, senyor conseller, en el moment de fer-li el traspass li ho deuen haver explicat. Li deuen haver dit: «Vam anunciar que en faríem 30.000. Vam dir a cada poble –vam dir-ho a cada poble– què tindria. Ara, la realitat és aquesta.»

I, permeti'm..., miri, de les 30.000 places que deia aquest mapa... *(L'oradora mostra uns gràfics.)* Em penso que vostè i jo tenim el mateix quadre, de les... *(Veus de fons.)* Com és lògic, perquè jo l'he demanat al Govern i el Govern me l'envia... De les 30.000 places ja, d'entrada, hi va haver una renúncia, la renúncia de dir: «En repartim 22.500 i de moment ens en reservem 7.500 per fer una segona distribució.»

M'explicarà, si us plau, senyor conseller, com és que, havent-ne previst 22.500, tenim un increment net, per mala gestió, per engany a la població...?

Perquè, sap què passa? Aquest any hi han hagut molts pares que han dit: «Com pot ser que anant les coses tan bé jo no ho noti? Perquè no han trobat plaça. Com pot ser que després de tants milers de places, jo no ho noti?» Com vol que ho notin si hi ha més mainada i menys places netes d'increment cada any? Revisi la gestió. Jo, si vol, després de la segona part, alguna indicació respecte a això, almenys la reflexió que des nostre Grup s'ha fet, podem fer.

Ara, jo dic: «És l'hora de dir la veritat als ciutadans. Als ciutadans se'ls ha de dir que hi ha hagut un gran fracàs d'aquest Pla, que el curs està a punt de començar, que falta un any per acabar aquest Pla i que no estem ni a la quarta part.»

Senyor conseller, em sap greu que li hagi tocat a vostè rebre aquest primer balanç de l'oposició. És la veritat, són les seves dades i jo escoltaré molt atentament la seva resposta.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Rigau. L'honorable conseller d'Educació i Universitats, el senyor Joan Manuel del Pozo, té la paraula.

El conseller d'Educació i Universitats (Sr. Joan Manuel del Pozo i Álvarez)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyora diputada, gràcies per la benvinguda, també jo estic content del retrobament en aquest camí de moltes voltes que va fent la vida política. I li agraïxo fins i tot que, després de considerar la possibilitat de retirar la interpellació, l'hagi mantinguda. Això em permet entrar en diàleg amb vostè sobre una qüestió que és veritablement important.

Jo prenc les seves darreres paraules, que, de fet, ja havien estat anticipades a l'inici del discurs, sobre la necessitat de dir la veritat i de ser exactes. Jo crec que en el servei a la veritat m'hi trobarà sempre, no diré més endavant que vostè, però, amb tota seguretat, almenys al costat de vostè.

Hi ha una vella dita dels lògics medievals que diu *quod nimis probat, nihil probat*, el que demostra massa no

demostra res. I li ho diré a vostè que ha fet una exhibició de números i de colors que té totes les característiques d'un fi de festa major, d'un gran festival de foc, que no es correspon –que no es correspon– amb la realitat.

No es correspon amb la realitat perquè el que fa no és tant descriure-la, presentar-la, fonamentar-la o argumentar-la com interpretar-la. I la interpretació per definició té uns factors de perspectiva i de llibertat que el que fan és convertir aquell acte en un acte de legítima opinió però no d'establiment ferm de la situació real de les coses.

Des d'aquest punt de vista, jo el que voldria..., perquè crec que vostè ha fet un enfocament que té un caràcter polític global, és a dir, en realitat no sembla que s'interessi per al concret i la materialitat de les coses, sinó per una mena de desqualificacions de l'actitud del nostre Govern, que diu que «si en tants anys hem fet més que no sé quants en tants anys...» Bé. Una part d'aquestes expressions estic segur que la seva intel·ligència política li permet entendre que formen part de la normal retòrica entre polítics. I si no ho accepta així aleshores s'hauria de preocupar seriosament. *(Veus de fons. Riarelles.)*

Per tant, no ens amoïnem –no ens amoïnem– sobre això. Si vostè sabés el que jo he hagut de sentir com a membre del Partit Socialista sobre els anys de Felipe González... –i jo hi era, molt content i molt satisfet d'haver fet una transformació radical d'Espanya que ha beneficiat moltíssim Catalunya–, i el que m'he hagut de sentir –el que m'he hagut de sentir– de gent que varen ser els seus socis –que varen ser els seus socis. *(Veus de fons.)* Per tant, no doni importància o rellevància al que són afirmacions polítiques de caràcter general, que entren dintre del joc legítim –dintre del joc legítim– de la presa de posicions i del subratllat de posicions.

A mi el que em resulta important, puix que estem davant d'una interpel·lació que pretén anar més enllà de la simple descripció de les places reals creades, és que és aquest Govern i el suport parlamentari, que en el moment de l'arrencada va «disfrutar», molt majoritari, el que aconsegueix aprovar la iniciativa legislativa popular amb la Llei 5/2004, del 9 de juliol, i que estableix aquest mínim de 30.000 places en el període 2004-2008.

L'elaboració del mapa, una elaboració que vostè dirà que el mapa... –no sé quin adjectiu ha fet servir, com si fos una mapa insuficient, imperfecte–, en qualsevol cas, el primer mapa que hi havia sobre la qüestió, mai no n'hi havia hagut cap. Per tant, almenys hem fet un mapa, més que en els altres vint-i-tres anys anteriors... *(Veus de fons.)* Eh, que és veritat? Aleshores, bé, el mapa és un compromís –el mapa és un compromís– de dibuixar allò que després es farà a la realitat, perquè és propi de la intel·ligència humana preveure el futur i anticipar-s'hi. Doncs bé, el tenim i cada ajuntament sap quin és el càlcul de les possibilitats que té de rebre ajuda de la Generalitat, l'oferta de places. I, en aquests moments, podem dir que hi ha, doncs, un acord fonamental entre la Federació de Municipis i l'Associació de Municipis amb la conselleria –no en aquest moment, sinó des de l'aprovació de la Llei– que ens permetrà de realitzar, a través de convocatòries anuals, el compro-

mís de les 30.000 noves places d'escola bressol. Ho explicaré de seguida.

Aleshores el que em sembla important, i és una casualitat que a mi em fa especialment feliç... *(Veus de fons.)* Perdó? Una casualitat, dic, que em fa especialment feliç és que el mateix dia de la meva presa de possessió com a conseller d'Educació i Universitats apareixia al DOGC la convocatòria d'aquest any. Bé. Es fan, per tant, amb regularitat, i, com veu, progressivament de manera més anticipada, les convocatòries corresponents.

I cal recordar aquí el compromís del Govern actual de la Generalitat a finançar el funcionament de les llars d'infants de titularitat municipal amb 1.800 euros per a cada infant escolaritzat i any, que suposen 700 euros addicionals respecte als 1.100 que existien en etapes anteriors.

El nombre de places compromeses, el nombre global, a data 15 del 5..., del 6, és de 23.713 –res de 15.000. Estem en una fase extraordinàriament avançada –una fase extraordinàriament avançada– d'aplicació de la previsió.

I naturalment el Govern es compromet, també, a finançar la creació de places amb un import de 5.000 euros -plaça creada, podent-se arribar fins a un 95 per cent de la despesa d'obres necessària. I, per donar compliment a aquest compromís, s'han efectuat dues convocatòries de subvenció: la de l'any 5, amb 52 milions d'euros –import per plaça, 5.000–, i l'any 6, amb 50 milions 434.500 euros, també a raó de 5.000 per plaça. I el darrer compromís, d'establir convenis singulars amb diversos ajuntaments quan es demostren circumstàncies especials que permeten arribar als 6.000 euros per plaça, per als quals hi ha reservats 26.265.500 euros, que naturalment cal sumar als anteriors. Bé.

Si aquesta és la situació global, jo em permetria afegir aquí encara, puix que vostè l'ha invocada –i per a mi és molt honorable que ho faci– la meva condició, fins ara, de tinent d'alcalde d'Educació de Girona, un exemple... I per tornar a una dita clàssica, aquesta ja no és medieval, com era la primera; aquesta és de l'època romana: *ab uno disce omnes*, és a dir, a través d'un fes-te càrrec del que són tots. Ajuntament de Girona.

Gràcies al Pla que jo ara puc defensar com a conseller d'Educació i Universitats jo he pogut veure com a la meva ciutat hi ha una creació, ja consolidada, de dues escoles bressol i una que s'està construint, i una en molt propera construcció, en el període de quatre anys.

Durant vint-i-no-sé-quants anys..., vint-i-tres anys, a Girona hi havia, a part de les dues escoles bressol de titularitat de la Generalitat, d'escoles bressol municipals, dues escoles bressol i no havia estat possible avançar més perquè la sobrecàrrega per a l'Ajuntament era extraordinàriament important.

Evidentment són places absolutament netes, estan dintre del Pla del mapa escolar, corresponen a la previsió legislativa i pressupostària que es va fer en el seu moment. Jo li diré que, davant d'això –davant d'això–, les coloraines del seu gràfic queden convertides, efectivament, en uns agradables, però, focs artificials.

(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. L'honorable diputada senyora Rigau té la paraula.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, sabíem –ho sabíem– que fa anys hi va haver també un..., en aquest cas, era un diputat, després va ser director general, que va nodrir reiteradament de cites clàssiques..., el bon amic Descals. Crec que aquesta vegada vostè també enriquirà el debat de la cambra, i per a mi sap que és un goig i que sempre faig l'intent a veure si ja l'he traduïda bé o no, la frase en llatí que vostè ha dit, que això sempre és un bon repte per a les neurones.

Ara vostè m'ha dit, senyor conseller, que les meves xifres eren un foc d'artifici. I ho ha volgut, diguem-ne, ridiculitzar. També forma part del joc. Però jo li haig de dir que no, que a darrere de cada columna... –si vol les faré amb negre i vermell, o colors que li siguin més propers que blau i taronja, ja ho entenc–, ara, a darrere de cada espai i de cada tintada hi han infants, hi han places reals, hi ha resposta real a una necessitat. I, per tant, no en podem fer broma.

Perquè vostè diu: «Parlem d'un cas i veuré el tot.» Doncs, miri, Girona no va voler signar, legítimament, el conveni a l'època de Convergència i Unió, el va signar l'Ajuntament de Barcelona. En va signar 1.000, de places, i en va signar 1.000 més. I gràcies a allò, doncs, ara 600 ja estan fetes –les altres encara no.

Per tant, senyor conseller, tothom pot haver triat el moment, el que s'ha de fer és complir. I vostè... –em permet, amb tota la confiança, però el respecte..., que sap que no li faltaré mai per confiança que hi hagi–, escolti'm, cregui'm, jo crec que és vostè qui ha d'estar preocupat, perquè vostè, en nom del Govern, haurà de passar comptes davant del poble de Catalunya d'on són aquestes 8.000 places per a aquest curs i on són aquestes 6.000 places que havien de ser per al curs passat –aquest curs que estem acabant. És vostè que ha de donar...

I, sap què li passa, senyor conseller? Que vostè m'ensenya aquest paper. Molt bé. Jo també l'hi ensenyaré. Senyor conseller, vostè ha fet previsions, i em diu: «23.713.» Potser ja el té més actualitzat i m'ha semblat que acabava amb un 5, el seu..., però 23.713 són places contestades, senyor conseller!, ajuntaments que han dit que sí, que tenen interès a fer-les. Sap quantes han passat del desideratium al compromís? 16.533. Per tant, d'aquestes 16.533 són les que en podran sortir realitats.

Per tant, si no volem anar malament, vigilem els 16.533 i no s'enganyi amb el 23.000. Perquè la conselleria va renunciar a fer el seguiment dels projectes, la conselleria va renunciar a aprovar els projectes, ho va delegar tot i ha perdut el compte: ha perdut el compte i no ho pot seguir.

Ara, hi ha una activitat que ho permet fer, que és l'activitat parlamentària. I jo els he preguntat, a vostès: quantes d'aquestes 16.533 són places de nova creació –per tant, cadira, taula i màrrega per infant– o són places que ja existien i vostès les adequen al nou finançament? (*Veus de fons.*) Sí senyora..., pregunta per pre-

gunta –pregunta per pregunta–, any per any..., quantes places del 2000, que ja existien, ara tenen el nou finançament? Quantes del 2001? Sap quantes, senyor conseller? Pregunta parlamentària i resposta: 5.787. (*Veus de fons.*)

D'aquestes 16.533 possibles, n'hi ha 5.787 que ja existien, que són d'aquest color que no li ha agradat gaire de la part blava, i que no incrementa ni una cadira, ni una solució a una família... (*Veus de fons.*) Senyor conseller, és veritat. Per tant, en queden 8.514.

Ara, jo ja li ho diré, d'aquestes 8.514, que són del Pla 2004-2008, quantes entraran en funcionament ja aquest curs, a la meitat del Pla? Una mica més. Quantes, senyor conseller? 3.220; 3.220 és una quantitat inferior a l'impuls del 2002 i a la del 2003-2004.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Senyor conseller, li demano: revisi les propostes, que nosaltres farem a la nostra Moció, de buscar fórmules alternatives perquè aquestes trenta mil places existeixin independentment de la titularitat, que les famílies tinguin una bona solució. Aturi, si us plau, aquest procés de transferència de les llars d'infants de la Generalitat als municipis, que tal com s'està fent està creant un gran desgavell, i reconeguim la veritat, reconeguim que el tripartit no ha pogut donar..., segurament perquè les polítiques socials necessiten estabilitat institucional, i aquest Govern no la té, i difícilment la tindrà d'aquí a propers mesos, i reconegui que els compliments han esdevingut incompliments, els dels pressupostos, i la resposta a les famílies, d'acord amb aquest Pla, ha estat molt inferior al Pla de Convergència i Unió.

Per tant, li prego que, si no vol tenir problemes, vostè, no digui pas –permeti'm el «pas», que és ben gironí– que en aquests dos anys i mig han fet més que els quatre anys... Això no és una cursa...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

...amb els interessos de la gent no s'hi pot jugar, i aquest Pla està fracassant, i vostès ho han de reconèixer.

Gràcies, senyor president.

(*Remors de veus i alguns aplaudiments.*)

El president

Té la paraula l'honorable conseller, senyor Joan Manuel del Pozo.

El conseller d'Educació i Universitats

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, ha dit quelcom que és molt català –en aquest cas, no llatí– i que per mi és extraordinàriament central; central per la seva intervenció i per la meua. Els infants són reals, té tota la raó, i nosaltres els posem a dins de les escoles. Compte! Aquests mateixos infants reals, en molta menor proporció, no estaven a dins de les escoles bressol

sota el seu Govern. Aquesta és la diferència. (*De l'escó estant, la Sra. Rigau i Oliver adreça uns mots a l'orador.*) No em digui, no m'invoqui els infants reals, com si els seus colors per mi fossin exclusivament una abstracció. Ja sé que darrere dels colors hi ha infants reals. Jo el que estic constatant és que nosaltres estem donant una resposta..., que encara és insatisfactòria, ara sí que li ho reconec; no puc pas fer altra cosa, perquè ens hem compromès al servei de la veritat. Fixi's bé: sabem que hi ha moltes famílies –i també, en el cas de la ciutat que jo conec més bé, diàriament ho constato– que, en la preinscripció de les escoles bressol, queden fora de les expectatives de poder-se situar, de poder situar els seus nens en una plaça justa. Justament per això s'està fent l'esforç,

Però és que l'esforç és d'una magnitud extraordinàriament rellevant. Vostè dona molta importància a dir que les 23.000 places contestades no són 23.000 places fetes, que de fetes només n'hi ha 16.573. Diu «només»? –diu «només»! Són moltíssimes places, 16.573; fetes –fetes–, i les altres, compromeses. Bé, és que estem aquí, com he dit abans, amb un problema simplement d'interpretació, i, naturalment, vostè tendeix a veure el vas mig buit i jo el veig mig ple; és més, una mica més de mig ple, fins i tot.

A mi em sembla que és incontestable..., i d'això jo crec que podria fer, si vol, l'experiència –també com a diputada ho pot demanar–, de dirigir-se als ajuntaments de Catalunya, o almenys a les entitats municipalistes –més fàcil: són dues– i demanar-los què opinen de la Llei d'escoles bressol i del corresponent mapa, i de l'aplicació del Pla i del finançament. És difícil sentir dir que els ajuntaments estan contents del finançament de les escoles bressol. I li ho dic: ho estan. Jo, fins fa cinc dies o sis, que era tinent d'alcalde d'Educació i no conseller, estava content. I fixi's bé: la consellera no era del meu partit, era del meu projecte des de l'Acord del Tinell, això sí; però jo podia haver matisat i haver fet..., i deia, per primera vegada, com a tinent d'alcalde d'Educació, he de dir que ara sí que puc firmar una creació de nova escola, perquè ara sí que la Generalitat finança seriosament. Si abans havíem dit que no és perquè era un finançament que ens sobrecarregava molt a nosaltres.

Permeti'm que per acabar –per acabar– la intervenció li digui, primer, que estic segur de la seva comprensió, si em permet que li digui que jo avui no podia portar els mateixos gràfics que vostè portava... (*Veus de fons.*) Sí..., no, no, ho dic en el sentit següent: d'acabar de fer-me càrrec de tota la informació. Això, estic segur que ho comprèn perfectament, eh? Però em comprometo, en sessió formal o no formal –m'és igual–, a discutir sobre gràfics, a discutir sobre xifres d'una manera precisa; no hi tinc cap tipus de problema. Tinc el grau de convenciment tan alt i tan fort que anem bé i que abans anàvem, no diré malament, però bastant menys bé sí, eh?, que no tinc cap problema a comprometre'm, ho repeteixo, en sessió formal o no formal, a fer una explicació de més detall.

Però, de tota manera, sí que se sap que la visió més profunda de les coses se sol tenir des de la perspectiva més àmplia, eh? I ara li diré, des de la perspectiva àmplia i molt concreta dels números, faig una simple lec-

tura i deixo a la lliure interpretació dels senyors diputats i senyores diputades el que s'escau.

Pressupostos de les convocatòries anuals: any 2000, 7.620.000 euros; any 2001, 8.113.663; any 2002, 8.115.000; any 2003, 8.500.000; any 2004, 15.875.000; any 2005, 52.000.000, i any 2006, 50.434.500 euros. (*Remor de veus.*) Escolti'm, només cal veure la disponibilitat pressupostària, la voluntat de la conselleria, que és forta i total, i la disponibilitat expressada pels ajuntaments, que em crec, naturalment, per dir: això es convertirà en infants reals, en nombre alt, que entren a digníssimes escoles públiques finançades per la Generalitat en col·laboració amb els ajuntaments, els quals rebran, en tot el que depengui d'aquest conseller, la transferència de les escoles bressol municipals de la Generalitat, per fer un procés de coresponsabilitat dels ajuntaments en l'educació, que s'emmarca en el Pacte nacional per l'educació, firmat per gairebé tota la societat educativa...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Educació i Universitats

...catalana. Moltes gràcies, senyor president.

(*Veus de «Molt bé!» i aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

El següent punt de l'ordre del dia...

Interpellació al Consell Executiu sobre la protecció i la tutela dels menors (tram. 300-01035/07)

...és la interpellació sobre la protecció i la tutela dels menors. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries.

(*Remor de veus. Pausa.*)

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable consellera, honorable conseller... En primer lloc, consellera, la nostra salutació en aquest primer Ple com a consellera de Benestar i Família. Des de Convergència i Unió exercirem la nostra acció de control al Govern, però la cordialitat no ha d'estar renyida amb la tasca de cadascú.

El passat 5 de maig, el Síndic de Greuges presentava l'Informe i recomanacions sobre diferents aspectes crítics del funcionament del sistema i dels processos de protecció de la infància a Catalunya, en especial en les situacions de maltractaments greus, i tot ho referenciava al cas Alba especialment. Des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió creiem que la millora de la protecció de la infància en situació de risc no pot espe-

rar. Creiem que el Govern no pot esperar més i ha de resoldre la situació denunciada pel Síndic de Greuges, coincident amb l'expressada des de diferents àmbits i també per aquest Grup Parlamentari. Creiem que la situació que pateix la Direcció General d'Atenció a la Infància i a l'Adolescència, que la manca de lideratge del Departament de Benestar i Família en les mesures i polítiques de protecció de la infància, no poden esperar; s'hi ha de posar remei.

Per això avui substanciem aquesta interpellació. Per nosaltres és un deure fer-ho. El fracàs del seu Govern, els canvis en el Govern, no poden significar cap dilació. El Govern ha de prendre immediatament les mesures necessàries per evitar situacions com el cas esmentat.

Què hem fet des del nostre Grup, en aquest cas? Doncs, el 8 de març presentem immediatament la sol·licitud de compareixença de la consellera de Benestar i Família perquè expliqui quina va ser l'actuació del Departament. Han passat més de dos mesos i encara no s'ha produït ni es produirà, aquesta compareixença. A més, va tenir el vot en contra del tres grups del vell tripartit –«vell» amb be baixa.

En el primer moment, malgrat l'actitud responsable de Convergència i Unió, diferents consellers i conselleres varen fer declaracions en què descarregaven les seves responsabilitats en altres institucions o anunciaven reformes legislatives innecessàries, per desviar l'atenció. El 9 de març, sense analitzar res, la consellera Tura va declarar: «Que no es culpa l'Administració per aquest cas.» Ja des d'un primer moment, ja va voler que l'Administració, que la Generalitat no hi tingués res a veure.

Aquests fets poc responsables i respectuosos envers l'Alba ens varen obligar a presentar una interpellació, que es va substanciar el 16 de març. Què vàrem denunciar en aquesta interpellació? Que malgrat els informes dels serveis socials de l'hospital, etcètera, la Generalitat no va actuar. Que del 22 de desembre al 6 de març el Govern, en prop de tres mesos, no va protegir la menor. Les declaracions de la consellera de Benestar que van posar en dubte els mecanismes legals per combatre els maltractaments infantils, mecanismes que la conselleria va utilitzar el 6 de març per declarar la situació de desamparament i que, per tant, ja els tenia el desembre però no els va utilitzar. Per tant, no hi ha cap buit legal; el buit va ser la inacció de l'Administració. No va fallar la Llei; va fallar l'acció protectora encomanada a la Generalitat. Les lleis són importants, però han d'anar acompanyades de la capacitat de gestionar dels responsables polítics de les institucions i organismes. També la reorganització de la Direcció General d'Atenció a la Infància, que els mateixos funcionaris i funcionàries d'aquesta Direcció General critiquen. Aquestes disfuncions, les reconeixen des del mateix interior de la Direcció General.

Segons els consellers del Govern, tothom en tenia culpa –hospital, serveis socials, Policia Nacional, jutjats–, i en canvi no es miraven al mirall. La legislació actual, les competències per què tan lluitem per obtenir el màxim autogovern, atorguen a la Generalitat la protecció dels menors desamparats, però les competències cal exercir-les, i cal ser competent. Quan es té el més petit indici que un infant pateix una situació de risc, la Direcció

General d'Atenció a la Infància pot declarar la situació de desamparament, assumir la tutela fins que se n'aclearixin les circumstàncies. Això ja ho preveu la legislació actual, i això és el que no es va fer.

Què diu l'Informe del Síndic, de forma molt resumida? Doncs, que no es va saber apreciar el perill que corria la menor; que hi ha hagut descoordinació i falta d'efectivitat en les actuacions; que la Direcció General d'Atenció a la Infància no ha exercit la direcció, l'estímul i la supervisió que li corresponien; que la Fiscalia del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya manifesta que la comunicació i la relació amb la Direcció General d'Atenció a la Infància són molt insatisfactòries i problemàtiques, i que, malgrat que els Mossos d'Esquadra tenen la competència sobre menors transferida, el Departament d'Interior va enviar la comunicació judicial d'investigar el motiu de les lesions a la policia estatal.

L'Informe planteja propostes en diferents departaments que no tinc temps de detallar. Pel que fa a la Direcció General d'Atenció a la Infància, diu que hauria d'assumir de forma més decidida el paper central que té en el sistema protector. També assenyala que es disposa de suficients competències i mecanismes, sense haver d'esperar, en cap cas, nova legislació sobre infància –ho diu el Síndic. Reclama al Departament de Benestar i Família que hauria d'assumir el lideratge efectiu que li correspon.

Quina ha estat la resposta del Govern i de les formacions que li donen suport davant d'aquest Informe del Síndic? Per part del Departament de Benestar i Família, que no hi va haver cap negligència, sinó una falta de detecció de la situació de vulnerabilitat que patia la nena. Per part del portaveu del Govern, va descartar cessaments. Per part d'una de les formacions que donen suport al Govern, que precisament va dir que la nostra interpellació era una immoralitat, manifestà que l'Informe del Síndic molt rigorós i documentat, que calia la compareixença de la consellera i que havia de dir quines responsabilitats s'havien d'assumir. Com canvien les coses si ho diuen ells o ho diuen els altres, si ho diu, especialment, Convergència i Unió. Una altra formació diu que el Síndic s'ha extralimitat i que el mou les ganes de sortir als mitjans de comunicació. Creiem que defensar els drets dels infants mai serà extralimitar-se.

Tot això ens fa sentir vergonya, vergonya aliena, ens fa sentir tristesa. Aquesta nena encara es troba a l'hospital intentant recuperar-se; desitgem de tot cor que es recuperi. Ningú ha demanat disculpes a la societat ni a l'Alba. Si els mecanismes de protecció dels menors que corresponen a la Generalitat no van detectar la situació de risc en què es trobava la nena, simplement vol dir que es va fallar. Aquest error ha comportat unes conseqüències molt greus. Quan hi ha un error i, a més, té conseqüències tan greus, des del Govern de la Generalitat no es pot donar l'esquena, com ho han estat fent. Cal donar la cara, cal assumir responsabilitats, cal prendre les mesures necessàries i urgents perquè un fet com aquest no torni a succeir.

L'Informe valent del Síndic de Greuges respon a les seves competències, a la seva responsabilitat. Cal respectar-lo. L'actuació parlamentària del Grup de Con-

vergència i Unió també respon a la nostra responsabilitat davant de la societat. L'actuació del seu Govern, consellera, he de dir-li –i em sap greu dir-ho, en aquest cas– ha estat negligent, incapaç d'exercir les seves competències, incapaç de donar resposta, sense assumir responsabilitats, tancat en si mateix. I això ha arrossegat el conjunt del Govern a tirar, com es diu vulgarment, pilotes fora. En aquest cas han primat més els interessos partidistes dels grups que donaven suport al Govern que la necessitat de prendre mesures en dos sentits: depurar les responsabilitats i prendre mesures per impedir que aquests fets tornin a succeir.

Consellera, en la situació política que ens trobem, en aquest final d'etapa, li demanem que es prenguin amb urgència les mesures que proposa la Sindicatura de Greuges. Com vàrem dir des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió el 16 de març, ara i aquí no és el Govern qui ha de guanyar, ni tampoc nosaltres. Són els infants els qui han de guanyar. Ha de guanyar la defensa dels drets dels infants. Cal reconèixer els errors i saber rectificar. Això ho honora tot, i evidentment també, i molt més, la política.

La protecció de la infància i de l'adolescència no sap de canvis de govern, no sap de desoris del tripartit. Aquestes decisions, consellera, no poden esperar més. I és el que nosaltres volem significar amb aquesta interpel·lació. Que prengui mesures urgents, decidides, per eradicar els maltractaments a la infància. Sàpiga que en aquests objectius ens tindrà al seu costat.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Carme Figueras, consellera de Benestar i Família.

La consellera de Benestar i Família

Bé, senyors diputats i senyores diputades, diputat Cleries, jo coincideixo en algunes coses que vostè ha dit –en bastants de les coses que ha dit–, no tant a vegades amb el que pot ser fer l'oposició en temes com aquests, doncs, tan dolorosos i tan sensibles, però en les coses que ha dit avui en la seva intervenció coincideixo a dir que la protecció no pot esperar, la protecció dels infants no pot esperar lleis. Si hem de reformar lleis, les hem de posar en marxa, no ho hem d'aturar, però no pot esperar en cap cas..., la reforma de les lleis. Coincideixo també que no es va saber apreciar el perill. Si s'hagués pogut apreciar el perill, si s'haguessin tingut els elements necessaris, o si s'hagués sabut apreciar el perill, a l'Alba no li hauria passat el que li va passar.

També li dic que jo crec –i li demano, i crec que vostè això ho farà, i així m'ho ha demostrat amb les seves paraules inicialment– que no hem d'utilitzar en aquest cas l'Informe del Síndic de Greuges per fer una baralla política. Jo crec que l'Informe del Síndic de Greuges –i li dono la meua opinió personal– és un informe que en llegir-lo detalladament..., és un informe compromès, és un informe que a més a més, doncs, intenta veure què ha passat. I a més a més, se'n desprèn que no han fallat uns o altres, sinó que ha fallat..., hi ha hagut

una cadena d'errors que no en podem dir ni negligència, sinó senzillament que no hi han hagut els arguments..., no s'ha sabut estar..., no s'ha sabut, per tots els professionals que hi han intervingut, per tot el que ha estat la intervenció..., no s'ha sabut apreciar, valorar suficientment el risc que l'Alba corria.

I això és molt fort, és molt greu, però ens ha de servir sobretot perquè això mai no torni a passar. I, per tant, no sé si algú ha demanat perdó o no a l'Alba, jo crec que sí, que tots li hem demanat perdó i que tots li hem de demanar perdó, perquè en definitiva els mecanismes que teníem posats, els que teníem per bona voluntat de tots, de governs anteriors i d'aquest mateix Govern i de tothom, dels diferents departaments que hi han intervingut..., no han funcionat com per evitar que a l'Alba li passés el que li ha passat. Perquè es podia haver evitat, probablement, si hagués funcionat el mecanisme de la detecció del risc.

Però val a dir una cosa molt important. Maltractaments, n'hi ha i n'hi haurà. És la nostra societat. Hem d'intentar evitar-los, hem d'intentar educar, hem d'intentar moltes coses, prevenir la violència, però la violència malauradament hi és, i hi és cada dia. El maltractament en l'entorn familiar, hem de posar tots els mecanismes per detectar-lo, però no el podem evitar abans que el detectem. Quan detectem el risc és quan hem d'actuar. Hem de posar tots els mecanismes, que tot funcioni per detectar aquest risc. Però és evident que primer hi ha una responsabilitat en l'entorn familiar. Hem de seguir les famílies, les hem d'acompanyar, les hem d'ajudar que aquestes coses no passin. Hem d'ajudar els conflictes familiars. Hi ha moltes coses per fer per tot el que és el conjunt dels sistemes de benestar, per tot el que és el conjunt dels sistemes de justícia i els sistemes de protecció, de prevenció, i després també de persecució de la delinqüència i dels delictes.

Aquest és un cas sota sumari, i és un cas sota sumari perquè en definitiva els que han produït els maltractaments són les persones que han estat, que no puc dir jo qui penso que són, ni deixar de dir-ho. És un cas sota sumari i que dirà el procés judicial.

Però l'Alba, en primer lloc, va tenir una gran..., ha tingut una gran pega, i és que la seva família no l'ha sabut cuidar, no l'ha sabut protegir, sinó que li ha fet mal, que membres de la seva família li han fet mal. Deixem això. I, per tant, hem d'intentar que això no passi i fer tot el que puguem.

Ara el que és la responsabilitat de l'Administració..., com li deia coincideixo amb vostè que hem de mirar endavant, hem de posar en marxa nous mecanismes d'intervenció i de col·laboració, hem de fer tot el que estigui al nostre abast perquè aquestes coses no passin, hem de reforçar els protocols, hem de reforçar els protocols de cada departament i en especial jo em comprometo a reforçar els protocols del Departament de Benestar i Família i de la Direcció General de l'Atenció a la Infància, però també hem de reforçar els mecanismes de col·laboració, hem de potenciar protocols d'intervenció conjunta de tots aquells actors, de totes aquelles serveis que intervenen en aquesta protecció tan integral que necessiten els nostres infants.

Primer, hi ha una cosa important que ens ha de quedar clara i que potser ha fallat en aquest cas. Davant del risc, hem de protegir, hem de posar tots els mecanismes per cuidar el nen, per cuidar l'infant en què es detecta que pot haver-hi una situació de risc. Després farem tots els tràmits judicials, decidirem si desemparem o no desemparem, però primer hem de protegir, hem d'agafar i cuidar..., davant del risc. Crec que això és una cosa important, que potser no sempre els protocols els tenim posats d'aquesta manera. Hi ha una sospita de risc? Primer cuidem la nena d'una manera al menys traumàtica possible per a la nena, i decidim després si desemparem, què hem de fer i com encarem el futur d'aquesta nena per no portar-li també conseqüències a la nena, a vegades irreversibles, també amb relació al seu propi entorn familiar.

Què cal fer? Revisió i consens, com deia, amb urgència, dels protocols bàsics d'intervenció en les situacions d'abusos i maltractaments greus. Protocols d'intervenció i de coordinació dels diferents intervinents: centres de salut, escoles, centres de serveis socials d'atenció primària, equips d'atenció a la infància i l'adolescència, els EAIA, els centres de desenvolupament infantil i d'atenció primerenca, el que se'n diuen els CDIAP, i centres de salut mental i juvenil.

La coordinació, els protocols de coordinació els hem de millorar, i això ho hem de fer amb urgència. La meua voluntat política és que la DGAIA assumeixi decididament el paper central que té en el sistema protector, tant pel que fa a la seva pròpia organització com a la coordinació amb les altres administracions. Hem de ser efectius en l'aplicació de les mesures d'emparament: més recursos. La meua antecessora havia posat en marxa tot un sistema de suport..., i de crear més recursos de professionals i més recursos econòmics per al conjunt de la DGAIA. Revisaré aquest sistema, mirarem si és suficient o si són els necessaris i els suficients, i el compromís és de donar molta prioritat a aquest tema.

Més celeritat. Deia: ser efectius en l'emparament, més recursos, més celeritat, més professionals. I la nova organització que s'ha posat en marxa hem de veure que sigui realment efectiva en les situacions d'urgència. Hem de veure que les situacions d'urgència siguin prou efectives. Avaluarem les situacions de l'estructura de la DGAIA. Com li deia, no esperarem cap nova legislació, això ho farem ja com una prioritat política, encara que en el futur sigui millorable la legislació. I comparteixo tot el que s'ha endegat en el Departament de Benestar i Família amb relació a una llei integral d'infància.

És cert que caldria també una unificació legislativa, tenir una llei –aquesta Llei integral– que a la vegada que sigui una llei integral d'intervenció en el conjunt de la infància, per la prevenció, la intervenció, el seguiment i l'acompanyament, però també és cert que cal també que aquesta Llei integral englobi un text refós del que seria la legislació actual en protecció.

Però amb la legislació actual podem fer moltes coses. Això ho diu l'Informe del Síndic, i ho comparteixo plenament.

Dir-li una cosa, senyor Cleries, i per a això jo demano la col·laboració de tots els grups de la cambra en aquest

tema. La Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència ha patit també molta desestructuració en molts governs anteriors. Pensin que ha anat d'un departament a l'altre, i això no ha estat bo. Es va crear l'any 88 i es va crear dintre del Departament de Benestar Social, i jo crec que va ser una bona mesura, la seva creació. L'any 96 passa a dependre de Justícia, amb la qual cosa, doncs, això comporta tot un trasbals a la mateixa Direcció General. A la vegada, dintre de Justícia, canvia de dependència i hi ha també una nova reestructuració. I el 2002 passa una altra vegada al Departament de Benestar i Família.

Això no ha sigut bo. Segur que va estar fet amb bona intenció, però no ha estat bo, perquè ha sigut un departament en què els professionals han canviat de dependències i també a vegades, els pressupostos no han pogut estar suficientment ben defensats. No dic que hi hagi mala voluntat política en això, però que això no ha estat bo. Penso que és bo..., que jo crec que la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència ha de seguir a Benestar i Família, com va quedar en l'anterior Govern, i que és la meua prioritat..., en aquests mesos serà, per tant, el tema de la protecció, i assumir les responsabilitats que des del Departament de Benestar i Família tenim amb relació a la protecció de la infància. Hi han altres departaments amb responsabilitat, però jo intentaré que el nostre Departament, que el meu Departament, assumeixi les seves i, a més a més, assumeixi el lideratge de la coordinació. Crec que ens pertoca a nosaltres fer-ho i que això s'ha de fer. De fet, el Síndic en el seu Informe així ho recomana.

Deixo que...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Benestar i Família

...quedaria per a la següent..., el següent torn de rèplica.

Gràcies.

El president

Té la paraula el senyor Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, president. Senyora consellera, agraïm el seu to, la seva resposta, però també li he de dir que l'anterior conselleria ens va demanar la col·laboració i l'endemà de la interpellació li vaig enviar una carta a la consellera oferint-li la nostra col·laboració en un pla més privat, des del Grup Parlamentari, i em van contestar que em dediquéssim a fer d'oposició. Per tant, nosaltres disposats a col·laborar, però que després no ens diguin una cosa per l'altra.

Sabem que es troba en un departament, doncs..., que parlava de gir social i d'un Govern que parla de gir social, de drets socials, i que en comptes de complementar pensions, doncs, 15.566 vídues han perdut el complement en començar l'any, places de residència..., buides, «Viure en família»..., programa que el perd

molta gent, convocatòries de subvencions que han sortit fa tres dies i la convocatòria acaba el 31 de maig, el Projecte de llei de serveis socials que no té drets, és a dir, no té cartera de serveis i, per tant, no es defineixen els drets... Per tant, han fet un discurs de gir social, de drets socials, i es troba en una situació difícil, quan vostè agafa aquesta conselleria.

Per tant, conscients que aquesta nova responsabilitat l'agafa en aquest moment, li demanem que prioritzi la protecció de la infància, la defensa dels drets dels infants. Perquè ara podria passar que vostè ho vulgui fer tot en dos dies, i malament. Per exemple, també li dic que ens oposem frontalment al traspàs desesperat i precipitat de les oficines de Benestar i Família i dels equipaments cívic als ajuntaments. Des d'aquests equipaments propis s'atén la ciutadania en estreta col·laboració amb els ajuntaments, i es fa aquí tasca de prevenció i de treball, entre d'altres, amb la infància i amb les famílies. Per nosaltres, la Generalitat ha d'estar prop de la gent, des de la Direcció General d'Atenció a la Infància i des d'altres direccions generals.

El Govern tripartit ha fracassat. Ara aquest Govern interí, amb minoria parlamentària, li toca gestionar bé el dia a dia, que la màquina administrativa de la Generalitat funcioni adequadament en aquests mesos. En aquesta funció tindrà tot el suport del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, en altres aventures, no.

En la nostra interpellació del 16 de març i en la d'avui hem volgut manifestar que per nosaltres l'atenció a la infància és prioritària. Ara vostè ens volia parlar de la cinquena, de la sisena legislatura, però estem a la setena i jo només parlaré de temes de la setena legislatura. Creiem que deseparar, consellera, és protegir, és una manera de fer protecció, precisament, que la legislació que ara tenim serveix, que la podem millorar sí, però per protegir la que hi ha serveix, utilitzem-la.

També dir que vostè ens parla que està sota sumari, el tema. Només està sota sumari la part de maltractaments feta pels maltractadors, però en cap cas els temes de l'Administració. Doncs en podem parlar tranquil·lament. Bona prova d'això és l'Informe del síndic. Nosaltres no el volem utilitzar com a element de baralla política, però sí que com un instrument útil per veure com millorem les coses, i a més a més fet des d'un observador extern, independent i, per tant, doncs, lluny de tota sospita.

Vostè ens diu que des de l'oposició tractem aquests temes, que no l'aprofitem... Home, ens sembla que el Parlament de Catalunya ha de tractar, ha de parlar dels temes que preocupen la societat, i aquest tema d'aquesta menor, d'aquests maltractaments, hem vist com han preocupat i molt. Des del Parlament no podem girar l'esquena a això, a aquesta temàtica, a aquesta problemàtica. Com abans li deia el Govern tampoc li pot girar l'esquena. I és necessari que aquí al Parlament en parlem, amb tranquil·litat, amb cordialitat, buscant solucions, i per això ja donàvem el nostre suport a l'anterior conselleria i ho tornem a fer avui.

Reiterem la nostra col·laboració més lleial i decidida en la defensa dels drets dels infants. Aquest és un tema prioritari al servei del conjunt del país. Desitgem que es

prioritzin aquests aspectes per sobre de les temptacions purament partidistes que poden orientar aquest tram final d'aquest Govern interí. Nosaltres –ja ho sap, i ho hem ofert al conjunt del Govern– per a aquests temes d'interès general ens tindran al seu costat fins al final d'aquesta legislatura, però sobretot si es tracten aquestes temàtiques.

El tema dels maltractaments, de la violència, és cert. La nostra societat viu una explosió de temes d'aquests, fins i tot quan es guanya una lliga o quan es guanya un campionat d'Europa malauradament veiem violència. I hem de fer tots el possible per eradicar-ho. Però evidentment en els maltractaments infantils hi ha una situació d'indefensió i que quan la família falla per això hi ha l'Administració.

I en aquest cas, consellera, el que va passar és que la família, qui sigui, va fallar i l'Administració no va respondre. I el que demanem en un futur és que quan la família falli hi hagi una administració forta i decidida que estigui al costat de l'infant, del desvalgut.

Moltes gràcies.

El president

La senyora consellera té la paraula.

La consellera de Benestar i Família

Miri, senyor Cleries, precisament perquè no ho vull fer tot de cop i malament la compareixença que estava prevista la setmana que ve no la faré, i no la faré perquè vull mirar endavant i perquè la vull fer bé. I la col·laboració que m'ha ofert li accepto i li agraeixo en aquest sentit, en aquest sentit que deia vostè, doncs, perquè això no torni a passar, perquè no en fem una baralla política d'això. Podem fer baralles polítiques de moltes coses, podem fer baralla política d'un tema que hem esmentat de les oficines de Benestar, aquí ja el farem. Sobre aquest tema no l'hem de fer i li agraeixo que em digui que no el faran i que no el volen fer.

He acceptat la renúncia que m'ha presentat la directora general de la Infància i l'Adolescència. Tan aviat com tingui l'equip completat i hagi agafat una mica les regnes de tota aquesta prioritat, que serà la meua prioritat de les primeres setmanes de govern, compareixeré a la Comissió de Política Social. És una comissió en què tinc ganes de poder comparèixer, fa onze anys que hi estic, i sempre he valorat i he estat molt orgullosa de ser-ne i formar-ne part. Per tant, sap vostè que jo això ho faré i que no defugiré de fer-ho.

Li deia què farem. Què hem de fer? Més recursos? Els necessaris, els suficients, prioritats de protocols de coordinació, millorar els protocols... Una cosa que m'he deixat de dir-li i que li voldria dir: col·laboració intensa i continuada dels serveis de la DGAIA amb els serveis socials municipals, colze a colze amb els ajuntaments –això és molt i molt necessari–, assessorament, suport, a més continuat, als serveis d'atenció primària, seguint allò que ens pertoca al Departament de Benestar i Família de les recomanacions del síndic. Jo crec que els altres departaments –i li parlo en nom del Govern– també faran tot allò que els pertoca. I el meu

compromís, també, de suport als professionals, i a la tasca que dia a dia desenvolupen per tants i tants infants al nostre país. Jo crec que això també és molt important.

Jo vull trencar una llança a favor d'aquells professionals que treballen cada dia en tants i tants casos de famílies desestructurades, i en especial a la protecció dels infants.

Una càrrega de feina, manca de recursos..., perquè mai són suficients els recursos que es necessiten i que es necessitarien per poder fer front a moltes situacions molt greus. I els casos que tracten cada dia molts són greus i dolorosos, i si aquesta pressió mediàtica que posem, que s'ha posat sobre aquests professionals..., aquesta pressió mediàtica no és bona. Hem d'anar tots en compte a no provocar molta més pressió sobre aquests professionals, no provocar-la fins i tot des de la meva pròpia responsabilitat. No es tracta de sotmetre els professionals a pressió perquè tinguin por, sinó que als professionals els donem suport entre tots perquè les coses puguin anar millor i que no torni a passar, i que no sigui possible.... Que ho tinguem tot ben estructurat, al màxim possible, que tinguem la màxima coordinació possible perquè això, doncs, sigui possible. Perquè és que, si no, acabarem fent molts més desemparements dels que són veritablement necessaris, i això també és un dany que podem produir als menors afectats. Hem de fer el que calgui, el que sigui, el necessari, el que s'hagi de fer. En altres coses també ho hem de poder fer.

No podem posar por als professionals que intervenen en aquest sector. I per tant, exigim als professionals..., jo exigiré que treballin amb responsabilitat, com no pot ser de cap altra manera, però també ens hem d'exigir a nosaltres mateixos que hem de treure també la pressió mediàtica del damunt seu en la mesura que això sigui possible perquè puguin exercir professionalment la seva feina.

Ja per acabar, jo no vull deixar de fer una cosa aquí en aquesta tribuna i que jo crec que és en nom de tots, de tota la cambra, amb la responsabilitat que tinc, que és desitjar la recuperació de l'Alba. A l'Alba, per sempre més, tots li devem molt, li deurem molt per sempre, la nostra societat li deu molt. Ella ha sofert molt, no tenia d'haver sofert, no tenia d'haver arribat a això, això no havia d'haver passat, però hem de desitjar que el seu cas ens serveixi de lliçó, perquè ja ha passat, i ens ha de servir de lliçó. Ens ha de servir perquè els mecanismes de col·laboració millorin, perquè desapareguin les fisures que han donat peu a aquests errors encadenats que s'han produït en el seu cas.

Amb humilitat i tots plegats hem de reconèixer que la protecció a l'Alba no ha funcionat. Tots plegats, tots els afectats, tots els que hi han intervingut. Cap dels professionals que hi han intervingut no són culpables del que li ha passat, aquesta és una altra cosa que hem de dir, jo crec que això és important que ho diguem. Els culpables ja estan davant dels jutges, els jutges se n'encarregaran. Els que estan al seu entorn, els que estaven en el seu entorn familiar l'havien d'haver protegit i no ho van fer...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Benestar i Família

...l'havien d'haver fet feliç, l'havien de cuidar i no ho van fer.

Acabo, senyor president. Ara farem tot el que puguem perquè ella tingui al davant el millor futur possible i que pugui superar tot el mal que li han fet, i que tots plegats no hem sabut evitar o no hem pogut evitar.

Moltes gràcies.

El president

L'onzè punt de l'ordre dia és la interpellació sobre els plans d'usos i de gestió de les zones de protecció especial per als ocells.

Interpellació al Consell Executiu sobre els plans d'usos i de gestió de les zones de protecció especial per als ocells (tram. 300-01033/07)

Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula per a la seva exposició l'il·lustre senyor Carmel Mòdol.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, permeti'm que en primera instància li doni la benvinguda com a conseller a aquest hemicle i aprofiti l'avinentsa per felicitar-lo pel seu nomenament. També li he de dir que la meua interpellació era al Govern i que jo hagués preferit probablement que en lloc que em respongués vostè que em respongués el conseller d'Economia i Finances perquè parlarem més de diners que d'alguns aspectes de protecció, que ben segur que vostè i jo compartim.

Jo sóc de Lleida, i dic això perquè és a Lleida, el territori del qual provinc, on hi ha la major superfície, el major nombre d'hectàrees de l'àrea agrícola afectades per allò que coneixem com a Xarxa Natura 2000. I dic que sóc de Lleida, perquè a vegades acostumats a les disciplines dels partits polítics que marquen unes determinades pautes d'actuació i que obliguen a acceptar determinats graus de compromís, en el meu cas, en el cas del meu partit no és així.

He d'agrair, en primera instància, a Esquerra Republicana de Catalunya que en tots els àmbits cada vegada que m'ha convingut de fer sentir la veu del territori han respectat —com a veu autoritzada que se'm suposa que sóc— el meu parer i me l'han recolzat. Ho dic perquè, és clar, hi ha gent que interpreta que la nostra posició d'avui és deguda a que fa uns quants dies els consellers d'Esquerra Republicana van deixar d'estar presents en el Govern de la Generalitat i per tant lo meu Grup Parlamentari va passar a l'oposició. Vull deixar ben aclarit que certament el toc d'alerta sobre aquesta qüestió el vaig començar a fer el dia 28 d'abril, quan encara Esquerra Republicana era al Govern, que li vaig envi-

ar a vostè en una carta, en tot cas com a responsable de la Conselleria, el 4 de maig, quan encara Esquerra Republicana era al Govern i que, per tant, la nostra actuació ha estat absolutament coherent amb els principis de compromís amb el territori, amb la seva gent, i compromís amb el Govern de la Generalitat. Perquè la principal preocupació d'Esquerra Republicana quan era al Govern, i del Grup Parlamentari en aquest cas d'aquest diputat, era que la feina que pertocava fer al Govern la fessin bé; era la principal garantia perquè el Govern fos apreciat pel conjunt de la ciutadania, i la principal garantia perquè en certa manera totes les iniciatives dutes a terme fossin ben enteses.

Un diputat de l'oposició d'aleshores –ara en som uns quants més, però de l'oposició d'aleshores– em va dir un dia, diu: «Aprofitarem Xarxa Natura per incendiar el territori.» M'ho va dir amb aquesta rotunditat. Em guardaré el nom del diputat perquè va estar fet, el comentari, amb la confidencialitat d'una conversa privada. No el diré, però sí que vull deixar ben clara la qüestió, en certa manera, els aspectes que acompanyen aquesta afirmació, «incendiarem el territori a partir de Xarxa Natura», perquè hi havia la percepció que aquesta qüestió podria ser molt ben aprofitada per part de l'oposició i que es podria en certa manera fer sentir al conjunt de la gent del territori que eren maltractats.

Jo he contestat des de llavors moltes vegades que no patia perquè estava segur que el Govern ho faria bé. I en aquest sentit el nostre compromís i el nostre treball durant els mesos que vam estar implicats en aquesta Xarxa. Fruit d'això és que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana sobre la qüestió de Xarxa Natura, el partit polític d'Esquerra Republicana de les terres de Lleida ben poca cosa havia dit perquè estava deixant treballar el Govern. I en tot cas sí que li puc avançar que en el meu cas vaig fer fins a vint-i-set reunions amb grups municipals d'Esquerra Republicana o grups d'acció local d'Esquerra Republicana precisament perquè entenguessin que la posició del partit absolutament responsable era deixar fer al Govern la seva feina perquè al final hi hauria un acord que seria satisfactori per a totes les parts, perquè tots n'érem solidaris.

Ara ha canviat la situació, el Govern està en minoria perquè Esquerra Republicana no li dona suport, però el nostre criteri, si continuarà, serà exactament el mateix. Tenim, ara sí, les mans lliures per actuar amb més contundència, si ho creiem convenient, des de la posició del nostre Grup Parlamentari, però ja li avanço que serem absolutament coherents amb el treball que hem fet fins ara.

Xarxa Natura és tan important per al nostre Grup Parlamentari que fins i tot, com vostè sap, hem contribuït a augmentar-ne les delimitacions. Les Planes de Son mateix, que primer estaven catalogades com un espai de protecció, que després van ser descatalogades i que van tornar a ser catalogades a iniciativa d'Esquerra Republicana de Catalunya, en són una mostra. Per tant, estem compromesos a tirar endavant aquesta figura de protecció, aquest Pla que creiem que pot ser beneficiós per al conjunt del territori i de la ciutadania.

Jo ja li avanço que avui li demanaré aquí un compromís públic, que en funció d'aquest compromís públic, si

vostè me l'accepta, la moció subsegüent que seguirà a aquesta interpellació tindrà un sentit o en tindrà un altre. Jo li demano que es comprometi públicament, quan tingui ús de la paraula, que allargarà el termini d'exposició de la xarxa Natura almenys quinze dies més enllà que s'hagin fets públics els plans d'usos i gestió, i les compensacions econòmiques per a tots els afectats de la plana agrícola. Perquè el dia d'avui, què passa? I aquí, per això nosaltres aixecàvem..., el dia 28 d'abril, dèiem, no s'està tancant bé aquesta qüestió. Home, la ciutadania té una situació..., està en una situació que podríem dir d'indefensió: no té al seu abast tota la informació necessària per presentar les alegacions pertinents a la proposta que els fa el Govern. Per tant, des del nostre punt de vista, la feina no estava acabada de fer, faltaven, com dèiem, els plans d'usos i de gestió i faltava saber, explicitar, quins eren els compromisos econòmics que hi hauria amb aquests afectats.

No oblidem que xarxa Natura, pel que respecta als sòls agrícoles, té diversos sòls d'afectació: afecta, en primera instància, titularitat privada. La pràctica totalitat de la terra que es vol protegir té propietari, té propietari privat i està, a dia d'avui, més o menys explotada. Una part d'aquestes hectàrees tenia unes expectatives de transformació al seu davant que els feien preveure uns majors ingressos per a les rendes familiars. El fet de catalogar determinats espais dintre de xarxa Natura representen, ja, d'entrada, una pèrdua patrimonial d'aquests terrenys. Probablement en el futur puguem canviar aquesta cosa, i no sigui així, aquesta qüestió –i no sigui així. Però, avui dia, podem estar venent hectàrees de secà a 2.000 euros per hectàrea quan les expropiacions del tren de gran velocitat es movien entre els 50.000 i els 60.000 euros per hectàrea afectada.

Com pot comprendre, la pèrdua de valor d'aquests terrenys és brutal: ni els pagesos estan disposats a comprar-los. Limitacions en els seus usos que convé aclarir.

També s'ha notat, i així ho han assenyalat les organitzacions agràries, una interpretació diferent en funció de la part del territori que ha afectat. L'aeroport de Barcelona ha estat tractat d'una determinada manera, i ho entenem, perquè hi ha uns compromisos de desenvolupament claríssims. Les àrees esquiables han estat tractades d'una determinada manera. I, en canvi, els pagesos tenen la sensació que a ells, en certa manera, se'ls ha obviat, se'ls ha menystingut.

Els nostres pagesos i les seves famílies han de ser tractats, com no pot ser d'altra manera, com a ciutadans de primera, com tots els catalans: mereixen exactament el mateix tracte. De fet, si ho fem bé, ells seran els principals aliats a la figura de protecció.

El Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca –i li ho avanço perquè per aquí anirà també la nostra Moció– xifrava entre 24 i 28 milions d'euros anuals les compensacions al territori, les compensacions als pagesos afectats, a les més de 50.000 hectàrees de sòl agrari que estan, en aquest moment, sotmeses a l'exposició pública.

Nosaltres, com a Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, no renunciarem a aquestes compensacions sobre el territori. De fet, el fet que no s'hagin acabat de

concretar és el que ha provocat en certa manera la nostra reacció: compensacions que han de ser actualitzades anualment i que han de tindre vigència durant tot el període de vigència de xarxa Natura.

El gaudi que representa per al conjunt de ciutadans i ciutadanes disposar d'amplis espais de protecció, el gaudi que representarà per a les generacions futures no pot ser suportat només pels pagesos del nostre país. No posem en qüestió xarxa Natura, ho volem dir una altra vegada: volem que el procés sigui rigorós, que hi hagi informació completa abans de tancar l'exposició pública. Definir, també, si Catalunya vol un gran parc natural de les àrees estèpiques o vol una gestió coordinada amb la gent del territori, que impliqui la retribució de l'activitat de protecció realitzada. És a dir, aquí són dues alternatives les que plantejem: o comprar les hectàrees, restituir els pagesos per la terra comprada, amb volum econòmic que els permeti, a ells, reinvertir, o trobar en els pagesos els aliats, a base que facin ells les feines de protecció del medi ambient.

Incorporar les consideracions dels manifest de Vallbona, i dotar de recursos i personal necessari la seva planificació en l'àrea Segarra - Garrigues. Realisme a l'hora de delimitar les ZEPA, termes municipals, les IBA, exercici d'empatia amb la gent, aquesta és la responsabilitat que demanem del Govern de Catalunya. Creiem que ara és l'hora...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Mòdol i Bresolí

...dels discursos ètics. La qüestió de xarxa Natura no la podem solucionar només amb un discurs estètic.

Moltes gràcies, president.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge, senyor Francesc Baltasar.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Francesc Baltasar i Albesa)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Carmel Mòdol, crec que és bo que, quan entrem en aquesta interpellació, la situem en el seu context. És a dir, ens trobem que estem en una revisió de la xarxa Natura 2000, que ve fruit d'un procés llarg d'una sèrie de propostes de la Unió Europea, en la qual ens fan que estem absolutament en fals, com vostè coneix prou bé.

És a dir, en aquests moments, nosaltres tenim tres expedients oberts: un per insuficient designació de ZEPA, una segona, per l'ampliació derivada de l'estació de Baqueira Beret, i una altra sobre el projecte del canal Segarra - Garrigues i la seva afectació; algunes ja en tràmit de tribunal i altres encara no. És bo recordar això.

I és bo recordar també que, a partir de l'any 2004, amb el Govern d'esquerres i catalanista, o catalanista i d'esquerres, com en vulguem dir, s'inicia un procés de re-

visió —s'inicia un procés de revisió— en el qual el que es du a terme és una delimitació primera, que es dona a conèixer amb informació pública, etcètera, que es produeix, a més a més, durant els mesos de febrer a juny de l'any 2005.

Després, i posteriorment, es fa, fruit de totes aquestes reunions, una nova proposta, i aquesta és la que en aquests moments està en exposició pública fins al dia 20. Vostès saben, de bell antuvi, que jo, una de les primeres decisions que vaig prendre va ser allargar-la, d'entrada, fins al dia 15 de juny. I en aquest termini és on, a més a més, jo vull donar a conèixer tot el que seran la delimitació dels espais, i, sobretot, la delimitació de les gestions que cal dur a terme durant el proper període.

Vostès saben que l'actual proposta comprèn 93 espais, que sumen 349.000 hectàrees, que són l'ampliació, i que globalment fan una superfície total de 969.000, entre les quals, evidentment, hi ha una part important que cal considerar que són també sectors de marines.

En tot cas, també és evident..., vostè citava abans un diputat de l'oposició, diguéssim, de l'oposició tradicional, per dir-ho d'alguna manera, no vostès que jo..., permetin que jo els senti encara molt poc de l'oposició, i espero que també recuperem l'estatus que en aquests moments no tenim malgrat les declaracions d'un altre il·lustre diputat fa molt poques hores aquí, donant-ho tot per acabat, etcètera...; però, en tot cas, permeti'm que li assenyali, en aquest sentit, que nosaltres, en aquest cas, parlem... (*veus de fons*), parlem, clarament i concretament, doncs, d'aquesta proposta.

En aquesta proposta, som conscients, justament, que no s'ha de produir cap foc en el territori, sinó al contrari. Hi ha una sèrie de llocs —vostè n'ha citat alguns, jo n'hi citaré fins i tot alguns més— als quals hem de prestar especial sensibilitat: una d'elles és la Vall d'Arreu, suposo que coincidirà amb mi. La segona és Belianes. I, quan diem Valianes parlem del conjunt del que podríem dir-ne l'espai Belianes-Preixana. El següent és els plans de la Unilla, en el qual hi ha Almenar, Alguaire i Alfarràs. Evidentment, hi ha algunes coses que hem d'acabar de determinar amb claredat sobre Collserola, que, evidentment, saben vostès que hi ha un procés d'anàlisi sobre aquest..., després, els contraforts de l'Albera, si anem a la zona nord del nostre país, i, després, a Tarragona i Terres de l'Ebre, els secants del Montsià i el Delta.

Bé. Sobre tot això, hem d'aconseguir aplicar el que ens marca la Directiva 92/43, que és dir que hem de mantenir en bon estat de conservació els hàbitats i les espècies d'interès comunitari, i també destaca que són els responsables, els estats membres, de definir les mesures necessàries de gestió.

Per aquest motiu, el Govern de la Generalitat va constituir, el setembre de l'any passat, una comissió interdepartamental que hi havia..., era presidida pel conseller primer, i la integràvem els representants del Departament de Política Territorial, Agricultura, Ramaderia i Pesca, Treball i Indústria, Medi Ambient i, també, posteriorment, Economia i Finances.

Cal assenyalar que vostè, senyor Mòdol, anava com a expert a moltes d'aquestes reunions, i entre altres coses, la seva prova de bon fer és justament la intervenció, la interpellació que vostè ha sigut capaç de plantejar avui aquí. *(Veus de fons.)*

I dir que, fruit d'això, s'ha arribat a un document, que nosaltres en diem «Avenç, directrius marc per a la gestió dels espais», i que és un document que, tot i que no té l'aprovació tancada i formal del Govern, és acceptada pel conjunt del Govern. I era acceptada pel conjunt del Govern, i, per tant, jo entenc que era acceptada pel senyor Mòdol i que era acceptada per l'exconseller primer de la Generalitat.

I en aquest sentit, vull dir, per tant, que allà es definien diverses coses. Es definia que la xarxa Natura 2000 quedés agrupada amb les següents tipologies: espais marins, amb 8 espais; aiguamolls litorals, 6 espais; espais de muntanya litoral, de 9 espais; espais de muntanya interior, 22; Pre-Pirineu, 18; espais del Pirineu, 8; espais de plana agrícola, 15, i espai d'aigües continentals, rius i estanys, 25.

I, dintre d'aquest document, assenyàvem diverses coses que a mi em sembla que són absolutament claus per a la interpellació que vostè ens fan avui. La primera era que a sobre de cada un d'aquests punts es feia el següent: es marcaven les directrius generals per al conjunt dels espais de la xarxa.

En segon lloc, dintre de cada tipologia, es definien les seves característiques. Dintre de cada una de les tipologies, es definien les activitats econòmiques possibles. I aquí, en aquest sentit, per tant, s'assenyalava com s'hauria de regular l'agricultura i la ramaderia, la gestió forestal, la caça i la pesca continental, la pesca marítima i l'activitat d'explotació i de recursos marins, les activitats extractives, el turisme, el lleure i la circulació rodada, l'edificació, l'ús de l'aigua i les infraestructures hidràuliques, les energètiques i les viàries.

I més enllà d'això encara hi havia un altre punt, que era definir unes directrius específiques per determinar elements prioritaris de conservació en cada tipologia d'espai. És a dir, en cada tipologia d'espai... –vostè ho sap molt bé, senyor Carmel Mòdol–, entre altres coses, no necessiten exactament el mateix tipus de protecció. És més, en aquest cas –en alguns casos, i vostè ho ha dit, i jo ho comparteixo plenament–, una de les formes més importants de gestió serà la cooperació, perquè entre altres coses, no es tracta que això es faci des de lluny i a cegues, sinó que es faci en col·laboració i des de dins.

Evidentment, vostè també ha plantejat un tema clau, que jo avui no li puc resoldre, ni el resoldré, però sí que l'invito que el compartim. Evidentment, el finançament de la xarxa Natura 2000 no és un problema d'aquest Govern ni és un problema tan sols de Catalunya: en aquests moments és un tema de debat dintre de la Unió Europea.

I els vull explicar que en aquests mateixos moments, en la mateixa Comissió Europea, en contra del criteri, del nostre criteri –el del Govern, però també del Parlament Europeu–, dels sindicats i d'altres organitzacions, s'ha defensat que no s'havia de crear un instrument europeu

específic de finançament de la xarxa Natura 2000 i que el cofinançament que preveu l'article 8 de la Directiva s'havia de canalitzar de dues maneres diferents: una, utilitzant els instruments financers ja existents, i, segon, millorant o incrementant la dotació d'instruments, concretament, el Life. En el primer, és evident, hi ha algunes modificacions reglamentàries positives, en aquest cas, el Feader, el Feder, Fons Social Europeu, etcètera.

De tota manera, en aquests hi ha inconvenients que vostè coneix molt bé. En primer lloc, una gestió externa que, en aquest cas, pertany, no ja a l'Administració ambiental, sinó, en aquest cas, a altres departaments. En segon lloc, que Catalunya en el període 2007-2013 tindrà menors ingressos dels que va tenir en el període anterior. I, per tant, evidentment, això vol dir que... –i vostè n'és conscient perfectament–, que això fa que el nostre Departament, com és obvi, ha d'aconseguir, amb estreta competència amb altres, el major nombre de recursos possibles. Però, a la vegada, també és evident que el mateix Pla de què parlàvem, entre altres coses, té tipus de limitacions amb les formes de gestió i tipus d'espais que són problemàtics.

En tot cas, està clar, també, que, respecte al tema Life, que és un dels altres elements importants, pesen avui encara massa incògnites: pesa el reglament definitiu, que no està fet; no se sap quina en serà la dotació econòmica final, ni com es distribuirà entre els estats, i, fins i tot, en aquests moments, no està clar com s'articul·larà amb l'actual PDR.

De tota manera, vol dir, que nosaltres, mentre negociem en el conjunt de les propostes en elements de tot això, està clar que hem de tenir la mà absolutament oberta. El primer gest que s'ha fet és el d'allargar clarament el període d'exposició pública. En paral·lel, serà el de conèixer, concertar i parlar amb els agents territorials, i amb el conjunt de sectors afectats.

Jo, ahir, a resposta del Grup tradicionalment en l'oposició, almenys des de fa dos anys i escaig, vaig haver de contestar –i vaig contestar-ho amb molt d'orgull– que, evidentment, no tenia perquè ser la xarxa un problema, sinó que podia ser una oportunitat.

Jo, avui, reitero de nou aquí que la xarxa Natura 2000, amb concertació, amb diàleg, amb proposta i amb finançament, serà no un obstacle, sinó una font d'oportunitats, i segurament frustrarem a aquells que pretenen convertir-ho en un foc en el territori.

Gràcies.

El president

Té la paraula, per fer la rèplica, el senyor diputat Carmel Mòdol.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats..., coincideixo amb vostè, senyor conseller, que el que s'ha estat fent fins ara, el que es va fer en etapes passades, està a anys llum del que ha fet el Govern de la Generalitat fins al dia d'avui, podríem dir, l'actual Govern de la Generalitat. Li explico per què, i els ciutadans ens entendran perfectament.

L'exposició pública que ara s'ha produït i que, a requeriment d'aquest Parlament, el seu antecessor va ampliar ja una primera vegada i que ha permès que tots els elements territorials almenys fossin coneixedors de l'abast, en certa manera, de la figura que se'ls plantejava i que hi poguessin començar a dir la seua, això s'ha fet ara i no s'havia fet pas abans amb aquesta intensitat.

Hi ha una altra qüestió en què nosaltres, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, som molt gelosos, que és la de preservar la pau social a tots els àmbits del territori. (*Remor de veus.*) Se pot aixecar la veu sobre determinades qüestions –se pot aixecar la veu sobre determinades qüestions–, però s'ha d'acabar actuant amb responsabilitat. I això, evidentment, ho saben aquells que ocupen més parts del territori, no els que no hi són, que actuen d'oïda normalment. (*Remor de veus i rialles.*)

Un cop fet aquest aclariment, tornarem al context que es tractava en la interpellació d'avui. En primera instància, senyor conseller, li demano que em contesti amb un sí o amb un no si vostè, el termini d'ampliació que farà a partir d'ara..., és a dir, ja li ho dic, coneixent la dinàmica d'un govern... En això sí que li hauré de donar la raó a un il·lustre diputat que m'ha interpellat quan pujava cap a l'escó, dient: «Benvingut al club»; probablement deu ser benvingut al club que ell coneix molt bé, que és el de prendre compromisos territorials i no acabar-los complint. Jo li demano que acabi de precisar una qüestió, que és aquesta que li deia del període d'exposició. I sé que serà difícil, perquè probablement això faci que s'endarrerixi molt la xarxa Natura en el que respecta a la plana agrícola, que és del que jo he parlat avui aquí. No posem en qüestió el conjunt de la xarxa Natura a nivell general; posem en qüestió, demanem aclariments, precisions i esforç en el que afecta la plana agrícola.

I el que li demano –ja ho hem dit al començament– és que es comprometi a allargar el període d'exposició pública quinze dies més enllà, com a mínim, de quan els afectats teòrics coneguin els plans d'usos i gestió –que això sabem que està molt avançat– i les compensacions econòmiques –que això sabem que està més endarrerit. Perquè sí que és veritat que jo vaig participar com a expert, com vostè ha assenyalat, en nom del meu partit o de la..., perquè així m'ho van demanar integrants del Govern de la Generalitat, en les converses prèvies. Vaig participar en unes quantes i hi vaig contribuir amb el meu granet de sorra. No vaig participar en les dos últimes, que han set substancials, no? Entre altres coses perquè, quan jo em vaig aixecar de la taula, estava bastant clar que la Generalitat de Catalunya faria front a un compromís econòmic sobre aquesta qüestió. I no se'n riguin tant, els diputats de l'oposició tradicional, perquè, dels seus compromisos anteriors, no se n'ha complert ni un, eh? (*remor de veus*), dels que ells van prendre al seu dia.

De totes maneres, li deia, fins aquell moment això no s'havia aclarit. En conversa amb qui porta el ram –i per això jo havia demanat, en principi, que fos el conseller d'Economia qui fos aquí–, haig de dir que tampoc se'm va aclarir. I, lògicament, per respecte als electors que m'han portat en aquest hemicicle, nosaltres no pararem fins que això estigui realment confirmat, és a dir, que sapiguem la dotació econòmica que hi haurà per tirar

endavant els plans de protecció. Perquè aquesta és la mare del corder, en certa manera, també. Els plans d'usos i gestió els podem adaptar; la dotació econòmica, no. I no comptem amb els fons europeus; crec, sincerament, que hem de dir clarament que no hi podem comptar, que això ha de ser un compromís explícit del Govern de la Generalitat de Catalunya que vol preservar unes àrees del seu territori, milers d'hectàrees, i que es comprometrà amb fons de la mateixa Generalitat per tirar endavant aquesta reforma. Si no, no serà possible.

Moltes gràcies, senyor president, honorable conseller.

El president

Honorable conseller, pot fer la rèplica.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor Mòdol, sobretot pel fons i per la forma de la interpellació i de la seva rèplica. Jo vull dir-li que..., em sembla que tres o quatre aspectes, només, molt concrets.

Evidentment, vostè ha preguntat clarament si en aquests moments nosaltres tornaríem a obrir un nou període, diguéssim, un allargament, quan estem justament acabant-ne de fer un; semblaria, per tant, no lògic. Jo el que li dic, per tant, és que jo avui li dic que no a això, però li dic una altra cosa: que la setmana vinent jo em comprometo que fem la primera reunió sobre el desenvolupament del Pla, és a dir, l'avenç de la planificació dels seus usos, i que en aquest sentit ens auto-emplacem o ens convoquem justament per fer-ho.

El segon aspecte és que, a més, és molt important que ho fem aquí, vostè i jo, i ho fem amb els altres grups parlamentaris –faltaria més!–, amb tots. Però el que és molt important és que ho fem conjuntament amb el territori, sabent una cosa que vostè diu i que jo faig absolutament meva, però que a més, en aquest cas –permeti'm que sigui aquí una mica crític amb vostè–, tots els que estem en aquesta cambra ens reclamem de la defensa de la pagesia, o almenys jo me'n reclamo, i em reclamo tant de la defensa de la pagesia del Baix Llobregat com de la que està a les comarques lleidatanes, o les comarques de Lleida, i a tots els indrets de Catalunya. I penso que tots en som conscients i penso que aquest és un tema que mai ha dividit aquesta cambra, i tampoc la pot dividir ara. És a dir, ens hem de comprometre justament a això: que aquest no serà un problema més dels molts problemes que té el món de la pagesia, que tampoc, evidentment –no somriguin tant–, no justament apareixen el desembre de l'any 2003, aquests problemes, sinó que vénen de fa molt i molt de temps i que, entre altres coses, alguns d'ells ni tan sols són genuïns tampoc, ni tenen cap responsabilitat de vostès, perquè molts d'ells també tenen a veure avui amb una situació, podríem dir, de resituació econòmica i social, fins i tot de tota l'Europa comunitària. I la prova d'això –vostès ho saben–, les garrotades que apareixen cada que s'han de discutir les PAC i el futur de la pagesia.

Per tant, en aquest sentit... També m'ha agradat molt una cosa que em dona un marge i em fa que encara estigui més estimulat a treballar amb vostès, i és que vostè diu: «Miri, hi han quatre o cinc blocs més, però

si volen no entrem en aquests.» Jo també en sóc conscient. Escolti'm, el problema amb Collserola, entre nosaltres, és per fer riure, comparat amb el problema que hem d'abordar amb els pagesos i amb els territoris afectats a Lleida; absolutament convençut. Per tant, entrarem i començarem per aquest i continuarem pels altres. Aquest és l'ofertament que jo els faig avui.

I amb quina perspectiva? Doncs, amb la perspectiva que, definits bé aquests usos, les zones de protecció i les seves característiques, segurament alguns que pensen que això és un tema molt gran..., resultarà que és un pèl més petit. I, evidentment, si establim i som capaços de donar garanties de compensacions justes, que, hi insisteixo, en uns casos seran compensacions mitjançant adquisició, però en altres casos poden ser compensacions mitjançant la cooperació –vostè aquí ha introduït un concepte molt important–, em sembla que podem avançar seriosament.

Jo li vull dir una cosa, i això vostè ho entendreà perfectament: jo vull que quedi aprovat i em comprometré tot

el que calgui..., en altres coses jo estic convençut que fins i tot –permetin-me– vaig entrar de conseller en unes condicions que ara són unes altres. És a dir, jo era un conseller que solament tenia un any i mig per davant i ara sóc un conseller que té com a molt mig any per davant. Per tant, segurament han hagut de canviar moltes prioritats. Algunes de les prioritats que jo he canviat són, justament, que la xarxa Natura 2000 pugui ser aprovada, i pugui ser aprovada sent una font de garantia per al territori i una font d'oportunitats per al conjunt del món rural i del conjunt territorial de Catalunya.

Gràcies.

El president

Doncs, acabada aquesta interpellació, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de dues del migdia i deu minuts.